

KASIM 2014

Yeni kurtuluş

Kasım 2014 / Sayı : 7

Fiyatı : 5 TL (KDV DAHİL)

ADALETİ BİZ SAĞLAYACAĞIZ!

EMPERYALİZME KARŞI SİLAHLANALIM!

Emperyalist
Saldırganlığa,
Sömürü ve
Talana
Karşı
Halkların
Direnmekten,
Savaşmaktan
Başka
Seçeneği
Yoktur

BİZİM DE YASALARIMIZ VAR ! MAHALLELERİMİZDE ÇETELERİ, PİSLİK YUVALARINI BARINDIRMAYACAĞIZ!

KURTULUŞ

“Sosyalizm öldü” dediler,
sosyalizmin kızıl bayrağını
yükseklerde dalgalandırdık.

“Tarihin Sonu” dediler,
kanımızla tarih yazmaya
devam ettik.

“Elveda proletarya” dedi-
ler, “Halkız Haklıyız Kaza-
nacağız” dedik.

“Yeni Dünya Düzeni” ilan
ettiler, biz de ‘90 Atılımı’mı
ilan ettik.

‘90 Atılımı, bu toprakların genç yaşlı, kadın erkek halktan
insanlarının devrim uğruna neler yapabileceklerinin, emperya-
lizm ve işbirlikçilerinin üstüne nasıl yürüdüklerinin pratiği ol-
muştur. Direnmeyen çürür, devrime yürümeyen düzene teslim
olur gerçekliğinin derinleşerek yaşandığı günümüz koşulların-
da da tarihimizden güç alarak daha hızlı koşmalı ve her alanda
Yeni İnsan’ı çoğaltmalıyız.

Bu toprakların halktan insanları, Kızıldere’yi kuşanıp emper-
yalistlerin ‘Yeni Dünya Düzeni’ne boyun eğmemiş olmanın
onuruna sahiptir. O halde ve daima, Kızıldere’yi kuşanarak
zafere kadar yürümeye devam edeceğiz bu yolda...

Yeni
kurtuluş

Sayı: 7 Kasım 2014

Sürekli Yerel Yayın

Sahibi ve yazışmaları müdürü: Ünal Çimen

Yönetim ve yazışma adresi: Kocatepe Mah. Feridiye Cad. Farabi Sok. No: 7/9 Beyoğlu / İstanbul

Baskı: Özdemir Matbaacılık ve Cilt Evi Davutpaşa Cad. Güven SAN. SİT. C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul

İÇİNDEKİLER

- Kurtuluş'tan.....	3
- Adalet.....	5
- Düşmanı Tanımak.....	17
- Emperyalizmin İdeolojik ve Psikolojik Saldırıları.....	31
- Silahlı Mücadeleyi Halklaştırmak.....	43
- Halkların Savaşmaktan Başka Seçeneği Yoktur.....	57
- Halk Savaşlarında Her Saldırı Bir Zafer Yaratır.....	73
- Halkın Dayanışmasını Örgütlemek.....	85
- Yöneticilik.....	99

Kurtuluş'tan

Ekmeğe ve adalete aç olan milyonların öfkesi ile savaşı büyütüyoruz. Kavgamız ekmek ve adalet kavgası... Ve adaleti uygulamak, adaleti sağlamak varlık-yokluk sebebidir bizim için.

Savaşı halklaştıracak olan güç, adaleti milyonlara taşıyacak olan güçtür. Savaşı halklaştıracak güç, en yoksullara yoksulluk nedenlerini kavratacak ve kavrattığı ölçüde sa-vaştıracak güçtür.

“Çağımız, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır” diyor Lenin. Bu nedenle si-lahlı mücadele dışında bir kurtuluş yolu aramak, emperyalizme boyun eğmektir. Silahlı mücadeleyi savunup geliştirmemek, teslimiyettir... Silahı, silahlı mücadeleyi bitirme aracı olarak kullanmak “yeni dünya düzenine” ayak uydurmaktır. Yüzyıllardır direnen halklara ihanettir. Bu nedenle silahlı mücadele bilincini, gerçeğini sokak sokak, semt semt, komite komite örgütleyeceğiz.

Sevgili okurlarımız!

Kurtuluş'un bu sayısını ağırlıklı olarak “*silahlı mücadele ve emperyalizme karşı silahlanma*” konusuna ayırdık.

Düşmanı tanımadan, savaşın yasalarına karşı savaşı geliştirmeden mücadeleyi bü-yütmek, düşmanı alt etmek mümkün değildir. Hem iç, hem de dış düşmana karşı savaş, amansız ve sürekli bir savaştır.

Geçmişte yaptığımız hatalardan dersler çıkarmadan, olumluluklardan örnek alıp yeni örnekler yaratmadan “*atılım*” süreçlerini öremeyiz. “*Atılım*” bir birikim ve örgütlenme sürecidir. “*Atılım*” savaşı büyütme, düşmanı yenme ve sosyalizm iddiasıdır.

Atılım süreçlerini yaratan emek, militanlık, cüret, kararlılık, inanç, coşku, özveri-dir... Her şeyden önce kadroların, parti taktik ve politikalarını ete kemiğe büründürme-sinin ifadesidir. Atılım, kavgada ustalaşmanın ifadesidir.

Bugün en gençlerimiz büyük sorumluluklar altına giriyor. Deneyimsizlik hiçbir za-man önümüzdeki bir engel olamaz. Yöneticiliği öğrenmek ve öğretmek durumundayız. Yöneticilik, “*Ben varsam, Devrimci Sol var*” bilincini taşımaktır, bugünden yaratmak istediğimiz dünyayı yönetmektir. Yönetmek; şekil vermek, dönüştürmek, iddiadır...

Her beş saniyede 165 çocuğun önlenebilir hastalıklar ve açlıktan öldüğü bir düzende silahlanmaktan, silahlı mücadeleyi büyütmekten, bedelleri göze alarak verilecek müca-dele dışında bir kurtuluş yolu yoktur...

Halkların ekmeği olan adaleti sağlayacağımıza olan inançla...

BÜTÜN SINIFLI TOPLUMLARDA HUKUK VE ADALET, EGEMENLERİN ÇIKARLARINA GÖRE ŞEKİLLENİR

*“Adalet güneş gibi durur ve geri kalan
her şey onun çevresinde döner”*

Konfüçyüs

**Ezen, sömüren, katleden
bir düşman karşısına
silahsız çıkmak teslimiyeti
baştan kabul etmektir. Silah
adaletin en gür sesidir.
Yüzlerce şehidimiz halkın
adaletini savunurken
canlarını seve seve vermiştir.**

**Ethem Sarısülük’ü,
Abdullah Cömert’i, Mehmet
Ayvalıtaş’ı, Ali İsmail
Korkmaz’ı, Ahmet Atakan’ı
sadece haklarını istedikleri
için katleden düşmanın
karşısında Muharrem
Karataş olup dikilmek
adaleti sağlamaktır.
Milyonlarca halkı katleden,
özgürlük vaadiyle ülkeleri
işgal eden, yüzlerce kadının
ırzına geçen ABD karşısına
Alişan Şanlı olup dikilmek
adalet özleminin dile
gelmesidir.**

ADALET NEDİR?

Adalet denildiğinde genel olarak bir olayın, durumun ya da olgunun hukuki boyutu akla gelir.

Sözlüklerde “hak, hukuka uygunluk, hakkı gözetme, doğruluk” olarak geçse de, sadece bu kadar değildir. Halkların onur, erdem gibi değerlerini besleyen, ekmek-su kadar ihtiyacı olan bir yapıdır.

Bir adaletten veya adaletsizlikten söz edeceksek, var olan sistemin her alanına bakmamız gerekir. Ki sistemlerin adaleti de adaletsizliğini de doğuran o sistemin ekonomik alt yapısıdır. Kapitalist bir devletin, kar üzerine kurulmuş bir sistemin adaletli olması mümkün değildir.

Egemenler ülkemizde hukuk devleti olduğunu söyler. Hukukun üstünlüğüne inandıklarından bahsederler. Ve tabi ki “herkesin yasalar karşısında eşit” olduğunu anlatırlar. Tüm bunlar burjuvazinin düzenini meşrulaştırmak, baskısını, zorunu, yani uyguladığı faşist politikaları gizlemek için söylenir.

Sömürü Düzenleri Adaletsizdir!

*“(…) ilk zorba, insanlar üzerinde ege-
menlik kurduğu anda, hukuk doğmuştur.
Neden mi? Haksızlığın olmadığı yerde*

haklılar da olmaz. O zaman hukukun bir gereği yoktur... Öyleyse ilk hukukun başlangıcı, ilk sömürgecinin ortaya çıkmasıdır.(...)”

İlk hukuk, sömürgecinin sömürsünü daha sağlam sürdürmesini sağlamak için kurulmuştur. Çünkü ilk yasaklardan biri, efendinin buyruğuna kayıtsız uyulması gerektiğini savunur... Köle düzeni kabul ettirilince bu kez efendi-köle ilişkileri konusunda yasaklar başlamıştır. Örneğin tarihin ilk çağlarında Hititler diye bir kavim yaşamıştır Anadolu’da. Bu kavimde, Herodot’un dediğine göre; kölesiyle evlenen bir kadın toplumdan çıkarılmakta, efendisiyle evlenen bir cariye ise köle olarak kalmakta, çocuğun köle olmaması için kralın hazinesine dört at vermek gerekmektedir... Bu bir hukuk kuralıdır.

“...Toplum önce yapısını kurar, egemenler belirir, hukuk ondan sonra bu egemenlerin haksızlıklarını haklı göstermek aracıdır. Örneğin bir insanın ötekini öldürmesi, insanlığa aykırıdır. Ama egemenin isteğiyle hukuk iki insandan birini efendi, ötekini köle sayan efendinin köleyi öldürmesi hukuka aykırı olmamaktadır...”(Erol Toy- Azap Ortakları)

Sömürüye dayanan bir sistemde hukuk ve adalet egemenlerin çıkarlarına göre şekillenmiştir. Ve sınıflı toplumlar var olduğu sürece adaletsizlik de olacaktır.

Yaşadığımız kapitalist sistemde hukuk ve yasalar düzeni korumak içindir.

“Yasalar insanlarca yapılır. Kimse kendine karşı yasa yapmaz. Bir yoksulun aklına “çalmamalı” demek gelmez. Zengin önce varlığıyla hırsız yaratır sonra hırsızlara karşı yasalar yapar” (Düzene Uygun Kafalar Nasıl Yaratılır?)

İki alıntıda da gösteriyor ki; egemenler, önce kendi varlıklarını sürdürebilmek için bazı “suçlar” üretir. Ardından o “suçu” işleyenleri en ağır şekilde cezalandırır. Diğer yandan kendisinin yürüttüğü emek sömürsü, elde ettiği mülkiyet

Sömürüye dayanan bir sistemde hukuk ve adalet egemenlerin çıkarlarına göre şekillenmiştir. Ve sınıflı toplumlar var olduğu sürece adaletsizlik de olacaktır.

yine bu hukukla, yaptığı yasalarla meşru hale getirilir.

Kanun Önünde Herkes Eşit Midir?

Ne zaman bir adaletsizlik tartışılrsa; “yasalar önünde herkes eşittir” denir. Bu tam bir demagojiden ibarettir. Çünkü mevcut anayasada düşünce özgürlüğü, haber alma özgürlüğü, parasız eğitim hakkı vardır. Fakat yaşam hiç de öyle değildir. En ufak bir hak talebi gazla, işkencelerle, TOMA’yla, kurşunla bastırılmaya çalışılır, hapislikle cezalandırılır.

“Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyaseti düşünce, felsefi, inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetmeksizin kanun önünde eşittir” (1982 anayasası madde 10)

Böyle der anayasa, ancak biz biliriz ki payına açlık ve yoksulluk düşenlerle parasını saklayacak yer bulamayanların hukuku hep farklı işlemiştir. Sömürücü sınıftan olanların savundukları düşüncelerden ve işledikleri suçlardan dolayı cezalandırıldığını çok istisnai örneklerle biliriz. Ki bu cezalar da çoğu zaman göstermelik olmuştur.

“(...) size bir şeyi yapmayı yasaklayan bir yasanın bulunmayışı sizin onu yapabilecek durumda olduğunuz anlamına gelmez. En yakın havalimanına giderek, New Orleans’a, Hollywood’a ya da New York’a gidecek bir uçağa binme hakkınız olabilir ama eğer cebinizde bilet alacak

paranız yoksa aslında bunu yapma özgürlüğünüz de yok demektir. Kullanamadıktan sonra hakkınızın olması neye yarar?” (Sosyalizmin Alfabetesi-syf:78)

Öyle ya; yasada yazana bakmamızı istiyorlar. Uygulayamasa da yasalar eşitlik, seyahat özgürlüğü, sağlık-egitim hakkımızın olduğunu söyler. İşte hukuk burada halkın gözünü boyamaya yarar.

Ülkemizdeki hukuk sistemi de öz itibariyle; oligarşinin çıkarlarını savunmak, düzenini sağlamlaştırmak için vardır. Bu tabloya baktığımızda, ülkemiz hukuk sisteminin toplumsal koşullara uymadığını görürüz. Bu nedenle hukukun varlığı kağıt üzerindedir.

Kapitalizm Adaletsizdir!

Kapitalizm hukuku adaletsizlik üretir. Bizlerse adaletsiz sistem karşısında “adalet istiyoruz”. Yani diyoruz ki “başka bir toplumsal yapı istiyoruz.” Bunu istemek için o kadar fazla sebebimiz var ki;

-19-22 Aralık Bayrampaşa Katliamı davasına ilişkin Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi zaman aşımı nedeniyle 23 Haziran 2008 tarihinde davanın düşürülmesine karar verdi.

-16 Mart 1978 Katliamı davası 20 Ekim 2008’de zaman aşımından düşürüldü. İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi 30 yıllık zaman aşımı süresi dolduğu gerekçesiyle davayı kapattı.

-Roboski Katliamı’nda 34 kişi katledildi. Saldırı kararını ordunun en üst kademesinde Genelkurmay Başkanı Necdet Özel verdi. Kararı Başbakan Erdoğan onayladı ve 34 köylü katledildi. Böylesi bir katliama, bu devletin mahkemeleri “soruşturmaya gerek yok” kararı verdi.

-Ülkemizde gözaltında kaybedilenlere ilişkin veriler şu şekildedir:

“Türkiye’de, yüzde 89’u ortalama 18 yıl 8 aydır süren davaların yüzde 7’si takipsizlik, yüzde 2’si zaman aşımı, yüzde 2’si beraat, yüzde 1’i ise mahkumiyet ile

sonuçlanırken AİHM’e götürülen 115 kaybedilme davasının yüzde 79’u Türkiye aleyhine mahkumiyet, yüzde 9’u devletin sorumluluğunu kabul etmesi üzerine ‘dostane çözüm’, yüzde 10 ‘u ise usul eksikliği nedeniyle red ile sonuçlanmış. Yine bu davaların yüzde 2’si artık Anayasa Mahkemesi’nde.

Verilere göre kaybedilenlerin yüzde 67’sinin bedenleri bulunamadı. Yüzde 26’sının ise bedenleri toplu mezarlarda bulunarak ailelerine teslim edilirken, yüzde 7’sinin bulunan bedenleri ailelerine teslim edilmedi.”(2.12.2013, Gündem)

-“Son 13 yılda hapishanelerde; 2 bin 300 tutsak katledildi. 162 tutsağın durumu ağır. 500’ün üstünde hasta tutsak var”(Yürüyüş 399)

-Adalet Bakanlığı verilerine göre 02.12.2013 itibarıyla 12-17 yaş arası tutuklu çocuk sayısı 1554, hükümlü sayısı 1978’dir.

17-20 yaş arası genç tutuklu sayısı 3398, hükümlü sayısı 7408’dir. Ve bu çocuklar içinde yine 02.12.2013 verilerine göre, 158 çocuk okuma yazma bilmemekte, 410 çocuk okuma yazma bilip hiçbir okula gitmemiş bulunmaktadır. 967 çocuk ilköğretim mezunu, 953 çocuk ise ilköğretim mezunudur.

Ülkemizdeki hukuk sistemi de öz itibariyle; oligarşinin çıkarlarını savunmak, düzenini sağlamlaştırmak için vardır. Bu tabloya baktığımızda, ülkemiz hukuk sisteminin toplumsal koşullara uymadığını görürüz. Bu nedenle hukukun varlığı kağıt üzerindedir.

-Kayseri’de 16 Eylül 2011 tarihinde içinde 5 tutsağın olduğu ring aracı yanmış, tutsaklar diri diri yakılmıştır. Buna ilişkin davada ek bilirkişi raporu bütün yargılama sürecini alt üst etti. Sanık olarak yargılananlar kusursuz bulundu.

-İşkence ile katledilen Birtan Altunbaş’ın katili İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Süleyman Şinkil ve Şadi Çaylı adlı polisler tutuklanmadılar bile.

-Ferhat Gerçek’i vuran polisler hakkında göstermelik bir dava açıldı. Haklarında 9 yıl ceza isteniyordu. Polis kurşunuyla 17 yaşında felç kalan Ferhat için ise 15 yıl 4 ay “ceza” isteniyordu. Ve dava sonucunda polisler 2.5 yıl, Ferhat Gerçek’e 3.5 yıl hapis cezası verildi...

-Hrant Dink’in katili Ogün Samast’ın yaşı küçültülerek çocuk mahkemesinde yargılanması sağlandı. Hatırlanacaktır, 17 yaşındaki Erdal Eren’in yaşı büyütülerek idam edilmişti. 78 yaşındaki Seyit Rıza’yı asmak için yaşı 54’e indirilmişti.

16 Haziran 2013 tarihinde evinden ekmek almak için çıkan Berkin Elvan AKP’nin katil polisleri tarafından başından gaz bombasıyla vuruldu. Berkin’i vuran polisler halkın mücadelesi sonucu ifade vermek zorunda kaldı. Ancak bütün ifade “bilmiyorum, hatırlamıyorum”dan ibaretti.

Hukuksuzluğu-adaletsizliği ortaya çıkaran örnekleri sayfalarca çoğaltabiliriz. “Bozuk düzende sağlam çark olmaz” bunu biliyoruz. Sistem halka böyle saldırırken kimilerini de korumaya almıştır adeta;

-Hayyam Garipoğlu, Yahya Murat Demirel, Ali Avni Balkaner, Faruk Süren, Turgut Yılmaz’ın yargılandığı “kaçakçılık” davası zaman aşımından düştü.

-Etibank’ın içinin boşaltılması davasından tekelci Cavit Çağlar ve ortaklarının yargılandığı dava zaman aşımından düştü.

-Marmara depreminde çok sayıda in-

sanımızın ölmesine neden olanlar hakkında açılan davalar zaman aşımı süresi dolduğu için düştü.

-Son yapılan “yolsuzluk ve rüşvet operasyonu” kapsamında gözaltına alınan Ali Ağaoğlu serbest bırakıldı. Gözaltına alınan tekellerin mal varlıklarına konulan tedbir kaldırıldı. Bir bir tahliye edildiler.

Bizi ezen, sömüren, emeğimizi ayak kabı kutularında saklayanların malvarlıkları iade edilirken;

-Emekli olma yaşı kadın-erkek 65’e çıkarıldı. Türkiye’de ortalama ömür ise 67. Biz bu koşullarda çalışırken milletvekilleri sadece bir dönem milletvekilliği yaptıktan sonra emekli sayılıyor.

-Sağlık politikalarıyla birlikte uzun tedavi gerektiren hastalıklar sigorta kapsamından çıkarıldı. Örneğin mide ülseri olduğumuzda tedavi olabileceğiz. Ama kanser olduğumuzda para ödememiz gerekecek. Bunun anlamı bizim ölmemiz demektir.

Halkın adaleti sadece silah değildir. Halkın adaleti aynı zamanda, bazen adliye binaları önünde açılan bir pankarttır. Bazen Berkin Elvan için hastane önünde nöbet tutmaktır, meydanlarda adalet talebimizi dile getirmektir. Grevlerdir, yürüyüşlerdir, direnişlerdir. TOMA’lara, gaz bombalarına, polis ablukasına karşı taşır, molotoftur, barikatlardır. Çadırlardır, açlık grevleridir, işgallerdir... ve hayatın içinden çıkacak daha onlarca biçimde direnme, hak isteme biçimidir.

Adalet Halkın Ellerindedir!

Aradığımız adalet bizlerdedir, halkın ellerindedir. Çünkü yozlaştırılan, aşağılanan, katliama uğrayan açlık-yoksulluk çeken biziz. Yetmiş milyon halktır. Bu nedenle adalet bizlerin ellerindedir. Uygulanacak adalet halkın adaleti olacaktır. Ve gerçek adaleti halk sağlayacaktır.

Halkın adaleti sadece silah değildir. Halkın adaleti aynı zamanda, bazen adliye binaları önünde açılan bir pankarttır. Bazen Berkin Elvan için hastane önünde nöbet tutmaktır, meydanlarda adalet talebimizi dile getirmektir. Grevlerdir, yürüyüşlerdir, direnişlerdir. TOMA'lara, gaz bombalarına, polis ablukasına karşı taş- tır, molotoftur, barikatlardır. Çadırlardır, açlık grevleridir, işgallerdir... ve hayatın içinden çıkacak daha onlarca biçimde direnme, hak isteme biçimidir.

Burjuvazinin Hukuku Aldatmacadan İbarettir!

Kapitalist sistemin adaleti kendisinin sağlamasını beklemek, yatakta ecelin gelmesini beklemekle eşdeğerdedir. Katliamcı, sömürücü bir sınıf karşısında silahsız çıkmak ölüm demektir.

Bu ülkenin en yiğit, cesur evlatları sokak ortasında sorgusuz sualsiz vurulur, açlıktan çocuklarımız ölür, soğuktan 40 günlük bebeklerimiz donarken silahlanmak düşmanın kalbini nişan almaktır.

Daha da uzatabileceğimiz milyonlarca nedenimiz vardır silahlanmak için.

Hukuk burjuvazinin elinde oyuncaktır. İstedğinde ortaya çıkarır istemediğinde faşizmin zoruyla bastırır. Yine bir sosyolog olan Duguit şöyle der: "Devlet hukuka ancak istediği için, istediği zaman ve istediği ölçüde boyun eğiyorsa, aslında hiç boyun eğmiyordur..." Ve haklıdır Duguit. Söz konusu ezilen, sömürülen halk olduğunda burjuvaziden adalet beklemek hayal görmek demektir. Olmayan, eksik olan maddeler hızla ta-

Aradığımız adalet bizlerdedir, halkın ellerindedir. Çünkü yozlaştırılan, aşağılanan, katliama uğrayan açlık-yoksulluk çeken biziz. Yetmiş milyon halktır. Bu nedenle adalet bizlerin ellerindedir. Uygulanacak adalet halkın adaleti olacaktır. Ve gerçek adaleti halk sağlayacaktır.

mamlanır. Çokça duyduğumuz "yasalar karşısında herkes eşittir" sözü ise kulak tırmalamaktan başka bir iş görmez. Yaşamımızda görürüz ki kimileri yasalar karşısında ayrıcalıklıdır. Ki 17 Aralık Operasyonu'nda bunu hep birlikte gördük, yaşadık.

Sistem kendi varlığıyla suç ve suçlu üretir. Sonra da bunlara karşı yasa yapar. Marks; "Bir filozof düşünce üretir, bir şair şiir üretir, bir rahip vaaz ve bir profesör inceleme vesaire. Bir suçlu ise suç üretir. Bu son üretim dalı ile bir bütün olarak toplum arasındaki bağlantıya daha da yakından baktığımızda pek çok önyargıdan kurtuluruz. Suçlu sadece suç değil aynı zamanda ceza hukukunu ve ceza hukuku dersi veren profesörü ve buna ek olarak aynı profesörün derslerini "metalar" olarak genel piyasaya attığı kaçınılmaz incelemeyi üretir. Suçlu aynı zamanda polis örgütü ve yargılamasının tamamını, polisler, hakimler, jüri heyeti vd. tam da toplumsal işbölümünün pek çok kategorisini oluşturmaları gibi insan aklının kapasitelerini geliştiren yeni ihtiyaçlar ve bunları karşılayan yeri yollar yaratan bütün bu farklı işkollarını üretir" der.

Kapitalist sistem suçu ve suçluyu ya-

ratur; sonra da suç kavramını meta haline getirir.

Biz sömürünün olmadığı bir düzen istiyoruz.

Biz sosyalizm istiyoruz. Sosyalizm üretim araçlarının bir avuç sömürücü azınlık tarafından gasp edilmesinin, milyonlarca insanımızın açlık ve yoksulluğa mahkum edilmesinin önüne geçecek tek sistemdir.

“...komünizmin ilk aşaması, adaleti ve eşitliği henüz veremez. Servet farkları, hem de adil olmayan farklar sürecektir, fakat bir insanın başka bir insan tarafından sömürsü olanaksız olacaktır. Çünkü üretim araçlarını, fabrikaları, makinaları, toprak ve araziye vs. özel mülkiyet olarak gasp etmek olanaksız olacaktır.” (Devlet ve Devrim- Lenin)

Adaletsizliğin temelinde sömürü vardır. Sömürü ortadan kalktığında adaletsizlik de ortadan kalkacaktır. Anti-oligarşik anti-emperyalist halk devrimiyle sömürü ortadan kalktığında adaleti sağlamak halkın alacağı kararlara, katedeceği yola bağlı olacaktır. Bu konuda Halk Anayasası Taslağı şöyle diyor:

“... güçlüünün güçsüzü ezdiği, büyüğün küçüğü yuttuğu, zenginin yoksulu horladığı, vicdanların ve adaletin parayla satın alınabildiği bir ülkede yaşamak

Gerçek adaletin yerini bulması için halkın yargıya ortak edilmesi şarttır. Adalet, halkın, haklının yanında olursa adalettir. İşte bu nedenle devrimci halk iktidarının her aşamasında halkın katıldığı bir yargı sisteminin oluşturulması esas alınmıştır.

zorunda bırakıldık. Sistem adaletsizlik üzerine kurulmuştur. Mahkeme denince akla yılları bulan davalar, parayla satın almalar gelir.”

Gerçek adaletin yerini bulması için halkın yargıya ortak edilmesi şarttır. Adalet, halkın, haklının yanında olursa adalettir. İşte bu nedenle devrimci halk iktidarının her aşamasında halkın katıldığı bir yargı sisteminin oluşturulması esas alınmıştır.

Halkın Adaleti Nasıl Sağlanır?

Adaletimiz kaynağını insandan, halktan alır dedik. Geleneklerimiz, tarihimiz, bugünümüz gösteriyor ki Cepheli adaletsiz yaşayamaz. Adil olmak, yaşam biçimimiz ve savaş nedenimizdir. Burjuvazinin hukuku sömürünün, baskının üzerini örten bir şalsa, bizim bakış açımız gerçeğin merceğidir. Çünkü gerçeği anlamadan doğru yol yöntem de bulamayız. Yaşanan herhangi bir olayda halkımızın gözleri bizim üzerimize çevrilir, çözüm bizden beklenir. Böylesi durumlarda takınacağımız tavır her ne olursa olsun sınıfsal olmalıdır. Sorun yaşayan taraflar kimlerdir, halk arasında mı yaşanıyor, halk ile burjuvazi arasında mı yaşanıyor bilmeliyiz. Bilmeliyiz ki; doğru çözüm yolları bulabilelim.

Bütün sorunlarımızın kaynağı kapitalist sistemdir. Bu nedenle, yaşanan her sorunun temelindeki asıl nedeni kitlelere göstermeliyiz. Göstermeliyiz ki; halkımız hiçbir düzen kurumundan adalet beklememelidir. Bizim olduğumuz her yerde, yaşanan sorunlarda halkımız bize gelmeli, bizi bulmalıdır. Bu ise kuşkusuz yoğun bir emekle mümkündür.

Cephe bir halk örgütüdür. Cephenin mücadelesi halka güven verir, düşmana korku salar... Biz sorunların çözümünü devrimden sonraya ertelemiyor, bugünden çözüm için mücadele ediyoruz. Yaptığımız basın açıklamalarından, so-

kak çatışmalarına, silahlı eylemlerimize kadar her şey hayalimiz olan adil sistem içindir. Aksi halde uzaklaşma halka ya-bancılaşmadır.

Baştan da söylediğimiz gibi; halkımız adalete açtır. Günlük yaşamda devletle karşı karşıya geldiği her noktada zulümle karşılaşır. Kimi zaman korkup geri çeki-lir, kimi zaman da sessiz kalmayıp öfke-sini düşmana yöneltir.

“8 Eylül de İstanbul Fatih’te kuzeni ile kavga etmesi üzerine karakola şikayet için giden Kadir Engin küfür hakaret ve işkenceye uğradı. Karakoldan çıkıp en yakın benzinlikten bir bidon benzin ala-rak karakol önündeki polis aracını yaktı”

“İstanbul Sultanbeyli’de 4 çocuğuyla birlikte bir anne dolandırıcıların haksız bir icra olayına karşı çocuklarıyla birlik-te kendisini eve kilitleyip, elde silah yüz-lerce gün direndi.”

Sadece iki örnek verdik. Bunun gibi yüzlerce örnekle karşılaşıyoruz her gün. Halkımız kendi çözümlerini de yaratıyor. Ancak bu adalet arayışı örgütlendiğinde bir güç haline gelebilir. Aksi durumda parlayıp sönen bir öfke seline dönüşür.

Halkımızı Halk Komitelerinde Örgütlemeliyiz!

“Madde 85 - Demokratik Halk Cum-huriyeti’nde yargı halkın yargıya katılı-mını esas alan bir adalet anlayışı üstüne yükselir. Bu anlayışa göre, halk iktidarı-na ve topluma karşı işlenen suçlar, halkı oluşturan bireyler arasında ortaya çıka-cak sorunlar, halk iktidarının yasaları, değerleri ve toplumsal haklar temelinde çözümlenir”(Halk Anayasası Taslağı)

Halk komiteleri aynı zamanda halkın kendi adaletini, çözüm noktasında katı-lım sağlayabileceği meclislerdir. Bugün de baktığımızda kurulması faaliyet yü-rütmesi mümkün ve zorunludur.

“Madde 42- Demokratik Halk Cum-

**Tarihimizin her
anı, adalet isteği ve
büyük fedakarlıklarla
doludur. Tarihimiz ve
şehitlerimiz bizim güç
kaynağımız, öğrenmekten
bıkmayacağımız
okulumuzdur. Bunun için
dönüp dönüp bakarak
sürekli öğreneceğiz.
Vereceğimiz her kararı
onlarla birlikte vereceğiz.**

huriyeti vatandaşlarının asli görevi; halkın çıkarlarını, anayasayı ve vatani savunmak her Demokratik Halk Cumhu-riyeti vatandaşı için kutsal ve onurlu bir görevdir.”(Halk anayasası taslağı)

Ve biz halkımıza gidip mücadeleye kattığımızda, sonuç alınabileceğini gös-terdiğimizde tereddütsüz sahiplenecek-lerdir. Yukarıdaki maddenin bugünkü karşılığı halk komitesinin her faaliyeti-nin fertler tarafından sahiplenilip, özen gösterilmesidir. Böyle olduğunda adaleti sağlamayı da öğrenecek öğretecekler-dir...

Bugün Halkın Adaleti Nasıl Sağlanır?

Şimdiye kadar anlattıklarımızın ta-mamı silahlı mücadeleden ayrı düşünü-lemez kuşkusuz.

Ezen, sömüren, katleden bir düşman karşısına silahsız çıkmak teslimiyeti baş-tan kabul etmektir. Silah adaletin en gür sesidir. Yüzlerce şehidimiz halkın adale-tini savunurken canlarını seve seve ver-miştir.

Ethem Sarısülük’ü, Abdullah Cö-mert’i, Mehmet Ayvalıtaş’ı, Ali İsmail Korkmaz’ı, Ahmet Atakan’ı sadece hak-larını istedikleri için katleden düşmanın

karşısında Muharrem Karataş olup dikilmek adaleti sağlamaktır. Milyonlarca halkı katleden, özgürlük vaadiyle ülkelere işgal eden, yüzlerce kadının ırzına geçen ABD karşısına Alişan Şanlı olup dikilmek adalet özleminin dile gelmesidir.

Ancak adalet için mücadele etmeyi ve gerektiğinde hesap sormayı halklaştırmalıyız.

Adalet halkı örgütlenme aracıdır; çünkü halkımızın yüzyıllara varan özlemi ve talebidir.

Aynı zamanda halkı örgütlemek ve halkın adaletini halklaştırmak ise adaleti uygulamanın, savaşı büyütmenin de zorunluluğudur.

Adalet halkın ellerinde uygulandığında hedefini bulur; gerçeğe ulaşır:

“Akşam derneğe bir genç geldi. Biraz ilerde uyuşturucu satıcılarının olduğunu söyledi. Biz dernekte iki kişiydik. Çıkıp çocuğun tarif ettiği harabe eve gittik. Adam orada duruyor, telefonla konuşuyordu. Biz gidip önce telefonla konuştuğu herkesi çağırmasını istedik. Adam bizde silah olduğunu düşündüğü için korkup hepsini çağırdı. Sayıları gittikçe artıyordu 30’un üzerine çıkınca insanları alıp mahalle meydanına çıkardık. Bu arada 30 kişi mahallede esnaflık yapıyor, minübüs işletiyordu. Yani genel olarak tanyıp, bildiğimiz insanlardı.

Meydana çıkardık ve mahalle halkını sokağa, hesap sormaya çağırdık. Gece saat 2’ye kadar herkes geldi meydana... Halk kendisi verdi cezalarını. Minübüs işletene 1 ay minübüse çıkmama, işsiz gençlere her gün derneğe gelip kitap okuma, esnafa dükkanını açmama cezası verildi. Önce hepsi megafondan suçlarını söyleyip mahalle halkından özür diledi. Sonra halkın önde gelenleri yüzlerine karşı cezalarını söyledi. Bütün mahalle onları denetleyecekti.”

Halk inanıp güvendiğinde düşüncesini katıyor, sahipleniyor. Verdiği cezayı takip ediyor. Bu da onlara büyük bir güç

Halk inanıp güvendiğinde düşüncesini katıyor, sahipleniyor. Verdiği cezayı takip ediyor. Bu da onlara büyük bir güç veriyor. Çünkü örgütlülüğün güzelliğini yaşıyorlar. Dahası hiç tatmadıkları adalet duygusunu tadıyor, adaleti kendileri sağlıyorlar.

veriyor. Çünkü örgütlülüğün güzelliğini yaşıyorlar. Dahası hiç tatmadıkları adalet duygusunu tadıyor, adaleti kendileri sağlıyorlar.

Bir diğer örneğimiz Kazavo Tekstil işçileri olacak. İşten atıldıktan sonra direnip, fabrikayı işgal ettiler. İşgalle de yetinmeyip makinalara el koydular. Bu makinalardan yeni bir iş yeri kuruldu ve patronsuz da çalışılabileceğini tüm dünyaya gösterdiler.

“Mahallede bir kadın fuhuş yapıyordu. Defalarca uyarmamıza rağmen devam ediyordu. Mahalle kadınlarıyla toplantı düzenledik. Toplantıda bir karar aldık hep beraber kadını mahalleden kovacak, bir de tokat atacaktık. Cezayı mahalle kadınları uygulayacaktı. Aynı gün tokat atıp mahalleden kovdular. Birkaç gün sonra yozlaşmayla ilgili geniş toplantı vardı. 500 kadar kişi toplandı. O toplantıda bir esnaf; “ben kadının dövülmesini anlayamıyorum sonuçta kadın” dedi. Onu destekleyen birkaç kişi oldu.

Bu sırada bir abla söz alıp; “Kusura bakmayın da ne yapsaydık evimize alıp besleseydik bir de” deyince itiraz edenlerin sesi kısıldı ve onaylamak zorunda kaldılar.”

Böyle örneklerde de görüyoruz ki halk karar mekanizmasının içinde olduğunda, çözümü kendisi bulduğunda hep

sahipleniyor. Hem de sonuna kadar savunuyor. Yeter ki biz halka gidelim, yol yöntem gösterelim.

Sıkça karşılaştığımız ve çözmemiz gereken sorunlar vardır; aile içi geçimsizlik, alacak verecek, esnaflar arası rekabet gibi. Tamamının temelindeki ekonomik nedeni, yani kapitalizmi görmeli göstermeliyiz insanlarımıza. Halk birbiriyle yaşadığı sorunun mutlak çözümünün olduğunu bilmeli, kendini çözümsüz hissetmemelidir.

Karşılaştığımız Olaylar Karşısında Ne Yapmalı, Nasıl Davranmalıyız?

Karşılaştığımız her olayda ilk önce Dayı'nın sesi yankılanacak kulaklarımızda. *"Bize her şey diyebilirler. Ama adaletsiz diyemezler!"*

Bu söz bir sorumluluk da yüklüyor omuzlarımıza. Cepheli duygularıyla hareket etmez, duygularıyla karar almaz. Biz Marksist-Leninist doğrular ışığında değerlendiririz olayları. Her zaman dönüp bakacağımız ve karar alma ölçülerimizi belirleyecek olan;

1- Tarihimiz

2- Şehitlerimizdir.

Şehitlerimizin son sözlerinin birçokunda ekmek ve adalet talebi bulunur. Ki onlar adalet uğruna canlarını ortaya koymuşken, bizim adaletsiz olmamız kabul edilemez. Ömrümüzün hiçbir anında onlardan öğrenmekten vazgeçmeyeceğiz.

Tarihimizin her anı adalet isteği ve büyük fedakarlıklarla doludur. Tarihimiz ve şehitlerimiz bizim güç kaynağımız, öğrenmekten bıkmayacağımız okulumuzdur. Bunun için dönüp dönüp bakarak sürekli öğreneceğiz. Vereceğimiz her kararı onlarla birlikte alacağız. Bir olayla karşılaştığımızda, insanlarımız gelip bize danıştığında; adaletli olmamızı sağlayacak, davranış ve yaklaşım biçimimizi belirleyecek kurallarmız olmalıdır. O

Adaleti sağlarken temel kıstasımız da bu olacak. Halkı karar mekanizmalarının içine sokacağız. Ve her kararımız eğitime hizmet edecek.

kurallar bizi halkımıza götürecek ve halkımızın daha fazla yanımızda durmasını sağlayacaktır. Gün gelecek bizim bulunmadığımız yerde dahi Cephe'nin adaletinin uygulayacaktır. Cephe'nin adaleti halkın adaletidir. Bu yanıyla halkımızdan uzak ayrı görmüyoruz. Bunun için bu kadar güvenli, bu kadar eminiz.

Bir sorunla karşılaştığımızda;

1-Önce sakin olup sorunu öğreneceğiz. Karşımızdakilerin sınırlı, öfkeli söz ve davranışları bizim sakinliğimizi bozmayacak.

2-Aklımıza ilk gelen şey ceza vermek olmayacak. Ceza son seçeneğimizdir unutmayağız.

3-Olayın temellerini tam olarak dinleyip, soru sorup, ayrıntıları öğreneceğiz. Asla üstün körü dinleyip karar vermeyeceğiz.

4-Tarafları dinlerken kolektivistliği işleteceğiz. Sadece tarafların anlatımlarından etkilenmeyecek, çevreden de öğreneceğiz.

5-İnsanların eğitilebileceğini aklımızdan çıkarmayacağız, emek harcayacağız. Üstelik bu insan suç işlemiş de olabilir. Verdiğimiz cezayı da eğitime dönüştürmesini bileceğiz. Cezalarımız, hem ceza verdiğimiz kişiyi hem de halkımızı eğitecek.

6-Ceza verdiğimizde kimsenin kafasında soru işareti kalmayacak. Suçu teşhir edecek, verdiği zararı ayrıntılı anlatacağız.

Mao; “(....) *Düşmanla savaşta hepimiz yer aldığımızı göre, hepimiz yiyeceği paylaşmalıyız, yapılacak işlere herkes katılmalı ve herkesin eğitime hakkı olmasıdır.(Halk demokrasi)*” diyor.

Adaleti sağlarken temel kıstasımız da bu olacak. Halkı karar mekanizmalarının içine sokacağız. Ve her kararımız eğitime hizmet edecek.

Adaletsizliği zaten yaşıyor insanlarımız, biz onlara adalet mücadelesinin güzelliğini göstereceğiz. Emek harcadığımızda mutlaka sonuç alırız.

Suç işleyen insanlar, bilinç ve sınıflarına göre değerlendirilmelidir. Yani burjuvazinin işlediği suçlar karşısında olabildiğince acımasız olurken halkın kendi içinde işlediği suçlara yapıcı, eği-

tici olacağız.

Kuracağımız halk komitelerinin sokak temsilcileri ile çalışma yaptığımız alana vakıf olur ve hem de denetim sağlarız. Sorunlarımızı halkla birlikte çözmeye çalıştığımızda çözüm yolları ve yöntemleri konusunda daha da yaratıcı oluruz. Ki halk komiteleri, halkın ortak kararıyla yaratıcı, öğretici kararlar alacaktır. Yeter ki güvenelim, örgütlenmeleri için yol-yöntem sunalım.

Biz tarihimiz boyunca her zaman halka güvendik. İdeolojimizin halkımızı örgütleyeceğine ve savaştıracığına inandık. Bu güvenle savaşı halklaştıracak ve halkı savaştıracğıız, adaleti biz sağlayacağız. Ekmek, adalet, özgürlük istiyoruz, alacağız.

HALKIN EKMEĞİ

*Bilin: Halkın ekmeğidir
adalet.
bakarsınız bol olur bu ekmek,
bakarsınız kıt,
bakarsınız doyum olmaz
tadına,
bakarsınız berbat.
Azaldı mı ekmek, başlar açlık,
bozuldumu tadı, başlar
hoşnutsuzluk boy atmaya.*

*Bozuk adalet yeter artık!
Acemi ellerle yoğurulan,
iyi pişirilmemiş adalet yeter!
Yeter katıksız,
kara kabuklu adalet!
Dura dura bayatlayan
adalet yeter!*

*Bolsa insanın öniinde
ekmek, lezzetliyse,
gözler öbür yiyeceklere
yumulsa da olur.
Ama her şey bollaşmaz ki
birdenbire...
Bilirsiniz, nasıl bolluk
doğurur ekmek:
Adaletin ekmeğiyle
beslene beslene*

*Ekmek her gün nasıl
gerekliyse nasıl,
adalet de gerekli her gün,
hem o,
günde bir çok kez gerekli.*

*Sabahtan akşama dek,
iş yerinde, eğlencede,
hele çalışırken canla başla,
kederliyen, sevinçliyen,
halkın ihtiyacı var
pişkin bol ekmeğe,
günlük, has ekmeğine adaletin.*

*madem adaletin ekmeği
bu kadar önemli,
onu kim pişirmeli, dostlar,
söyleyin?*

Öteki ekmeği kim pişiren?

*Adaletin ekmeğini de
kendisi pişirmeli halkın,
gündelik ekmek gibi.*

Bol, pişkin, verimli.

Bertolt Brecht

**YARILIR DÖRT DUVAR
ÇATLAR DEMİRLER
DİRENCİN ULAŞIR BİZE
İÇİNİ FERAH TUT, YÜZÜNÜ SICAK
SAVAŞ SÜRÜYOR ÇÜNKÜ
HER MEVZİDE**

SAVAŞI KAZANMANIN SAVAŞTA GÜÇ OLMANIN TEK YOLU DÜŞMANI TANIMAKTIR!

**SAVAŞ BİR TARAFIN DİĞER TARAFI YOK ETME
İLKESİNE DAYANIR. BU SAVAŞTA ZAFER KAZANMAK
İÇİN EMPERYALİZMİ DOĞRU TESPİT ETMEK
VE TANIMAK GEREKİR.**

*“Düşmana karşı etkili bir şekilde mücadele
etmek isteyen kişi onu iyi tanımalıdır.”*

Georgi Dimitrov

**Sınıf mücadelesi, iki
uzlaşmaz sınıf arasında
süren iktidar savaşıdır.
Burjuvazi ezen, sömüren
sınıf; proletarya ise ezilen
sınıftır. Bu savaşta ara yol
yoktur, dost ve düşman safları
bellidir. Emperyalizm çağında
baş çelişki emperyalistler
ve işbirlikçileri ile ezilen
dünya halkları arasındadır.
Ve bu yüzden aç ve yoksul
bırakılan milyarlarca
insanın ortak düşmanı
Amerika başta olmak üzere
tüm emperyalistler ve
işbirlikçileridir.**

DÜŞMANI TANIMAK

Toplumlar tarihi aynı zamanda sınıf savaşları tarihidir. Bu savaşlarda hep iki taraf olmuştur. Ezen ve ezilenler, bir başka deyişle sömürenler ve sömürülenler. Sınıflı toplumun ilk ortaya çıktığı sistem olan köleci toplumda köle sahipleri ile köleler arasında yaşandı bu savaş. Feodalizmde de toprak ağaları ile köylüler ve nihayetinde kapitalist toplumda burjuvazi ile proletarya arasında tarihin tekerleğini ileri doğru iten uzlaşmaz bir sınıf savaşı yürümektedir.

Tarihler değişmiş, coğrafyalar değişmiş, toplumlar değişmiş ancak halkların, yoksulların, ezilenlerin düşman kavramı değişmemiştir. Düşman kimi zaman bir imparator olmuş; kimi zaman sultan, bey, ağa, paşa... Gün olmuş salmış atlı ordularını ve kasıp kavurmuş yağmaladığı toprakları, gün olmuş modern uçaklardan yağdırdığı bombalarla katletmiş işgali altındaki halkları. Adına Sezar denmiş,

Cengiz veya Yavuz... fark etmemiş. Zulüm Roma, Moğol, Osmanlı, Britanya ya da Amerika olup nam salmış yeryüzünde... Ancak ezilenler, kan deryasında boğulmak olsa da sonunda, ne Roma karanlığından ne Osmanlı saraylarından ne de Yankilerden, beyaz adamlardan hesap sormaktan vazgeçmiştir. Çünkü, zulmün olduğu yerde direnmek halkların en onurlu yasasıdır.

Sınıf mücadelesi, iki uzlaşmaz sınıf arasında süren iktidar savaşıdır. Burjuvazi ezen, sömüren sınıf; proletarya ise ezilen sınıftır. Bu savaşta ara yol yoktur, dost ve düşman safları bellidir. Emperyalizm çağında baş çelişki emperyalistler ve işbirlikçileri ile ezilen dünya halkları arasındadır. Ve bu yüzden aç ve yoksul bırakılan milyarlarca insanın ortak düşmanı Amerika başta olmak üzere tüm emperyalistler ve işbirlikçileridir.

“Faşizm, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır...”

Dimitrov

Düşmanı Tanımak Savaşı Kazanmanın Tek Şartıdır

“Açık ki dostunu düşmanını bilmeyen, kime sırtını yaslayabileceğini, kimle hep karşı karşıya olması gerektiğini kestiremez. Eğer dostluk ve düşmanlık muğlaksa, hata kaçınılmazdır.” diyor Dayı. (Yürüyüş, sayı 172, syf 26)

Devrim mücadelesinde düşmanı tanımayan bir devrimci gaflet uykusundan başını kaldıramaz. Her an tuzaklarla karşı karşıyadır. Burjuvazi bu savaşta taraftır. Ve bizim için yüzyıllardır yönetme deneyimine sahip bir düşmandır. Aynı zamanda burjuvazi iktidarını koruma hırsıyla güçlü bir sınıf bilincine de sahiptir. O halde biz de düşmanımızı iyi tanıyacağız. Ne için savaştığımız, kime

karşı savaştığımız kafamızda net olacak. Bunca zulmüne, katliamlarına, işgallere, yarattığı onca açlığa ve yoksulluğa rağmen nasıl iktidarda kaldığını öğreneceğiz. İktidarını kaybetmemek uğruna nasıl zora başvurduğunu, Beyaz Saraylarda, tekellerin kurumlarında, villalarında, kargahlarında sabahtan akşama dek ne tür halk düşmanı politikalar geliştirdiklerini bileceğiz.

Bir avuç asalak zengin servetine servet katsın, bu sömürü çarkı hiç durmadan dönsün diye savaşlarla ve açlıkla dünya halklarını nasıl kasıp kavurduklarını ise asla unutmayacağız. Bir devrimci ancak düşmanı tanıdığı ve ona duyduğu nefret ölçüsünde savaşır.

Ne İçin ve Kime Karşı Savaşıyoruz?

Biz Marksist-Leninist bir halk hareketiyiz. Ülkemiz topraklarında sosyalist bir düzen kurmak istiyoruz! Özel mülkiyetin olmadığı, bir avuç asalağın milyonlarca insanı sömürmediği, “yarın yanağından gayri her yerde her şeyde hep beraber” diyebildiğimiz bir düzen istiyoruz. Bu-

“(...

söz yalan söylüyorsa
renk yalan söylüyorsa
ses yalan söylüyorsa
ellerimizden geçinen
ve ellerimizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal
olsun
elleriniz isyan etmesin diyedir
(...)”

Nazım Hikmet

nun için halkların azılı düşmanı emperyalizmi ve onun ülkemizdeki işbirlikçilerini yok etme mücadelesini veriyoruz. Keza “savaşta en etkili olan şey düşmanlıktır”, der Clausewitz (Savaş Üzerine).

Savaş bir tarafın diğer tarafı yok etme ilkesine dayanır. Bu savaşta zafer kazanmak için emperyalizmi doğru tespit etmek ve tanımak gerekir.

Lenin, emperyalizmi emperyalizm yapan koşulları belirlemiş ve “*çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır*” demiştir. Emperyalizm değişti diyenler bilmelidir ki bu koşullardan hiçbirisi değişmediği gibi emperyalistlerin dizginsiz sömürüsü de katlanarak artmaktadır. Dünya halklarına iki paylaşım savaşı yaşatan ve milyonlarca insanın ölümüne, bir o kadar da insanın sakat ve vatansız kalmasına neden olan emperyalizmdir. Emperyalizm, her birinin serveti, sömürge ülkelerin gelirlerine eşit olan bir avuç asalak karşısında milyonlarca yoksul yaratan düzenin adıdır. Emperyalizmin açık işgal politikasının devam ettiği koşullarda yeni sömürgecilik politikasını geliştiren, sömürüsünü gizli işgal yöntemiyle sürdüren sistemin ta kendisidir.

“Vietnamlıların düşmanı görmek için sadece başlarını kaldırmaları yeterlidir. Bizim için bu daha zor. Yeni sömürgecilik bizimle aynı dili konuşuyor, bizim deri rengimize ve milliyetimize sahip, bizimle dindaş. Düşmanı tanımak o kadar kolay değil.” (Kızgın Fırınlar Saati filminden, Yürüyüş sayı 316, syf 42)

Yeni sömürgecilik, bir ülkede milli bir marş, milli bir bayrak altında ve ardında emperyalist sömürü ve işgalin devam etmesidir. Yeni sömürgecilik, emperyalistlerin sömürgelerini işbirlikçileri aracılığıyla yönetmesidir. Ülkemiz de emperyalizmin yeni sömürgelerinden birisidir.

Yeni sömürge ülkemizde halk, topraklarımızı işgale gelmiş düşman askerini göremez. Resmi tarihe göre düşman askeri 1920’lerde denize dökülmüş, ül-

**Bir avuç asalak zengin
servetine servet katsın,
bu sömürü çarkı hiç
durmadan dönsün diye
savaşlarla ve açlıkla
dünya halklarını nasıl
kasıp kavurduklarını ise
asla unutmayacağız. Bir
devrimci ancak düşmanı
tanıdığı ve ona duyduğu
nefret ölçüsünde savaşır.**

kemizin gönderine ay yıldızlı bayrak çekilerek vatan bağımsızlığa kavuşturulmuştur. Artık ezen de ezilen de aynı geminin yolcularıdır. Bu gemi kimi zaman “küçük Amerika” olma yolunda, kimi zaman “AB Kriterleri”ne doğru yol almaktadır. Çekilen bu sıkıntılar bu geminin su almaması içindir. Eğer alırsa batacak olan herkeştir. Böyle söylüyor burjuvazi.

Oysa gerçek, tarihin hiçbir döneminde böyle olmamıştır. Ezen ve ezilen yeni zenginler ve yoksullar aynı geminin yolcuları olmadılar. O gemide bir tek egemenler vardır ve eninde sonunda batacak olanlar onlardır.

Evet, Kurtuluş Savaşı’yla halkın canı pahasına vatan bağımsızlığa kavuşmuştur. Ancak buna öncülük eden küçük burjuvazi, sınıf karakteri gereği 1945’lerde ülkeyi yeniden emperyalizmin kucığına atmıştır. Bundan sonrasını ise çarpıtır burjuvazi. Emperyalizmle girilen ekonomik, askeri, siyasi, kültürel ilişkiler gizlenir halklardan. Ülkemizde onlarca Amerikan üssü vardır. Bırakalım halktan insanları; Amerika’dan izin almadan bu ülkenin milletvekilleri, üst düzey askeri yetkilileri bile bu üslere adım atamazlar. Amerika ve tüm emperyalistler, Ortadoğu’daki işgallerini ve katliamlarını ülkemiz topraklarını bir üs gibi kullanarak gerçekleştirmektedir. Emperyalizm ülkemizde içsel bir olgu haline gelmiştir.

Eğitimden sağlığa, kültürden ekonomiye o şekil vermektedir. Halka düşman politikaların mimarı Amerikan emperyalizmidir. O, Türkiye ve dünya halklarının kanına susamıştır. Çocuklarımızı okulsuz öğretmensiz bırakarak cahil kalmasına, küçük yaşta çalışmak zorunda kalıp ucuz işgücü olmasına neden olan eğitim politikası emperyalizme aittir. Ayaz bebeğin soğuktan donmasında, Kübra bebeğin açlıktan ölmesinde hep emperyalizmin halkı yoksulluğa mahkum eden politikaları vardır.

Halkın her gün hastanelerde perişan olduğu, parası olmayanın hastane kapılarından çevrilerek ölüme terk edildiği sağlık politikasını belirleyen de emperyalizmdir.

İnsanlarımız bunca açlığa bunca zulme başkaldırmasın diye yozlaştırma politikasıyla kendi değerlerine yabancılaştırılması da bizzat emperyalizmin politikasıdır. Çünkü yoksulluğun varacağı iki duraktan biri yozlaşma-çürüme diğeri ise isyan-ayaklanmadır. Emperyalistler de bu nedenle halkı yozlaştırmaya-çürütme çalışırlar.

Kendi ürünümüzü yetiştirememizde, hayvancılığın bitirilmesinde, sel baskını gibi doğal afetlerde çok basit önlemlerin alınmayarak halkın katledilmesinde, iş cinayetlerinde hep emperyalizmin parmağı vardır.

Emperyalizm atom bombalarını, donanmalarını, askerlerini, işbirlikçi katillerini yollayarak bir anda 250 bin kişinin öldüğü Hiroşimalar, 1,5 milyon insanın katledildiği Iraklar, işgal altında kalan Filistinler yaratmıştır.

Ülkemizde 14 milyon, dünyada milyonlarca aç yaratan emperyalizm halkların ortak düşmanıdır. Ülkemizde emperyalizmin bu sömürü düzeni işbirlikçi oligarşi tarafından yürütülmektedir. Bu işbirlikçilik sayesinde emperyalizm, krizin yükünü yeni sömürgelerine yüklemekte, çok bilinen bir deyimle, “Amerika

hapşırsa Türkiye nezle olmaktadır.” Bu buhranın yükü, ülkede sürekli bir siyasi, ekonomik, sosyal krize; siyasi literatürdeki adıyla “*milli kriz*” e neden olmaktadır. Katmerli bir sömürge olan ülkemizde halkın çelişkileri üst sınırdadır. Egemenler yönetememe krizi içindedir ve halkın en ufak hak talebine tahammülleri yoktur. Sömürü ve iktidar ancak zor yoluyla sürdürülebilir. Mahir Çayan, bu sürekli, faşizmin emperyalizme bağımlılık halini anlatmak için sömürge tipi faşizm tespiti yapmıştır.

Faşizm Gerçeğini Bilince Çıkarmak!

Ülkemizde faşizmle ilgili tespitler çoğu zaman yanlış yapılmıştır. Faşizm denilince ya klasik Alman faşizmi ya da 12 Eylül, 12 Mart gibi açık faşizmin uygulandığı dönemler hatırlanmaktadır. Faşizm tek bir “*diktatör*”e, tek bir partiye, belli başlı baskıcı uygulamalara indirgenir; bir sistem sorunu olduğu gizlenir ya da görülmez. Solda dahi tarihin en işbirlikçi iktidarı olan AKP eleştirilirken “*12 Eylül’den beter*”, “*faşizan uygulamalarla*” gibi yanlış değerlendirmeler yapılmaktadır. Oysa faşizm emperyalizmden bağımsız değildir. Aksine emperyalistlerin dünya halklarını vahşice sömürmesini sağlayan yönetim biçimidir. Ülkemizde de 1945’lerde emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkilerinin bir sonucu olarak fa-

“Dostlar ki bir kez bile

selamlaşmadık

aynı ekmek aynı hürriyet aynı

hasret

için ölebiliriz.

Düşmanlar ki kanıma

susamışlar

kanlarına susamışım”

Nazım Hikmet

şizm kimi zaman açık, kimi zaman gizli şekilde icra edilmiştir. Ancak 12 Eylül’le birlikte faşizm emperyalizmin bir politikası olarak ülkemizde kurumsallaştırılmıştır.

Bu ne demektir? 5-10 yılda bir darbe yapıp teşhir olmak zorunda kalmayacaktır işbirlikçi tekelci burjuvazi. Halkın hak alma mücadelesine artık sadece darbe süreçlerinde değil iktidara gelen tüm partiler aracılığıyla saldıracaktır.

Örneğin 90’larda ülkemizde herhangi bir cunta yaşanmamış ama bu yıllar kayıpların, infazların, halkın mücadelesine yönelik baskıların, hapishane katliamlarının yaşandığı; insanların köy yakma, işsizlik ve açlık politikasıyla sürekli yüzyüze kaldığı yıllar olmuştur.

19-22 Aralık 2000’de 20 hapishaneye birden operasyon yapan devlet, Kıbrıs Harekatı’ndan sonraki en büyük askeri gücünü, halkın evlatlarını diri diri yakıp katletmek için kullanmıştır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin iktidarı olan AKP ise üç dönem boyunca faşizmin halk düşmanı politikalarını en “usta”ca uygulayan parti olmuştur.

Dimitrov, faşizmi şöyle tanımlamaktadır: “Faşizm, sermayenin emekçi kitlelere yöneltebileceği en azgın saldırdır.

Faşizm, dizginlenmemiş bir şovenizm ve yağma savaşıdır.

Faşizm, kudurmuş bir gericilik ve bir karşı-devrim hareketidir.

Faşizm, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en korkunç düşmanıdır.” (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, syf 32)

Faşizm, tüm milliyetlerden, tüm inançlardan halklara düşmandır. Başta Marksist-Leninistler olmak üzere, işçiye, memura, öğrenciye, emekliye, sanatçıya, işsize, halk saflarında olan herkese ve halka ait olan tüm değerlere düşmandır. Çünkü ancak halkın bu kesimleri değerlerine sıkıca sarılıp örgütlenerek faşizme

Dimitrov, faşizmi şöyle tanımlamaktadır: “Faşizm, sermayenin emekçi kitlelere yöneltebileceği en azgın saldırdır.

Faşizm, dizginlenmemiş bir şovenizm ve yağma savaşıdır.

Faşizm, kudurmuş bir gericilik ve bir karşı-devrim hareketidir.

Faşizm, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en korkunç düşmanıdır.”(Faşizme Karşı Birleşik Cephe, syf 32)

karşı savaşıacak ve faşizmin iktidarını alaşağı edebilecek güce sahiptir.

Burjuvazinin en büyük korkusu halk ayaklanmalarıdır, devrimlerdir. Bu korkuyu kimi zaman “gecekonduardan gelip girtlağımızı kesecekler” diye itiraf etmişler, kimi zaman “Ayakların baş olduğu nerede görülmüş” şeklinde aşağılamaya çalışarak ortaya koymuşlardır.

Ancak faşizmin yarattığı açlık, yoksulluk, zulümle birlikte öfke ve kinin de büyüyeceği aşikardır.

Haziran Ayaklanması buna en güzel örnektir. Haziran’da başlayan eylemler AKP’nin halkı aşağılayan, hakir gören küstahlığına, kendini beğenmiş mağrurluğuna, hırsızlığına, yolsuzluğuna, faşist terörüne karşı tüm ülke çapında halk ayaklanmasına dönüştü. Ayaklanmaya katılan milyonlarca insanımız AKP’ye, “açtığın savaş kabulümüzdür” dedi.

*“Erkekçe olsun isterim
Dostluk da düşmanlık da”*

Ahmet Arif

Faşizmin ülkemizde süreklilik gösteren bir yönetim biçimi olduğunu ve sınıfsal karakterini en iyi devrimciler bilir.

Faşizm *“tekellerin en kanlı, en şoven, en gerici yönetim biçimi”* ise;

örgütlenme biçimlerinden ajitasyon propagandaya;

demokratik çalışma anlayışımızdan silahlı örgütlenmelere;

yaşam ve çalışma tarzımızdan en küçük bir işin örgütlenmesine kadar her şeye *“faşizm gerçeği”* damgasını vurur.

Yeni sömürge bir ülkede devrimci olmak hayatımızın odağına silahlı mücadeleyi koymak demektir.

Buna göre nefes alıp vermektir.

Stratejik hedefimiz olan anti-oligarşik, anti-emperyalist devrim hedefinin, en küçük işten, en karmaşık işe kadar her yerde varlığını ortaya koymasıdır.

Faşizm halka hayat hakkı tanımaz; en demokratik hakları bile gasp eder. Ekmeğin, adaletin ve özgürlüğün olmadığı bir ülkede faşizmin saldırıları er ya da geç herkesi bulacaktır.

Bu nedenle halkın şiddetini örgütlemek; faşizmin saldırılarını boşa çıkarmanın; kısacası çalışabilmenin, yaşayabilmenin, geleceğini sürdürmenin tek koşuludur.

Düşmanın İdeololijisini Tanımalıyız

Düşmanımız kimdir? Ne için ve kime karşı savaşıyoruz? Bu soruların cevapları her gün hayatın keskin pratiği içinde karşımıza çıkar. Düşmanın tüm politikalarını göğüslemek halkı da bu politikanın karşısında saflaştırıp savaştırmak için Marksizm-Leninizm’i iyi bilmeli ve burjuva ideolojisini de iyi tahlil etmeliyiz.

Dayı, *“Düşman ve biz konusunda ideolojik olarak net olursak, bu gerçekleri çok daha iyi kavrar, sınıf mücadelesindeki uyanıklığımızı diri tutarız. Aksi halde*

tuzaklar bizi bekliyordur” demektedir.

Tarihin en kanlı diktatörlüğünü kuran burjuvazi, yarattığı faşist kültürle kendi ideolojisini de halka empoze eder. Faşizmin kültürü emperyalizmin bireyci, yoz kültürüyle bütünleşmiş, inkar, yalan, tahrif, demagoji, şovenizm, gerici din kültürü ile geleneksel kültür üzerine kurulu kozmopolit bir kültürdür.

Faşizmin halka gerçekleri söyleyecek gücü yoktur. Faşizm; yalan, demagoji ve terörle yönetir. Faşizmin işi gerçeği saptırmak, halkı aldatmaktır. Hitler faşizminin propaganda bakanı Goebbels, faşizmi ayakta tutmanın yolunu *“büyük yalan”* teorisiyle sağlamıştır. Şöyle der Goebbels; *“Bir yalanı yeterli sıklıkta tekrarlırsan halk eninde sonunda ona inanır.”*

Yalan ve demagoji, faşizmin halk kitlelerini yönetmede en güçlü silahıdır. Ülkemizde de hiçbir parti, hiçbir iktidar yoktur ki bu yöneme başvurmamış olsun. Haziran ayaklanmasında Tayyip Erdoğan’ın *“Camide bira içtiler”, “Kabataş’ta başörtülü bacıma saldırdılar”* yalanları buna en somut örnektir. Camide bira içildiği bizzat caminin imamı tarafından yalanlandığı, Kabataş’ta böyle bir olay yaşanmadığı kamera görüntülerinden ortaya çıktığı halde bu demagogilerden vazgeçmemiştir AKP iktidarı. Halkın dini duygularını kullanarak ayaklanmaya milyonların katılmasını önlemeye çalışmış ancak başarılı olamamıştır.

Halkın geri duygularını din ile sonuna dek sömürür faşizm. Halkın dini inançlarını kullanarak onları en geri düşünce sisteminde tutmayı ister. Dünyayı doğru yorumlayıp halkı nasıl soyup soğana çevirdiklerini kimse görmesin diye halkı karanlığa mahkum etmeye çalışır. Eğitim de faşizmin elinde düzene uygun kafalar yaratmanın bir aracı olarak kullanılır. Egemenler nasıl istiyorsa ezilen milyonlar da öyle düşünsün ister.

Burjuvazinin asalak yoz kültürünü

**Tarihin en kanlı
diktatörlüğünü kuran
burjuvazi, yarattığı faşist
kültürle kendi ideolojisini de
halka empoze eder. Faşizmin
kültürü emperyalizmin
bireyci, yoz kültürüyle
bütünleşmiş, inkar, yalan,
tahrif, demagoji, şovenizm,
gerici din kültürü ile
geleneksel kültür üzerine
kurulu kozmopolit bir
kültürdür.**

halka aşılır faşizm. Burjuvazinin tek ahlakı kardır. Bu ahlak Devrimci Sol Savunması'nda şöyle anlatılır: *“İnsani boyutu olmayan, kapitalist toplumun gerçeklerini barındıran, para ile satın alınmayacak hiçbir şey bırakmayan, idealizmle yoğrulmuş bir ahlak...”*

Halklar üzerinde emperyalizmin en etkili silahlarından biri de yozlaştırma politikasıdır. Yozlaşma, halkın kendi kültürüne yabancılaşmasıdır. Bunun için popüler kültürü kullanır. Halkın yararına olan edebiyat-sanat ürünlerini yasaklar faşizm. Yılmaz Güney filmleri hala engellenir ülkemizde. Abuk subuk şarkı sözleri, yılgınlığı anlatan, ahlaksızlığı yayan, cinselliği tema edinen filmler, bohem sanatçılar “moda” olur, onlara televizyon ekranları, radyo yayınları sonuna dek açılır, gece gündüz reklamları yapılırken örneğin Grup Yorum üyeleri tutuklanıp, yurtdışı yasakları ile konserleri engellenir, çalışma yaptıkları kültür merkezleri basılarak albüm kayıtları gasp edilir.

Burjuvazinin özgürlük anlayışı cinsel özgürlükle ya da falan marka ürün tüketilmesiyle eş tutulur. Herkes burjuvazinin belirlediği dar paça, düşük bel, kısa, şu veya bu şekilde giyinmek zorunda bira-

“Düşmanın savaştığı her şeyi desteklemeliyiz. Düşmanın desteklediği her şeyle savaşmalıyız.”

Mao

kılır. Giyim kuşamda hep kendini dışarıya beğendirme düşüncesini geliştirir burjuva ideolojisi. Pespaye, yoz kültürünü, giyim-kuşam ve moda programları, dizi filmler ile kadının aşağılanıp pazarlandığı kadın ve evlilik programları ile halka yaymaya çalışır.

Fuhuş, kumar, uyuşturucu, alkol gibi ahlaki dejenerasyona yol açan, insan sağlığını tehdit eden ama kar da getiren her şey burjuvazinin ilgisini çeker. Faşist düzen için hem para kaynağı hem halkı çürütme faaliyetidir.

Yoz, çürümüş, bencil, halkın değerlerinden uzak, kendi tarihinden utanan, kendi mücadelesinden koparılmış bir halk elbette faşizmin karşısında birleşip hesap soramayacaktır. Faşizmin hedefi işte budur.

Düşmanı Fiziki Olarak Tanımak

Henüz sınıflı toplumların olmadığı dönemde insanlık ilk savaşını doğaya karşı vermiştir. Hayatta kalabilmek için, yaşam hakkını savunabilmek, en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için çok çetin savaşlar vermiş, bu savaşlar sayesinde insan, insan haline gelmiştir.

Sınıflı toplum, insanın hayatta kalmayı öğrenip, ihtiyacından fazlasını biriktirmeye ve diğer insanları kendi kölesi haline getirmeye başlayınca ortaya çıktı. Kölecilik dönemden beri ezen ve ezilen arasında süregelen bir savaş var. Egemenlerin gücü, zulmü, gittikleri yere korku salan orduları, ezilenlerin isyan bayrağını kaldırmasının önüne engel olamamıştır. Kılıçla vurulmuş boynu, aman dilememiş, *“yeter bu kölelik zinciri”* diyen Spartaküs'lerle düşmüştür tarihin

Atom bombalarına, insansız savaş uçaklarına, nükleer silahlara, askeri filolara, dünya bankalarına, basın yayın organlarına, F Tiplerine, Guantanamolara sahip düşmanımız, haksız bir savaş yürütmektedir. Bizimse en büyük gücümüz, meşruluğumuzda, tarihsel ve siyasal haklılığımızdadır.

önüne... Egemenlerin saraylarına sığdıramadığı zenginliğin annacında “*yarın yanağından gayri her yerde her şeyde hep beraber*” diyen bir ortaklık düzeni kurmaya çalışmış Bedreddin. Ve onun düşmanlık konusundaki öğüdünü taşıyız ilk günkü gibi...

Düşmanı biz, tarihten bugüne çektiğimiz acılardan çıkardığımız derslerden tanırız. Düşmanın kaypaklığını, yalancılığını, hilekar ve güvenilmez olduğunu, büyük bedeller ödeyerek öğrenmişizdir. Onlardan biri de Seyit Rıza’dır. Çekilirken darağacına, “*Ben sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun!*” diyen Seyit Rıza...

“*Su uyur düşman uyumaz*”, der halk. Bugünün egemenleri de kendinden öncekilerden daha azgın bir sömürü çarkı kurmuşlardır. Bu çarkı döndürmek için emperyalistler tarihin en kanlı diktatörlükleri altında dünya halklarını inim inim inletmektedir.

Atom bombalarına, insansız savaş uçaklarına, nükleer silahlara, askeri filolara, dünya bankalarına, basın yayın organlarına, F Tiplerine, Guantanamolara sahip düşmanımız, haksız bir savaş yürütmektedir. Bizimse en büyük gücümüz,

meşruluğumuzda, tarihsel ve siyasal haklılığımızdadır.

Vietnam halkının önderlerinden Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı kitabında bu gücü şöyle tanımlıyor:

“*Bizim askeri sanatımız, silahlı kuvvetleri teçhizat ve teknik bakımdan hala zayıf olan fakat maddi açıdan çok daha güçlü bulunan bir düşmana karşı savaşmak için ayaklanan küçük bir ulusun askeri sanatıdır. Bu niteliği, maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını halkların yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan bir askeri sanattır.*” (syf. 182)

Düşmanı fiziki olarak tanımak savaşımızın vazgeçilmez yasalarından biridir. Emperyalizmin tüm politikalarına, burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı yürüttüğümüz ideolojik mücadele savaşın bir boyutudur. Bir diğer boyutu da silahlı mücadelenin temel olduğu diğer tüm mücadele biçimlerinin ona tabi olduğu Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejimizi hayata geçirmektir. Bu stratejiyle başarılı taktikler geliştirebilmek için düşmanın askeri gücünü, örgütlenmelerini, iç ilişkilerini, teknik anlamda ilerlemesini mutlaka takip etmeliyiz. Ülkemizdeki Amerikan üsleri, NATO karargahları nerededir, düşman hangi silahları kullanmakta, nasıl bir askeri eğitim uygulamaktadır. Bu konuda var olan tüm bilgi kaynaklarına ulaşmalıyız.

Örneğin emperyalizmin kurumlarının yapısını öğreneceğiz. Bir avuç emperyalist ülkenin kurdukları mekanizmalarla dünyanın her yerine nasıl el attıklarını görebilmek önemlidir.

Sözüm ona “Dünya Barışı”nın hamisi olan Birleşmiş Milletler(BM), mandacılığın savunucusu, emperyalist saldırganlığın şemsiyesidir. Geçmişten beri dünya halklarının umudu olarak gösterilen BM

Barış Gücü'nün aslında yeni dünya düzeninin işgal ordusu olduğunu anlatabilmiyoruz. NATO'nun bir savunma değil dünya halklarına karşı kurulmuş bir saldırı örgütü ve kontrgerillanın örgütleyicisi olduğunu da...

Ülkemizde de ekonomik bağımlılık denilince akla gelen IMF ve Dünya Bankası ise, emperyalist karargahlarda hazırlanan ekonomi programlarını sömürgelelere taşıyan ve ayak bastığı her toprakta açlık ormanları, kan deryaları yaratan bir katildir.

Eskiden tankıyla, topuyla sömürge ülkelere giren emperyalist ülkeler yeni dönemde bu örgütleri kullanmaya başladılar. Teknolojik üstünlük ve sermaye fazlası emperyalist ülkelerden sömürgelelere bu örgütler aracılığıyla aktarıldı. Hitler'in faşist ordusu Sovyet topraklarına girdiğinde Stalin'in önderliğindeki Sovyet ordusu ve halkı düşmanı göğüslemeye hazırды.

Stalin savaşın başında, Almanlar epeyce toprağı ele geçirdikten sonra Sovyet halkına radyodan ilk konuşmasını yapar. *"Almanya sürpriz saldırısı ile çok önemli askeri avantajlar sağlamıştır ama 'kendisini kana susanmış bir saldırgan' olarak ortaya koymakla politik bakımdan kaybetmiştir. Sovyet karşı stratejisi bütün bir halkın savaşı olmalıdır. Ordu her karış vatan toprağı için savaşmalıdır, ama zorunlu geri çekilme halinde değerli her şey boşaltılmalı ya da yok edilmelidir."* (Stalin Dönemi, Anna Strong, syf. 137)

Stalin, Avrupa ve Amerika halklarına da seslenerek bu özgürlük savaşının tüm halkların mücadelesi ile kazanacağını ilan eder. *"Bu ülke halklarını yalnız direnmeye değil 'zaferi kazanmaya' çağırıyordu."* (a.g.e.)

Düşmanın emperyalizm olduğunu ve emperyalizmin Sovyet iktidarını yıkmak için uğraştığını bilen Sovyet halkları yirmi yıldan fazla bir zamandır bu savaşa hazırlanmışlardı. Örneğin tank üreten

**Stalin'in deyimiyle
"yenilemeyecek ordu
yoktur, hiç de olmamıştır."
Önemli olan kendini ve
düşmanı iyi tanımaktır.
Emperyalizmin
politikaları karşısında
siyasi uyanıklık ve faşist
saldırılarına hazırlıklı
olmak bizi savaşta
ustalaştıracaktır.**

fabrikalarda işçiler, tankları kullanmayı da öğrenmişlerdi. Dünyanın en büyük ikmal olanaklarına sahip ordularından birini kurmuşlardı. Ve sokak sokak, oda oda savundukları o şehirleri Stalin hiç kimseye ilan etmeden bir kale gibi inşa ettirmişti. O zamanki savaş uzmanlarının açıkladığı gibi Stalin "yapı bakımından modern, taktik bakımdan yeterli, stratejik bakımdan gerçekçi bir ordu" yaratmıştı.

Stalin'in deyimiyle "yenilemeyecek ordu yoktur, hiç de olmamıştır." Önemli olan kendini ve düşmanı iyi tanımaktır. Emperyalizmin politikaları karşısında siyasi uyanıklık ve faşist saldırılarına hazırlıklı olmak bizi savaşta ustalaştıracaktır.

Haziran Ayaklanması'nda AKP faşizminin yalan ve demagojilerine, faşist terörüne maruz kaldık. Kendi çocukları para sayma makineleri ile uyurken halkın çocuklarını katletmekten çekinmedi düşman. Ali ismail'i kafasına vura vura öldürmekten, Ethemler'i kurşunlamaktan, Berkinler'in beyinlerini sokağı akitmekten hiç usanmadı. Binlerce insan gözaltına alındı ve işkenceye uğradı. Yüzlercesi tutuklandı. Onlarca kişi gözlerini kaybetti gaz fişeginden. Binlercesi yaralandı. Ancak düşmanın gücünü tartıp zaafılarını iyi tahlil eden halkın savaşçıları 250 bin polisin yönetildiğı, faşist terörün Ankara'daki karargahlarını bombalayarak he sap sormayı başardı!

“Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, bunların ekonomik, askeri ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri, işbirlikçi, tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri, iktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savunan milletvekilleri, üst düzey bürokratlar, devletin resmi ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları, oligarşik devlet yapısı içinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve devrimci halk iktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler, emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar, devrimci savaşı engellemeye çalışan ve oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler ve bunların örgütlenmeleridir.”
(Halk Sınıfı 1)

Bir savaşta düşmanı hafife alanlar da onu olduğundan fazla abartanlar da başarılı olamazlar. Halkın gücüne güvenmeyip düşmanın icazetine sığınanlar emperyalizm değişti tespitleriyle halkla-

ra umutsuzluk yaymaya devam ediyorlar. Devrimci hareket ise çok büyük ateş çemberlerinden geçtiği halde teslim olmadı ve uzlaşmadı düşmanla. “Sovyetler çöktü”, “sosyalizm öldü”, “artık tek kutuplu dünya” denildiği yıllarda biz “atılım”ı başlattık. ABD ve AB emperyalistlerinin ülkemizdeki sömürüyü katmerleştirmek, rahatça at koşturmak için önce devrimcilerin beyinlerini teslim almayı planladıkları F Tipi tecrit saldırısına karşı yedi yıl süren bir direniş yarattık. F Tiplerinden çıkıp fedaya koşan İbrahim Çuhadar ve Alişan Şanlılar, düşman ideolojisinin alt edildiğinin ve düşmanın fiziki olarak da yenileceğinin ilanidir.

Düşmanlarımız Kimlerdir?

“Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, bunların ekonomik, askeri ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri, işbirlikçi, tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri, iktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savunan milletvekilleri, üst düzey bürokratlar, devletin resmi ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları, oligarşik devlet yapısı içinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve devrimci halk iktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler, emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar, devrimci savaşı engellemeye çalışan ve oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler ve bunların örgütlenmeleridir.” (Halk Sınıfı 1)

Zaferimiz İçin Düşmanı Tanımak Zorundayız!

Emperyalizme ve faşizme karşı verdiğimiz savaşta sınıf bilincimizle dost ve düşmana bakış açımızı Mao’nun

Yalan ve demagoji, baskı ve terör, faşizmin en güçlü silahlarıdır. Faşizmi yenmek için, yalan ve demagojilerini boşa çıkartmamız için mutlaka bilgiye ihtiyaç vardır. İdeolojik eğitim, Marksizm-Leninizm'in kavranmasıdır. M-L'yi öğrenmek tarihsel haklılığımızı, düzenin işleyişini ve onu nasıl yıkacağımızın kurallarını öğrenmektir. Teorimiz iyi olursa, pratiğimiz de o derece başarılı olur.

sözlerinde olduğu kadar net bir şekilde oturtmalıyız. Düşman gerçeğini savaşı kazanmak için iyi tanımamız gerekir. Nasıl bir düşmanla savaştığını bilmeyen bir Cepheli faşizmle, emperyalizmle hiçbir şekilde uzlaşmama geleneğini ve teslim olmama tavrımızı kavrayamaz.

Biz her tarihi dönemeçte niteliği ve boyutu ne olursa olsun emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm ideolojik ve fiziki saldırılarına karşı ısrar ve cüretle, solun cesaret edemediği bir kararlılık ve inançla direndik ve mücadeleyi hep ileriye taşıdık. Emperyalizmin onca saldırı politikası ve faşizmin terörüne rağmen ayakta kalabilmek, her ne olursa olsun her türlü bedeli göze alarak direnmeyi gelenek haline getirmek Marksizim-Leninizmden kopmamakla, tek başımıza kalmak pahasına burjuvazi ile aramıza kalın ve net çizgi koymakla mümkün oldu. İdeolojimiz beynimizdir. Savaşta her zorluğa karşı bizi ayakta tutan, her bedeli göğüslememizi sağlayan gücü buradan alırsınız. Bu gücün kaynağını beslemek, kendimizi ideolojik olarak eğitmek zorundayız.

Emperyalizm teslim almak istediği, politikalarının önüne engel olmaktan çı-

kartmak istediği güçleri imhaya yönelmektedir.

Bu politikanın temelinde fiziki imhadan çok beyinlerin imha edilmesi, beyinlerin teslim alınması ön plandadır. Fiziki imha buna hizmet eden bir araçtır. Direnişi seçenler yenilseler de yok olmazlar. Yeniden ayağa kalkarlar. Bu nedenle düşüncelerin teslim alınması, egemen sınıflar açısından belirleyicidir.

"Emperyalizm karşısında ideolojik olarak silahsızlanma, en büyük teslimiyet budur. Bizi teslim alamadılar... Pespaye düşünceler tarihin çöplüğüne atılmıştır. Zafer ideolojik düzeyde kalıcılıştı" diyor Dayı.

Hareketimizin bu doğru politik çizgisini kendi devrimciliğimize taşımamız gerekiyor. Bunun için hiç durmadan öğreneceğiz. Düşmanla ilgili her türlü bilgi bizi savaşımızda güçlü kılacaktır. Bilgi umuttur. Hayata yenilmemek için, uzlaşmaz olmak için bu umudu diri tutmalıyız.

Yalan ve demagoji, baskı ve terör, faşizmin en güçlü silahlarıdır. Faşizmi yenmek için, yalan ve demagojilerini boşa çıkartmamız için mutlaka bilgiye ihtiyaç vardır. İdeolojik eğitim, Marksizm-Leninizm'in kavranmasıdır. M-L'yi öğrenmek tarihsel haklılığımızı, düzenin işleyişini ve onu nasıl yıkacağımızın kurallarını öğrenmektir. Teorimiz iyi olursa, pratiğimiz de o derece başarılı olur.

Yıkıp yerine sosyalist düzen kurmak istediğimiz devlet karşısında nasıl tavır alacağız, dostu düşmandan nasıl ayıracağız, bunlar yerli yerine oturtulmalıdır.

Emperyalizmden güç alan düşmanımız iktidar bilinciyle hareket eder. Hiçbir politikası rastgele değildir. '80 darbesinden günümüze kadar izlenen siyaset ve uygulanan taktik hep bir ideolojinin yansımasıdır. '80'le yükselen devrimci harekete darbe vururken kitleleri korkutmak amacındadır. Bu korku ilerleyen yıllarda infaz ve katliamlarla devam etmiştir. Halkın gün geçtikçe yoksullaşmasına

karşı ona kimsenin öncülük etmesini istemez. Egemenler sömürülerini büyütürken, yeraltı-yerüstü kaynaklarını, topraklarını satarken kimsenin karşı çıkmasını istemez. Karşısına çıkanları ise infaz, katliam, işkence ve kaybetme ile sindirmeye çalışır. Bu politikalarını sistemli yürütürler.

Yüzyıllardır yönetme tecrübesine sahip, ekonomik ve askeri gücüne rağmen düşmanın nasıl alt edileceğini halkların komutanı Giap açıklıyor bize:

“Bu bizim için düşmanı sürekli olarak şaşırtacak ve onu ağır yenilgiye uğratacak daha cüretli ve becerikli taktikleri geliştirmeyi gerekli kılmaktadır. Biz ABD donanma kuvvetlerine ve topçu birliklerine karşı kullanmak üzere savaş metotlarını yetkinleştirmeye ve yaratmaya hız vermeliyiz. Yiğitlik, militanlık, azim, kahramanlık, cesaret ve zeka ile bu silahları bizim üstünlüğümüz haline getirebilir ve Amerikan donanmasını ve topçu birliklerini layık olduğu biçimde cezalandırmak için son derece etkin taktikleri bulup çıkartabiliriz.” (Halk Savaşının Askeri Sanatı, syf 339)

Dünya halklarının ortak düşmanı

olan emperyalizme ve faşizme karşı savaşımızda Dayı’nın deyimiyle bize zaferi ideolojik düzeyde kalıcılaştırmamızı sağlayan ideolojik gücümüz, tarihsel haklılığımız, şehitlerimize bağlılığımız ve yurtseverlik duygumuzdur. Dünya halklarına kan kusturan, onları ekmeğe, adalete hasret bırakan düşmanı iyi tanıyacağız. Devletin işbirlikçi burjuvazinin devleti olduğunu, onun çıkarları için halka uyguladığı katliamları nasıl gerçekleştirdiğini öğrenmeli ve unutmamalıyız. 6-7 Eylül’den Maraş ve Çorumlar’a, ‘77 1 Mayıs’ından ‘80 askeri cuntasına, Sivas ve Gazi Katliamları’ndan 19-22 Aralık’a tüm katliamların faili devlettir. Tüm çarpıtmalara, “*derin devlet*”, “*devlet içinde devlet*” yalanlarına rağmen devletin katliamcı olduğu gerçeği değiştirilemez. Bunca açlığın, yoksulluğun, tüm acılarımızın nedeni olan emperyalizm, faşizm ve tüm halk düşmanlarına karşı sınıf kinimizi büyütmeliyiz.

Düşmana karşı savaşmak için kin gerekir; sınıf kinini yaratan ise yaşadığımız acıları, halklarımıza duyduğumuz sevgiyi unutmamaktır.

Düşmanı tanımaktır.

Ellerinize ve Yalana Dair

Bütün taşlar gibi vekarlı,
hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli,
bütün yük hayvanları gibi battal, ağır
ve aç çocukların dargın yüzlerine benziyen elleriniz.
Arılar gibi hünerli, hafif,
sütlü memeler gibi yüklü,
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşin derilerinin altında
gizleyen elleriniz.
Bu dünya öküzün boynuzunda değil,
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor.
Ve insanlar, ah, benim insanlarım,
yalanla besliyorlar sizi,
halbuki açsınız,
etle, ekmekle beslenmeye muhtaçsınız.
Ve beyaz sofrada bir kere bile yemek yemeden doyasıya,
göçüp gidersiniz bu her dalı yemiş dolu dünyadan.
insanlar, ah, benim insanlarım,
hele Asyadakiler, Afrikadakiler,
Yakın Doğu, orta Doğu, Pasifik adaları
ve benim memleketlilerim,
yani bütün insanların yüzde yetmişinden çoğu,
elleriniz gibi ihtiyar ve dalgınsınız,
elleriniz gibi meraklı, hayran ve gençsiniz.
İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
Avrupalım, Amerikalım benim,
uyanık, atak ve unutkanım ellerin gibi,
ellerin gibi tez kandırılır,
kolay atlatılırsın...

İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak baldırları
kızların,
dua yalan söylüyorsa,
ninni yalan söylüyorsa,
rüya yalan söylüyorsa,
meyhanede keman çalan yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde ayışığı,
söz yalan söylüyorsa,
ses yalan söylüyorsa,
ellerinizden geçinen
ve ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyerdir.
Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü, bu yaşanması dünyada
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin diyerdir.

Nazım Hikmet

EMPERYALİZM YENİLECEK, DİRENEN HALKLAR KAZANACAK!

EMPERYALİZMİN İDEOLOJİK VE PSİKOLOJİK SALDIRILARI

Emperyalizm bir insanın beynini-yüreğini fethettiğinde artık ona istediği şekli verebilir. Bu nedenle kültürel şekilleniş her açıdan önemlidir. Gerek devrimci saflarda gerekse halkın davranışında, düşüncesinde yönlendiricidir. Bu saldırılar karşısında ideolojik olarak dik durmak, sağlam olmak, halkın kültürüne, değerlerine sarılmak zorundayız.

Emperyalizmin dünya genelinde saldırılarının arttığı, aynı derecede de sömürücü, katliamcı yüzünün teşhir olduğu bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist tekeller, “21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak” derken yaratacakları tablonun bilincindeydiler.

Evet, emperyalizmin baskısı, zulmü altında inleyen ezilen dünya halkları ege-menlere karşı ayaklanacak ve hesap soracaktır. Bu, ülkemizdeki işbirlikçi faşist iktidarların da korkusudur. “Ayakların baş olması”dır korkuları. Anadolu halkları da baş olmak için örgütlenecek, savaşacak er ya da geç iktidarı alacaktır.

1900’lerin başında var olan emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişki her geçen gün derinleşti. Var olan bu çelişkiyi halklar kendi çıkarları doğrultusunda çözmesin diye emperyalizm her türlü yolu, yöntemi denedi. Ekonomik, askeri, politik, ideolojik, psikolojik her alanda saldırılarını arttırarak bugünlere geldi. Emperyalizmin, gerek dünya halklarına gerekse de ülkelere saldırma-

sının tek amacı vardır; o da teslim almaktır.

Emperyalizm, belli kurgularla uyguladığı zorbalığı, kendi halkları gözünde haklı gösterecek yöntemler geliştirirken, bağımlı halklar üstünde de zihinsel, ideolojik egemenlik kurmaya yönelir. Zihinsel anlamda bir egemenlik yaratamadığı sürece emperyalizmin sıradan ve meşru bir hale gelmesi mümkün değildir.

Emperyalizm insanın düşüncesine ve yaşamsal bütünlüğüne yönelik sistemli bir saldırı yöneltmektedir. Kültürel şekillenışı de kendi sınıf çıkarları bakımından dönüşüme uğramaktadır.

Emperyalizm açısından sorun yalnızca askeri ve ekonomik zoru uygulamak değildir. İdeolojik, politik olarak ve psikolojik savaş yöntemleriyle daha etkili olacağını bilmektedir. Bu nedenle halkların düşüncelerinde egemenliğini içselleştirmeye çalışır.

Psikolojik Savaş; *“Bir ulusun, savaş haricinde, propaganda ve etkinliklerden planlı bir şekilde yararlanarak, yabancı grupların görüşlerini, tavırlarını, duyu ve davranışlarını kendi ulusal amaçları doğrultusunda etkilemeyi amaçlayan düşünce ve bilgileri iletmesidir.”* (CIA ve Kültürel Soğuk Savaş-Frances Stonor Saunders -Parayı Verdi Düdüğü Çaldı-Syf:16)

“(. . .) İşte bu noktada Amerikan önerisini bütün dünyada yeniden diriltmek fırsatıyla karşı karşıyayız. Sorun, korkup geri çekilmek zorunda kalmadan bu şeyin dinamiğini nasıl koruyacağımız sorunudur. Kısacası gerekli olan şey, hedefi vurmak zorunda kalmadan Üçüncü Dünya Savaşı’nı kazanmak olan ABD psikolojik savaşının siyasal bir planıydı.”

Eisenhower bir basın toplantısında *“soğuk savaş’ta bizim amacımız toprak kazanmak ya da güç kullanarak istediğimizi yaptırmak değil”* diye açıklamıştı. *“Bizim amacımız daha köklü, daha kapsamlı, daha bütünlüklü bir amaç. Biz*

dünyayı barışçı yollarla doğruyu göstermeye çalışıyoruz. Göstermek istediğimiz hakikat de Amerika’nın barış içinde bir dünya, bütün halkların bireylerinin kendilerini ne kadar geliştirebileceklerse o kadar geliştirme fırsatına sahip olacağı bir dünya isteğidir. Bu hakikati göstermek için “Psikolojik savaş insanların kafalarını ve iradelerini ele geçirme savaşıdır” (age-syf:162)

“Bu yürütülen psikolojik savaşa herkesin dikkatini çekmek istiyorum çünkü kontrgerilla açısından en düşük maliyetli savaş budur ve bu savaş bir paket program içinde yürürlüğe konulur.” (Ortadoğu’da Yeni Dünya Düzeni, Suat Parlar-Syf-170)

Evet, psikolojik savaş emperyalistler açısından en düşük maliyetli olanıdır ki, emperyalizm varlık nedenini düşündüğümüzde bu yöntemin her açıdan kendine yaradığını söyleyebiliriz. Emperyalizmin psikolojik ve ideolojik saldırısı *“soğuk savaş dönemi”* diye nitelediği Sovyetler Birliği’nin bir güç olarak ortaya çıkmasından sonra yoğunlaşmıştır.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Sovyet Devrimi’nin olmasıyla emperyalizm, pazarlarının altıda birini kaybetti. Bu durum 2. Paylaşım Savaşı’nda da devam etti. Kızıl ordunun desteğiyle peş peşe birçok ülkede demokratik halk iktidarlari kuruldu ve dünyanın üçte biri emperyalist zincirden koptu.

Emperyalizm, Sovyetler Birliği’ne karşı her türden karşı propagandayı hem iç politikalarında hem dünya genelinde kullandı. Böylece içte ve dışta büyük bir korku yaratmayı hedefledi. Bunu sadece politik, askeri olarak değil, aynı zamanda medya, eğitim sistemi, kültür, sanat vb. etkinlikleriyle de hayata geçirdi. Emperyalist politikalara karşı koyanlara, direnenlere ise her türlü baskı-saldırı uygulandı. Emperyalizm halklara ait ne varsa ortadan kaldırmak istiyordu.

“19 Aralık 1947’de Truman’ın Ulu-

**Emperyalizm açısından
sorun yalnızca askeri
ve ekonomik zoru
uygulamak değildir.
İdeolojik, politik
olarak ve psikolojik
savaş yöntemleriyle
daha etkili olacağını
bilmektedir. Bu
nedenle halkların
düşüncelerinde
egemenliğini
içselleştirmeye çalışır.**

sal Güvenlik Konseyi'nin çıkardığı bir kararnameyle-NSC, 4A ile- Kennan'ın siyasal felsefesi yasal yetkiye kavuşmuş oldu. NSC- 4A kararnamesinin çok gizli bir ekinde merkezi istihbaratın müdüriine, Amerika'nın komünizm karşıtı politikalarını desteklemek üzere“ gizli psikolojik eylemlere girişmesi talimatı veriliyordu.

(...)savaş sırasında gizli harekâtlara izin veren ilk resmi yetki belgesi oldu.

(...)büyük bir gizlilik içinde hazırlanmış olan bu kararnamelerde “Amerika'nın güvenlik anlayışının sınırları, temelde Amerika'nın kendi suretinde bir dünya yaratmasını gerekli kılacak kadar genişletilmişti.

(...) NSC 10/2, hükümete her türlü gizli hareket izni veriyordu. “Doğrudan önleyici eylemlerde bulunma, bu amaçla propaganda, ekonomik savaş, sabotaj, anti-sabotaj, tahrip, tahliye gibi önlemlere başvurmak, düşman yönetimleri devirmek, bu amaçla yer altı direnişçilerine, hareketlerine, gerillalara, özgürlükçü sığınmacı gruplara destek vermek.“ NSC-10/2 de ifade edildiği gibi söylersek, bütün bu eylemler “öyle bir şekilde planlanmalı ve uygulamaya konmalıdır ki; Birleşik Amerika hükümetinin bu ey-

lemlerdeki sorumluluğunu yetkisiz kişiler açıkça göremesin, gören olursa da birleşik Amerika hükümeti bunu inandırıcı bir şekilde reddedebilsin” (Parayı Verdi Dündüğü Çaldı-Syf: 66-67)

Emperyalizmin uyguladığı psikolojik savaşın hedefleri şunlardır:

1-Halkların örgütlerini, isyan geleneklerini, direniş ruhlarını, inançlarını, kültürlerini yok etmek.

2-Var olan örgütlenmeler arasında, taraflar arasında anlaşmazlıklar yaratmak.

3-Halkta moral bozukluğu yaratmak.

4-Halkları yalnızlaştırmak, devrimcilere desteğin önüne geçmek.

5-Kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratmak.

6-Gerçekleri yalanlarla karıştırarak çarpıtmak.

Saldırıların hedefine ulaşabilmesi için emperyalizm, ilk önce anti-emperyalist güçleri yok etmelidir. Bu nedenle emperyalizme karşı olan tüm güçler yok edilmesi gereken güçler olarak görülür. Emperyalizm için öncelikle yok edilmesi gerekenlerin başında ideolojik olarak Marksist-Leninistler gelmektedir.

‘90’lıların başında sosyalist sistemin yıkılmasıyla emperyalizm, hedef listesini genişletmiştir. Artık emperyalizmin hedefinde; sosyalist ülkeler, devrimci örgütler, ilerici yönetimlere sahip ülkeler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen anti-emperyalist güçler yada emperyalizmle çelişkisi olan yönetimler vardır.

Emperyalizm, moral değerlerini, umudunu kaybetmiş, sinmiş, kültürel yozlaşmaya ve bozulmaya uğramış bir toplum yaratmaya çalışır. Çünkü ancak böyle bir toplum emperyalizmin, onun işbirlikçilerinin vahşice sömürüsüne boyun eğer. Bundan dolayı ideolojik-psikolojik saldırı araçlarını çıkarmış ve kullanmıştır.

İşte tüm bunları hayata geçirmek için

Emperyalizm, moral değerlerini, umudunu kaybetmiş, sinmiş, kültürel yozlaşmaya ve bozulmaya uğramış bir toplum yaratmaya çalışır. Çünkü ancak böyle bir toplum emperyalizmin, onun işbirlikçilerinin vahşice sömürüsüne boyun eğer. Bundan dolayı ideolojik-psikolojik saldırı araçlarını çıkarmış ve kullanmıştır.

uyguladığı ideolojik-psikolojik saldırılarını anlatmaya devam edelim.

Yeni Dünya Düzeninin, BOP dışında Diğer Bir Saldırı Aracı da Eğitimidir.

‘90’lardan sonra, Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından hayata geçirilmeye başlanan YDD politikası, aynı zamanda, emperyalizmin içselleşmesi anlamını taşır. YDD’nin, BOP dışında diğer bir saldırı aracı da eğitimidir.

“Bir aracın niteliğini daha iyi anlayabilmek için, o aracın nasıl bir amaca yönelik kullanılacağını bilmek gerekir. Aracın niteliğini amaç şekillendirir.

Amaçsız araç olmayacağı gibi, amaçsız bilgide yoktur.” (Düzene uygun kafalar nasıl oluşturulur?, E. A Rauter)

‘Düzene uygun kafalar nasıl oluşturulur?’ kitabından yaptığımız alıntıda bahsedilen durum, aslında her şeyin temelidir. Bir araç amaçsız çalışmaz. Dolayısıyla her aracın bir amacı vardır. Yapılan her şeyin hizmet ettiği bir yer vardır. Emperyalizm saldırılarını ideolojik ve psikolojik alanda yoğunlaştırmıştır. Bu şekilde başarı elde ettiğini görmüş ve bu yöntemle birçok alana el atmıştır.

Eğitim, düzenin en etkili ideolojik

propaganda aracıdır. Düzen, kendi çıkarlarını tehlikeye düşürmeyecek bireyler yetiştirmek zorundadır. Yoksa kapitalist bir sistem sadece baskıyla, işkenceyle, zorbalıkla ayakta duramaz. İnsanların beyinlerini, yüreklerini tutsak etmeleri gerekir. Kapitalist eğitim işte bunun en iyi yoludur.

“Belli bir konuda, bilgi ve bilim alanında yetiştirme, geliştirme, yönlendirme” işi olarak da tanımlanan eğitim, toplumun üyesi olan bireyi, toplumun bilgi, değer ve davranış ilkelerine göre biçimlendirmeyi hedefler. Toplumda ağırlıklı olan düşünce, egemen olan sınıf hangisiyse, eğitim de o doğrultuda biçimlenir ve gelişir. Bu yüzden her eğitim sınıfsal bir temel taşır. Eğitimi sınıfsal özünden uzak tutamayız, eğitimi ideolojiden bağımsız ele alamayız.

Peki, Eğitim İnsanları Nasıl Etkiler?

Düzen, en başta okul aracılığıyla verdiği eğitimle milyonlarca genci, çocuğu istediği gibi şekillendirir. Okullarda kendi ideolojisini vererek, düzenin, halkın gözünde daha meşru hale gelmesini sağlar.

“Düzene uygun bireyler nasıl oluşturulur?” sorusuna cevap olarak okullar sayesinde diyebiliriz. Örneğin okullarda verilen eğitim, sorgulamaya, düşünmeye, araştırmaya yönelik değildir. Ezberci bir eğitimidir. Sadece sınav sorularının bilgileri vardır. Fakat bu bilgileri kim hazırlamıştır, nasıl hazırlamıştır? Yaşamda bize ne gibi yararı var? gibi soruların cevabı yoktur. Yalnızca düzen tarafından öğrenilmesi istenen, uygun görülen bilgilerdir bunlar.

Örneğin eğitim programında olan ‘Vatandaşlık’ dersi işte bu anlattıklarımıza tamamen uygundur. Bu derste, ülkesine yararlı vatandaşlığın nasıl olacağı anlatılır. Kurallara uyan, yasaları çiğnemeyen bir birey, kapitalist düzenin

gözünde örnek vatandaşdır. Ama o kuralları, o yasaları kimin ve neden koyduğunu anlatmazlar. Oysa o kurallar ve yasalar kim yönetiyorsa onun çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Ülkemize baktığımızda yasa ve kuralların bir avuç sömürücü asalağın çıkarları için yapıldığını ve sadece onların haklarını koruduğunu görürüz. Eğitimle halkın bu kuralları ve yasaları çiğnememesi, karşı gelmemesi telkini yapılır. Böylelikle de eğitime bir avuç sömürücü asalağın korunması görevini üstlenmiş olur. Ama düzen buna “vatandaşlık görevi” der. Ayrıca; “Vergilendirilmiş kazanç kutsaldır”, “Her Türk asker doğar”, “Çalışmak ibadettir” ve buna benzer çok sayıda söylemleriyle de amaçladığını pekiştirmiş olurlar.

Düzen, insanlara, en temel, en karakteristik özelliklerini verdiği eğitimle asılır. Her koyun kendi bacağından asılır, “Gemisini kurtaran kaptandır” diyerek bencilliği, bireyciliği örgütler. Bu cümlelerle bencilik, bireycilik meşru hale getirilir. Bakış açımıza, dünyada ve ülkemizde gelişen olaylara yön veren işte bu öğrendiklerimiz olur.

Eğitim bireyin toplumsallaşma sürecinden soyutlanmış ve zamanla ticarileştirilmiştir. Bugünkü koşullarda bilgi, özel ve ayrıcalıklı bir mülkiyet biçimi olarak görülmektedir. Üniversiteler başta olmak üzere tüm okullar bilgi üreten ve bilgi aktaran yerler olması gerekirken tekellerin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmiştir. Emperyalizmin eğitim politikasıyla okullar insan eğitmez, insan imal ederler. Kapitalist düzenin en etkili ideolojik aracı okullardır.

Kültür-Sanat

Egemenler, iktidarlarının propagandasını yapmak için edebiyattan tiyatroya, resimden heykele, müzikten sinemaya kadar tüm sanat dallarını en etkili biçimde kullanırlar. Bugünün dünyasında emperyalizm, en çok da ideolojik saldırı-

Egemenler, iktidarlarının propagandasını yapmak için edebiyattan tiyatroya, resimden heykele, müzikten sinemaya kadar tüm sanat dallarını en etkili biçimde kullanırlar. Bugünün dünyasında emperyalizm, en çok da ideolojik saldırılardan sonuç alır. Neden böyledir? Çünkü bir insanın yaşamını ideoloji belirler. Hangi ideolojiye sahipsek ya da hangi ideolojinin etkisi altındaysak o şekilde yaşar ve o şekilde düşünürüz. Emperyalizm bu gerçekten hareketle ideolojik saldırılara daha fazla önem verir.

lardan sonuç alır. Neden böyledir? Çünkü bir insanın yaşamını ideoloji belirler. Hangi ideolojiye sahipsek ya da hangi ideolojinin etkisi altındaysak o şekilde yaşar ve o şekilde düşünürüz. Emperyalizm bu gerçekten hareketle ideolojik saldırılara daha fazla önem verir.

Kültür-sanat da ideolojik saldırının bir aracı olarak emperyalizmin elindedir.

Kapitalizm, sanatı alınıp-satılan bir meta olarak görür ve bu bakış açısıyla sanat yapılmasını salık verir. Kendi ideolojisiyle donattığı sanatçılar, düzenin ideolojisinin etkisi altında sanat yapanlar ‘özgürlükçü, bağımsız sanatçılar’ olarak sunulur.

Oysa o bağımsız denilen sanata baktığımızda aslında ne kadar organize ve örgütlü bir şekilde emperyalizme hizmet ettiğini görürüz. Örneğin CIA bu konuda devasa bütçe kullanmıştır.

“(. .)Bunun dışında 1950 yılında, Berlin’de, komisyonun himayesinde kurulan

özgür Avrupa Radyosu'na (ÖAR'ye) 10 milyon dolar ayrılmıştı. Birkaç yıl içinde ÖAR, yirmi altı istasyonda on atlı dilde yayın yapan bir kurum haline geldi. Radyoda 'Stalin rejimi'ni destekleyen herkese karşı 'sert nutuklar' yayınlanıyor, Domesthenes'in ya da Çicero'nun malumu olan bütün etkili konuşma hilelerine başvuruluyordu. Demir perde gerisindeki insanlara muhbirlik çağrısında bulunuyorlar. Komünistlerin yayınları izleniyor, batılı aydınların komünizm karşıtı konferanslarının ya da yazılarının altına imza atılıyor, yapılan çözümlemeler bilim adamlarına ve gazetecilere dağıtılıyordu." (Parayı Verdi Dödüğü Çaldı. Syf:146)

Yalnızca bu alıntıya bakmak bile emperyalizmin ideolojik propagandaya ne kadar önem verdiğini görmemizi sağlar.

Yine Hitler, faşizmi meşrulaştırmak için en çok bu yola başvurmuştur. Hem ideolojik hem de psikolojik saldırılarla faşizm göklere çıkarılmıştır.

2. Paylaşım Savaşı'nda, savaş propagandasında Almanya'dan ABD'ye kadar tüm emperyalist ülkelere afiş tasarımları yapmışlardır. Meşhur 'Sam amca' figürü böyle ortaya çıkmıştır. Bu afiş, ABD ordusuna asker toplamak için tasarlanmıştır.

Emperyalizm, halklar üzerindeki etkisini sadece ekonomik olarak kuramaz. Kültürel ve zihinsel etki de gereklidir. İdeolojik egemenliği, ekonomik gücünü büyütme amacının bir parçasıdır aynı zamanda.

ABD filmleri başlangıçtan itibaren salt ticari amaçlarla yapılmamaktadır. Hollywood, Amerikan hayat tarzının, tüketim kültürünün yayıldığı bir ideolojik üretim aygıtına dönüştürmüştür. Bu sayede ABD, insanların yaşamlarını yeniden biçimlendirmesini sağlamıştır. Yaşam tarzlarını belirleyen ABD emperyalizmi, yarattığını koruyabilmek için kültür alanını çok sıkı denetlemek zorundadır.

Kültürün halkları boyunduruk altına almadaki işlevini çok iyi bilen emper-

yalistler, günlük yaşam üzerine kültürel müdahalenin önündeki engelleri tek tek ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Çünkü eliyle pazara sunduğu metaların her zaman ihtiyaç duyulan ürünler haline gelmesi için engelleri kaldırmak bir zorunluluktur.

Avrupalı film yapımcılarından biri "Western filmleri yaygınlaşmamış olsaydı, jean giysileri dünya çapında moda olamazdı" demiştir.

Blue Jean'ler önünde ve arkasında Amerikan üniversitelerinin reklamı olan tişörtler, vazgeçilmez içecek Coco Cola ve fast food yeme tarzı yaşam alışkanlığına dönüştürülmüştür. Çocuklar McDonalds'ta yemek yemeği çoğu zaman bir ödül olarak görmeye başlamıştır.

Emperyalizm bir insanın beynini-yüreğini fethettiğinde artık ona istediği şekli verebilir. Bu nedenle kültürel şekilleniş her açıdan önemlidir. Gerek devrimci saflarda gerekse halkın davranışında, düşüncesinde yönlendiricidir. Bu saldırılar karşısında ideolojik olarak dik durmak, sağlam olmak, halkın kültürüne, değerlerine sarılmak zorundayız.

Medya

Askeri alanda savaş kurşunlarla, bombalarla yürütülür. Emperyalizmin psikolojik savaşı ise büyük oranda medya aracılığıyla yapılmaktadır. Bu nedenle her ikisi de iç içe geçmiş durumdadır. Günümüzde televizyonların, gazetelerin çok büyük bir kısmı adeta halka karşı kullanılan birer silah haline getirilmiştir. Emperyalistler ellerindeki bu güçlü silahla neyi hedeflemektedir?

-Bilinç bulanıklığı yaratıp halkın bilincini çarpıtmak,

-Şu ya da bu konudaki tepkileri yumuşatıp düzen içi kanallara akıtmak,

-Kitlelerin fazla düşünmelerine fırsat bırakmadan koşullanmalar ve yargılar yaratmak,

**Emperyalizm, halklar
üzerindeki etkisini sadece
ekonomik olarak kuramaz.
Kültürel ve zihinsel etki
de gereklidir. İdeolojik
egemenliği, ekonomik
gücünü büyütme amacının
bir parçasıdır aynı
zamanda.**

-Gerçekleri yalnızca kendi işine geldiği gibi vererek oligarşinin ideolojisini, politikasını kitlelerin günlük yaşamına sokabilmek. (Hayatın İçindeki Teori, Cilt-2)

Bu şekilde burjuvazinin kültürünü, yaşam tarzını yerleştirmeye ve hakim kılmaya çalışır.

Emperyalizm, medyayı kendi elinde tutar. Özellikle bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde medyanın önemi iki kat daha fazladır. Çünkü faşist yönetimlerin en önemli özelliği demagojiyi yaygın kullanmaları; basın ve TV yi gerçekleri gizlemenin, halkı uyutmanın bir aracı haline getirebilmeleridir. Medya aracılığı ile her şeyin yolunda olduğunu anlatan programlar, haberler yapılır.

Halk ayaklanması boyunca yapılan eylemlilikler burjuvazinin istediği şekilde verildi. Hangi TV kanalı açılırsa açılışın ağız birliğine varılmış gibi aynı cümlelerle, aynı tarzda ve aynı şekilde yayınlandığını gördük. Meydanlarda, alanlarda polisin yaptığı işkenceler, vahşet canlı canlı yayınlanırken “Orantılı bir güç kullanılıyor” denilerek göz göre göre halka yalan söylenmiştir.

“Teröristler, marjinal, provokatörler” gibi kelimeler özellikle sık kullanılmıştır ve bunlar üzerinden haberler verilmiştir. Bu haberlerle, yapılan eylemin halkın gözündeki meşruluğunu, haklılığını ortadan kaldırmak istenmiştir.

Televizyon

Halkın, televizyonların düğmesine bastıkları andan itibaren düşünme yetilerini tekrarlanan haber ve eğlence kalıplarına teslim etmeleri hedeflenir.

Televizyon programlarında sürekli aynı mesaj tekrarlanır:

“*Bildiğin dünya bildiğin gibi kalır*”

Video klipler, konserler, diziler, filmler, yarışmalar...vb ile insanlar kuşatılmıştır. Aslında burjuvazi kitleleri dipsiz bir karanlığa mahkum etmek istemektedir. Bu kuşatma altındaki insanlar sosyal, kültürel, politik faaliyetlerden uzak duracak; düşünme kapasiteleri daralacak ve insanı harekete geçiren tüm duygular ve düşünceler ortadan kaldırılacaktır.

Yaşam içerisinde hiçbir koşulda bir araya gelemeyecek sınıflar, yani zenginler ve fakirler filmlerde, dizilerde sürekli işlenen bir konu haline getirilmiştir. Bu tür dizilerle, filmlerle zengin ve fakir arasındaki farkların öfke uyandırmaması gerektiği inceden inceye işlenir. İnsanların sınıf bakış açısı bulanıklaştırılır. O çok sık söylenen “*aynı gemideyiz*” cümlesi tekrarlanır.

Televizyonun bir diğer ayağı da reklamlardır. Reklamlar, emperyalist saldırganının en sinsi yanıdır. Bir cümle, bir slogan ile beyinlere girer. “*Anı yaşa*”, “*sen buna değersin*” gibi cümlelerle düşünceleri etkiler ve günlük yaşama girer. Ve halk kitleleri yaşanan olayları da bu şekilde değerlendirmeye ve bu kalıplarla davranmaya başlarlar. Reklamların sloganları dışında kullanılan müzikler de büyük bir özenle belirlenir. Olabildiğince akılda kalıcı bir şekilde yapmaya çalışırlar. “*Sen teksin, özelsin*” sloganları ile şampuan, krem ve kozmetik ürün reklamları yapılır.

Ramazan aylarında yayınlanan Coca Cola reklamı çarpıcı bir örnektir. Coca Cola iftar sofralarının vazgeçilmezi olarak verilir. Oysa bizim iftar geleneğimizde Coca Cola’nın yeri yoktur. Ama öyle

**Askeri alanda savaş
kurşunlarla, bombalarla
yürütülür. Emperyalizmin
psikolojik savaşı ise büyük
oranda medya aracılığıyla
yapılmaktadır. Bu nedenle
her ikisi de iç içe geçmiş
durumdur. Günümüzde
televizyonların, gazetelerin
çok büyük bir kısmı adeta
halka karşı kullanılan birer
silah haline getirilmiştir.**

bir reklam yaparlar ki; Coca Cola'sız adete iftar açılmaz!

Televizyonun bir diğer etki alanı da devrimcileri, devrimci eylemleri karalamak üzerine kuruludur. Yapılan devrimci eylemlerin neden yapıldığı, nasıl gerçekleştiği anlatılmaz. Aksine haksız bir eylem olduğu, halka zarar verdiği propagandası yapılır.

Teknolojik Gelişim Sadece Kar Getirmez, Ülkeleri ve Halkları Denetim Altına Alır

Kapitalist sistem ve onun sömürücü sınıfı burjuvazi daha fazla kar edebilmek için belirli aralıklarla farklı tarzdaki ürünlerini satışa sunar. Emperyalizmin-tüketim kültürünün yarattığı alışkanlıkla insanlar *“son olarak”* piyasaya sunulanın var olanların en iyisi olduğunu düşünür ve satın alır. Evlerde kullanılan elektronik eşyalar ihtiyacımızı karşılıyordu. Fakat her yeni çıkana almak için de bir çabanın içerisine itilir insanlar. Son olarak alınanların her biri bir öncekine göre daha dayanıksız biçimde üretilir. Bunun nedeni de; bozulan ürünün yenisiyle değiştirmek ya da tamir ettirmek zorunda bırakmaktır. Böylelikle burjuvazi hem ürünü satarken hem de bozulan ürünün

parçalarını satarken kar eder.

Her teknolojik gelişim hayatımızı kolaylaştırma adına piyasaya sunulur. Kolaylaştırılan hayat aslında kapitalizmin pazarladığı yeni yaşam biçimidir. Böylelikle ekonomik bağımlılığı güçlendiren *“Tüketmeliyim, almalıyım, benim de olmalı”* vurgusu ihtiyaç olarak sunulur. İşte tüketimde şartlanma bu şekilde oluşur.

Teknolojik gelişim emperyalistler için sadece kar amacı taşımaz, öncelikli hedefi budur. Fakat ikinci olarak, teknolojiyi dünya haklarını denetim altına almak için de kullanır.

Sömürücü bir sistem, karşısında bir şekilde mücadeleyi, direnişi de yaratacaktır. Bu sonucun doğması için her şeyi yapan emperyalistler, aynı zamanda dünya halklarını da denetim altında tutmaya çalışır. Tüketimde şartlanma, teknoloji kullanımındaki denetimin doğal bir durum haline gelmesinde en önemli etkenlerdir.

Günlük yaşamda sıradan kabul edilen bankalardan para çekme, telefon etme, kredi kartları, sosyal güvenlik kurumlarına başvurular, fatura ödemeler, araba kullanmalar, bilgisayar ortamında profesyonel bilişim sistemleri ile çalışmak ve bunların sağladığı kolaylıklar... hepsi birer denetim biçimini ifade etmektedir. Kısacası hayatımızı kolaylaştırdığı söylenen ve hayatımıza olumlu katkılar gibi görünen her durum denetime hizmet eder. Teknolojik şartlanmayla birlikte insanlar iradeleriyle denetlemeyi kolaylaştırır.

Kapitalizmde her şey sınıfsal olduğu gibi teknoloji de sınıfsaldır.

Teknolojik gelişmelerin hiçbirisi halkların, toplumların çıkarına hizmet etmeye piyasaya sunulmamıştır. Eğer böyle olmuş olsaydı bugün dünyada yaşanan bütün olay ve olguların nedenleri (hastalıklar, uzay, gökyüzü, doğa olayları vb.) tüm insanlık açısından bilinebilir hale gelmişti. Ya da telefonların, bilgisayarla-

rın, ev aletlerinin satın alınan bir tanesi ile ihtiyaçlarımız sorunsuz karşılanabildi.

Teknolojik ilerlemeler açısından şu örnekler gelinen aşamayı net bir şekilde gösterir. Kalp atışlarını düzenleyen elektronik devre, suni damar, deri üretimi, sağırılar için iç kulağa yerleştirilen elektronik devre, retina üretimi, suni kol ve el üretimi ve bu kol ve elin beyne yerleştirilen elektronik devreyle hareket edilebilmesi, suni sinir ucu, suni kalp, suni kan üretimi... ve hatta bilim insanları 2050 yılında biyoteknoloji insan üretebileceğini belirtiyorlar.

Peki tüm bunlar halk için kullanılıyor mu? Hayır, kullanılmıyor. Örneğin iç kulağa yerleştirilen elektronik devre, mikrodalga silah endüstrisi için çok büyük bir yenilik ama sağır kulaklar için halkın kullanımına sunulmuyor. Teknolojik

aletlerin sahibi kimse üretim de onlar için yapılmaktadır.

NSA'nın haberleşme uyduları vardır. NSA'nın dünyadaki yüzlerce üssünde on binlerce çalışanı yılın her günü, her saati yapılan her türlü haberleşmeyi izler, dinler. Bunu da en etkili, en gelişmiş teknikleri kullanarak yapar. NSA ve diğer güçlü istihbarat örgütleri her şeye rağmen devrimci eylemleri engelleyemezler. Halkların biriken öfkelerinin önüne geçemezler...

Teknoloji ne kadar gelişmiş olursa olsun, ne kadar iyi kullanılırsa kullanılsın aslolan insandır; insanın yaratıcılığıdır.

Mao'nun dediği gibi “*Emperyalizm kâğıttan bir kaplandır*” ve bu nedenle yıkılmaya mahkûmdur. Onu yıkacak olan halkların gücüdür, inancıdır halkları enternasyonalizm temelinde birleştirebiliriz. Ve halkları emperyalizme karşı savaşmalıyız.

DEFOLUP GİDECEKSİN BU VATAN BİZİM

İşte Anadolu
İşte Halk
İşte Cephe
İşte şanlı Alişan
“Feda kuşağı” denir onlara
onlardan bir kahraman
heyh kanlı çizmeli
Teksaslı kovboy
Bu topraklar Anadolu
Beşikler vermiş, salıngaçlar, hamaklar.
Pek çok kökenden halklara soyumuzun
kerelerce boyattığı
bu ulu toprak...
Ve öfkesini
bilenelim diye
işgalci halk düşmanlarına
Heyh kanlı çizmeli
Teksas’lı kovboy
kabaran kara toprak misali
kabaran öfkemizle
bu cenneti
cehenem yapacağız sana...
Bu vatan bizim

**Bu vatan bizim
hey Teksaslı kovboy
Emek verdik
vurduk vurulduk uğruna
kan verdik, can verdik
toprağını sürdük tarihler boyu
dağlarını yol ettik
yelken açtık denizlerine
kültür harmanladık
suyunda, havasında, toprağında
tek bir yürek olup aktık
kim bilir kaç kere
isyanlarda
darağaçlarında
kanlı pusularda
görmeli zaferlerde
ortak ekip ortak biçtiğimiz
ve hep beraber ağlarımızı çektiğimiz
toprak ve sularında**

**Bu vatan bizim
hey Teksas'lı kovboy
kim bilir kaç kere
“bir canım var, feda olsun” dedik.**

**Bu vatan bizim
heyv Teksas'lı kovboy
defolup gideceksin
kan emici ağaların ve beylerinle
ikiz kulelerin
askeri üslerinle
tek bir iz bırakmadan
tüm pisliklerinle
defolup gideceksin.**

**Bu vatan bizim
heyv Teksas'lı kovboy
defolup gideceksin
Salyalı faşist güruhunla
sefil uşak paşalarınla
“vatani pazarlamakla mükellef”
işbirlikçi pezevenklerinle
defolup gideceksin...
öfkemiz sana
heyv Teksas'lı kovboy
kinimiz sana
bombayız, kurşunuz sana
fedayız
Şahin bey, Ayşe Hatun, Karayılan'ız
Mahir, Sabo, Dayı'yız.
Kahraman'ız
Selçuk ve Mamati'yiz
Şanlı Alişan'ız
düşmanınız sana oğlum
düşmanınız
defolup gideceksin
defolup gideceksin.**

Şadi Özpolat

Reformizmle Dünyayı Değiştireceğini Sanan Teoriler Yok Olmuştur

DÜNYA HALKLARININ TEK KURTULUŞU SİLAHLI MÜCADELEYİ HALKLAŞTIRMAKTIR!

Bilinen ilk reformistlerden bugünkü reformistlere kadar savunulan teoriler nüans farklılıkları içerse de, hepsinin ortak noktası şiddete-zora dayanmayan, barışçıl bir geçiş, zora dayanmayan “devrimi”, iktidarı esas almalarıdır. Eskiye kırıp parçalamadan, yeniye eskinin kalıntıları üzerinde inşaa etmeyi esas alırlar. Kapitalizmin vahşi yanlarını atarak, onu ehlileştirmeyi, sosyalist düzenle kapitalist düzeni uzlaştırmayı esas alırlar. İradiliği değil kendiliğindenliği esas alırlar.

Emperyalistler kana doymuyor. Ortadoğu’da, Afrika’da, Asya’da, Latin Amerika’da kısacası dünyanın her yerinde her gün on binlerce insan emperyalizmin azgın sömürü politikaları nedeniyle hayatını kaybediyor.

Emperyalist savaşlar, salgın hastalıklar, kazalar, depremler, seller, yoksulluk, açlık, ekonomik krizler, bunalımlar, cinayetler, uyuşturucu, fuhuş ve kumar bataklığı... Emperyalizmin yarattığı tüm bu felaketler halkları kuşatmış durumda.

Burjuva ideologları 21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağına işaret ediyor ve ekonomik krizler için derhal “önlemler!” alınması gerektiğini öğütüyorlar.

“Önlem almak” adı altında yeni baskı, zulüm ve sömürü politikaları hayata geçirildi. Emperyalist ülkeleri sallayan ekonomik krizlerin faturası dünya halklarına kesilirken emperyalist tekeller kriz anlarında dahi karlarına kar katmaya devam ettiler. Bunun sonucunda ise yoksulluk ile zenginlik arasındaki uçurum git-

tikçe açıldı. Geliri bir kıtanın, bir ülkenin milli gelirine denk düşen zenginlerin sayısı arttı. İşsizlik rakamları ise %30'ların üstüne çıktı.

Emperyalistlerin “önlem almak” adına geliştirdikleri tüm politikalar krizi ve çelişkileri daha da derinleştirerek kendilerini vuran bir silaha dönüştü. Bugün birçok ülkede halklar emperyalizme “Artık yeter!” diyor. İrili ufaklı, örgütlü veya örgütsüz ayaklanmalarla değişim istediklerini haykırıyorlar. Ekmek, adalet ve bağımsızlık istiyorlar.

Emperyalist politikaların iflas ettiği, emperyalizmin tüm dünya halkları nezdinde teşhir olduğu bu süreçte değişim nasıl olacak, kim ya da kimler değiştirecek soruları önem kazanıyor. Değiştirmek eskimiş olanın, çürüyenin yerine yeniyi koymaktır. Değiştirmek iddialı ve kararlı olmayı gerektirir. Ve değişimin yolu bir kez çizildiğinde o yolda yalpalamadan, savrulmadan ilerlemek gerekir. Aksi takdirde değiştiren değil değişen olur. Dünya mücadele tarihi bu tür örneklerle doludur.

Emperyalist Sistemi Değiştirecek Tek Güç Devrimdir!

Lenin 20. Yüzyılı “*emperyalizm ve proleter devrimler çağı*” olarak tespit etmiş ve Sovyet devrimi ile bu tespit doğrulanmıştı. Ardından Çin, Bulgaristan, Vietnam, Küba, Gine Bissau ve Nikaragua’da da devrimci savaşlar zafer ile sonuçlanmış ve dünya halklarına moral güç olmuşlardı. Bu devrimlerin her biri kendine özgü koşullara sahip olmasına ve her ülke farklı stratejiler izlenmiş olmasına rağmen özünde hepsi bir alt-üst oluşu ve ihtilalci zoru içeriyordu. Bu iki etkenin olmadığı koşullarda iktidar anlamında bir değişimin olması mümkün değildi.

21. Yüzyılda da durum farklı olmaya-

caktır. Çağımız hala Lenin’in işaret ettiği üzere “*emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır*”. Bu nedenle emperyalizme karşı yeni zaferler kazanmak isteyen tüm dünya halklarının, silahlanmak ve emperyalizmi yok edene kadar savaşmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Tersini iddia eden, devrimci savaşı reddeden, reformlarla da değişimin sağlanabileceğini savunan tüm teoriler çökmüştür. Yüz yıllık reformist, revizyonist teorileri doğrulayan tek bir örnek yaşanmamıştır. Ancak sınıf savaşımını ve devrimci mücadeleyi savunan Marksist-Leninist teorinin doğruluğunu kanıtlayan pek çok örnek vardır. Dünya halkları Marksizm-Leninizm’in yol göstericiliğinde yeni örnekler yaratmaya devam edeceklerdir.

Reform Nedir, Reformist Kime Denir?

Reform, düzeltme, iyileştirme anlamında kullanılır. Var olanı rötüşlerle, bir takım müdahalelerle iyileştirmeyi amaçlar. Yani köklü bir değişimi ifade etmez.

Herhangi bir konuda reformlar için yapılan mücadele tek başına kimseyi reformist yapmaz. Bir hareketi reformist veya devrimci yapan o reforma yüklediği anlamdır. Eğer reformlar “*Nihai Amacı*” ifade ediyorsa, orada zaten devrimden de devrimcilikten de söz edilemez.

“*Burjuva hükümetlerden çeşitli reformlar talep edilebilir ve edilmelidir, fakat boş lafazanlığa ve reformizme düşmeden, emperyalist sermayeye binlerce bağla bağlı bu insanlardan ve sınıflardan bu bağları koparmaları istenemez, bu bağları koparmadan ise savaşa karşı savaş üzerine tüm konuşmalar sadece boş, aldatıcı laflardır*” (Lenin, seçme eserler, Cilt 10, Syf: 22)

Reformlar devrimciler için amaç değil, devrim mücadelesinin geliştirilmesi için bir araçtır. Reformlar için mücadele amaç olmaya başlandığı noktada devrimden, devrimcilikten uzaklaşmıştır. İşte

Reformlar devrimciler için amaç değil, devrim mücadelesinin geliştirilmesi için bir araçtır. Reformlar için mücadele amaç olmaya başladığı noktada devrimden, devrimcilikten uzaklaşmıştır. İşte orada reformizm söz konusudur.

orada reformizm söz konusudur.

Bilinen ilk reformistlerden bugünkü reformistlere kadar savunulan teoriler nüans farklılıkları içerse de, hepsinin ortak noktası şiddete-zora dayanmayan, barışçıl bir geçişi, zora dayanmayan “devrimi”, iktidarı esas almalarıdır. Es-kiyi kırıp parçalamadan, yeniye eskinin kalıntıları üzerinde inşaa etmeyi esas alırlar. Kapitalizmin vahşi yanlarını atarak, onu ehlileştirmeyi, sosyalist düzenle kapitalist düzeni uzlaştırmayı esas alırlar. İradiliği değil kendiliğindenliği esas alırlar.

Reformizm Özünde Burjuva İdeolojisi-dir!

Marks ve Engels’in sınıfların oluşumu, tarihsel ilerlemenin sınıf savaşım-larından ibaret olduğu tahlillerinin Lenin’in emperyalizm tahlili ile bütünleşmesi so-nucu ortaya çıkan Marksist-Leninist teori 20. yüzyılın proleter devrimlerinin nes-nel koşullarını da aydınlatmış oldu. Artık halkların elinde Marksizm-Leninizm’in şaşmaz pusulası vardı.

Reformizmin sosyalizmi reddi de işte bu dönemde başlamış ve bugüne kadar değişik biçimlerde varlık göstermiştir. Bugünün reformistlerinin tehlikesi sözde sosyalizmi savunuyor görünüp gerçekte ise reddetmelerindedir. Teoride en önde görünüp pratikte ise en geride, halkın da

gerisindedirler.

Reformizmin tipik özeliği zorlu sü-reçlerde savaşmak yerine egemenlerle uzlaşmayı seçmesidir. Pratiği ise bugün adına “Akıllı solculuk” da denilen bedel ödemeyen, icazetçi, kuyrukçu tarzıdır. Reformizmin ülkemizdeki tarihi, pratiği-ni incelediğimizde bunu rahatlıkla gö-rebiliriz. 1960’lı yıllar, 1971 faşist cuntası, 12 Eylül ‘80 faşist cuntası, 90’lı yıllar (SSCB’nin dağılması ile başlayan süreç) ve 2000 sonrası (19-22 Aralık katliamı, F tipi ve tecrit saldırısı) ülkemiz solunun, devrimci hareketlerin sınıandığı en zorlu dönemeçlerdir. Bu dönemeçlerin hepsin-de solun büyük çoğunluğu uzlaşmayı, bedel ödemekten kaçmayı, pasif kalmayı tercih etmiştir. Her dönemeçte yaşanan savrulmalar, bedel ödemekten ve müca-deleden kaçış, uzlaşmacılık bugün dev-rimci-demokrat örgütleri çürümenin eşi-ğine getirmiştir.

Bu nedenle reformizm asla durağan değildir. Adım adım teslimiyete, düzeni-çileşmeye götürür. Uzun süre aynı poli-tik çizgide kalınamaz çünkü. Sosyaliz-min inkârı, mücadeleden kaçış ve taviz vermek bir kez başladığında dur durak bilmez. Çünkü her zorlu süreç, daha ön-cekinden daha fazla taviz vermeyi ge-rektirir. Çünkü emperyalizme “*elini ve-ren konulu kurtaramaz*”. Kurtuluşun tek yolu, uzlaşmaz olmak, devrimci ideoloji-ye ve halka güvenmek, silahlı mücadele-ye ve devrimci değerlere sarılmaktır.

Reformizmin Tarihsel Gelişimi

Bugüne kadar ki reformist teorileri;

-1700’lü yılların sonu,

-1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı arasındaki dönem,

-2. Emperyalist paylaşım Savaşı’ndan 1990’lı yılların başına kadar olan dönem,

-90’lardan 2000’lere kadar olan dö-nem ve

-2000’li yıllardan bugüne kadar olan dönem olmak üzere beş başlık altında inceleyebiliriz.

1) 1700’lü Yılların Sonu

Bu dönem reformizmin ortaya çıktığı dönemdir. Bilinen ilk reformistler ütöpik sosyalistler ve İngiliz Fabianları yani İngiliz ılımlı sosyalistleridir. Ütöpik sosyalistler burjuvaziyi ikna ederek eşitlikçi bir düzen kurabileceklerine inanıyorlardı. Kapitalist sistemin özüne dokunmadan sosyalist toplum(cuklar) kurulabileceğini iddia ediyorlardı.

İngiliz Fabianları ise kapitalizme, burjuvaziye değil, haksız kazançlara karşı çıkıyor, devletten bu haksız kazançları engellemesini istiyorlardı. Yani kapitalizmin değil, kapitalizmin yarattığı bazı kötü sonuçların değiştirilmesini savunuyorlardı. Ayrıca onlara göre devrime gerek yoktu, çünkü kapitalizm geliştikçe zenginlik tüm topluma yayılacak, sosyalizm kendiliğinden oluşacaktı.

Bu dönemin reformistlerinin temel politikasını “*Barişçıl yöntemlerle daha ileri bir toplum oluşturmak*” olarak özetleyebiliriz.

2) 1900’lerin Başından

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na Kadar Olan Dönem

Marksist-Leninist teorinin var olduğu bu dönemin reformistlerinin özellikleri; Marksizmin ve kapitalizmin en temel doğrularını reddetmeleridir. Bunların en ünlü iki temsilcisi Bernstein ve Kautsky’dir. Ve o günden bugüne karşı-devrim ve emperyalizme hizmet eden bütün örneklerin ideolojik kökleri özünde bunlara dayanmaktadır.

Başlarda Marksist olan Kautsky, Lenin’in emperyalizm tanımını “*Ultra Emperyalizm*” teorisiyle tahrif ederek reformizme kaymıştır. Elbette Dönek Kautsky’nin çarpıtmaları, tahrifleri bu-

**Bu nedenle reformizm
asla durağan değildir.
Adım adım teslimiyete,
düzeniçileşmeye götürür.
Uzun süre aynı politik
çizgide kalınmaz çünkü.
Sosyalizmin inkârı,
mücadeleden kaçış ve taviz
vermek bir kez başladığında
dur durak bilmez.**

nunla sınırlı değildir. Marksizmin temel tezlerini, devlet, devrim, proletarya diktatörlüğünü çarpıtmıştır.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda ki tutumu ile Marksizm maskesi altında dönekliği savunmuştur. 1912’lerde yaklaşmakta olan savaşın emperyalist karakterli bir savaş olacağını ortaya koyarak, savaştan sosyalist bir devrim için yararlanılması yönünde kararlar alan 2. Enternasyonal sosyalistleri, emperyalist savaş somut olarak gündeme geldiğinde “*Anavatan savunması*” adı altında kendi ülke burjuvazilerini destekleyen bir tutum geliştirdiler. Bunların en başında gelenlerden biri de Kautsky’ydi. Kautsky’nin ve o günkü sosyalistlerin Marksizm’e ihanetleri buradan gelmekteydi.

Onlara göre ülkeleri saldırıya uğramışsa, sosyalistler ulusların kendi kaderini tayin hakkı adı altında kendi ülke burjuvazileri ile işbirliği halinde yurtlarını savunmalıydılar.

Lenin ise bu teorinin sosyal şovenizm bakış açısı olduğunu, gericî-emperyalist savaşların dehşetinden kurtulmanın tek yolunun “*Proleter dünya devrimini hazırlamak*” olduğunu söyler. Yani sosyalistlerin, emperyalistler arası çelişkilerde “*Vatan savunması*” adı altında kendi ülke burjuvazilerinden yana olmayacağını, tersine bu çelişkileri kendi ülke burju-

vazilerini devirmek için değerlendirmeleri gerektiğini ifade eder.

Bu dönemin reformistlerinin teorilerini, “*Sınıf savaşımı değil, sınıf uzlaşmacılığı*” olarak özetleyebiliriz.

Bugün AKP-Cemaat çatışması olarak yansıyan oligarşi için çelişkilerin derinleştiği süreçte “*Ateşe benzin taşımayacaklarını*” ifade eden Kürt Milliyetçileri’nin söylemleri ile o dönemin reformistlerinin söylemleri arasında bir fark yoktur. Emperyalistler arası çelişkiler ya da oligarşi arası çelişkiler gündeme geldiğinde devrimcilerin görevi siyasi krizi yumuşatmak değil, derinleştirmektir. Çelişkilerin yumuşatılması emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ömürlerinin uzatılması, buna bağlı olarak da sömürünün devam etmesi demektir. Bu amaca hizmet eden her düşünce objektif olarak karşı-devrimcidir, devrime ihanettir.

3) 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan 1990’lı Yılların Başlarına Kadar Olan Dönem

2. Emperyalist paylaşım savaşı sonunda Naziler’in yenilmesi, Sovyetler’in zaferi kazanması ve peş peşe gelişen halk kurtuluş savaşları ve kurulan Halk Demokrasileri sonunda emperyalizm dünya pazarının üçte birini kaybederek ağır bir yenilgi almıştır. Buradan çıkarılan dersler sonunda açık işgal yöntemi yerine gizli işgal ve ekonomilerin askerleştirilmesi taktiklerini içeren yeni-sömürgecilik yöntemini geliştirmiştir. Ancak bu açık işgal yönteminin tamamen terk edilmesi demek değildir. Ki emperyalistler yeri geldiğinde bu yönteme başvurmak-tan kaçınmamışlardır.

Sovyetler’in Naziler’i yenilgiye uğratması ve 1949’da Çin’de gerçekleştirilen devrim döneminde reformistler sosyalizmden etkilenmişlerdir. Ancak sosyalizmin her ülkenin kendi nesnel koşulları üzerinde kurulacağı gerçeğini

Bugün AKP-Cemaat çatışması olarak yansıyan oligarşi için çelişkilerin derinleştiği süreçte “Ateşe benzin taşımayacaklarını” ifade eden Kürt Milliyetçileri’nin söylemleri ile o dönemin reformistlerinin söylemleri arasında bir fark yoktur. Emperyalistler arası çelişkiler ya da oligarşi arası çelişkiler gündeme geldiğinde devrimcilerin görevi siyasi krizi yumuşatmak değil, derinleştirmektir. Çelişkilerin yumuşatılması emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ömürlerinin uzatılması, buna bağlı olarak da sömürünün devam etmesi demektir. Bu amaca hizmet eden her düşünce objektif olarak karşı-devrimcidir, devrime ihanettir.

görmeyerek, şablonculuğa düşmüşlerdir.

Bu dönemde Kautsky’nin hortlatılmasını sağlayan reformist teori 1956’da yapılan SBKP 20. Kongresiyle ortaya çıkmıştır. Stalin’in ölümünün ardından yönetime gelen Kruşçev ve fırsat kollayan tüm reformist-revizyonistler 20. Kongre’de aldıkları kararlarla 90’larda Sovyetler’in dağılmasına neden olan kapitalist restorasyonun da önünü açmışlardır.

Kongrede alınan en önemli kararlardan biri, emperyalizmle uzlaşma kararıdır. Sosyalist ülkelerle “*barış içinde bir arada yaşama*” politikası revizyonist bir şekilde yorumlanarak “*emperyalistlerle sosyalistlerin bir arada yaşaya-*

**Sovyetler'in Naziler'i
yenilgiye uğratması
ve 1949'da Çin'de
gerçekleştirilen
devrim döneminde
reformistler sosyalizmden
etkilenmişlerdir. Ancak
sosyalizmin her ülkenin
kendi nesnel koşulları
üzerinde kurulacağı gerçeğini
görmeyerek, şablonculuğa
düşmüşlerdir.**

bileceği" şeklinde tahrif edilmiştir. Bu teoriye dayanarak silahlı mücadele ve her türden zora dayalı devrimler reddedilmiştir. SBKP'yi şablon alan reformist örgütlenmeler de bu kararlardan etkilenerek "*Sosyalizme parlamenter yoldan geçilebileceği*" politikasını savunmaya başlamışlardır. Yasallaşma, yani düzeni-çileşme esas alınmıştır.

Avrupa'da ise 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda kendi burjuvazileri karşısında yenilen komünist partilerin başında gelen İtalya, Fransa ve İspanya komünist partileri, yenilgilerinin sebebinin zora dayalı devrim anlayışına dayandırarak "*Avrupa komünizmi*" denen, özünde uzlaşmacı anlayışı geliştirmişlerdir. Öyle ki bu komünist partiler NATO üyeliğini savunmaktan, kendi ülkelerinin gerçekleştirdiği işgalleri savunmaya kadar uçlaşan savrulmalar yaşamışlardır.

Bu dönemin bir diğer özelliği ise 70'li yıllarda ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında güç kaybeden reformizme, burjuva ideologları feminizm, sivil toplumculuk, ekolojik mücadele (yeşiller hareketi), anti-nükleer hareketler gibi teoriler ortaya atarak kan taşımaya çalışmışlardır. Çünkü; "*burjuvazi, işçi sınıfının bir bölümünün güvendiği*

ve reformist yol olasılığı üzerine gevezeliklerle burjuvaziye allayıp pullayıp göklere çıkaran, bu tür gevezeliklerle halkın gözünü boyayan, reformist yolun çekiciliklerini ve olanaklarını ballandıra ballandıra anlatarak halkı devrimden uzaklaştıran bu tür yordakçılara ihtiyaç duyar." (Lenin, seçme eserler, cilt 10, Syf: 66)

Lenin'in de ifade ettiği gibi bu teorilerin amacı farklı alternatifler varmış gibi göstererek, düşünce özgürlüğü ve "*farklılıkların savunulması*" adı altında halkları devrim ve sosyalizm düşüncesinden uzaklaştırmaktır.

Bu dönem, ülkemizdeki reformist örgütlerin başlıca temsilcileri TKP ve TİP'tir. Parlamenter mücadeleyi açıktan savunan bu reformist anlayışlara karşı köklü bir ideolojik mücadele THKP-C önderi Mahir Çayan ve arkadaşlarından gelmiştir. Bu ideolojik mücadele 50 yıllık reformist revizyonist gelenekten kopuşun ifadesi olmuştur. Ülke tahlili, devrim stratejisi, silahlı mücadele, örgüt ve mücadele anlayışı ideolojik mücadelenin ve reformizmle kopuşun temellerini oluşturur.

Reformizmin, emperyalizm karşısındaki pasif tavrını mahkum eden Mahir Çayan anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmiş, parlamenter mücadeleye karşı ise yeni sömürgecilik ve suni denge tespitlerine dayanarak ülkemizin devriminin ihtilalci zora dayanan yolunu çizmiştir. Ülkemiz devriminin stratejisini anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi olarak belirlemiş, buna uygun olarak da THKP-C'yi kurarak silahlı mücadelenin öncülüğünü yapmışlardır. Bulundukları üslerde; Arnavutköy'de, Maltepe'de, Kızıldere'de yarattıkları teslim olmama geleneği ile de devrimci mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini göstermişlerdir. Bu anlamda '71 silahlı mücadelesi ve Kızıldere'de yaratılan gelenek, ülkemizde reformizme vurulan ağır bir darbedir.

90'lı yıllara kadar olan reformist teoriyi “*emperyalizmle bir arada yaşama*” olarak özetleyebiliriz. Günümüzde “*Toplumsal mutabakat*”, “*Toplumsal barış*” gibi zırvallıkların savunucuları da bu kökten beslenmektedir.

Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, emperyalizm ve ezilen halklar uzlaşdırılmaz. Sınıflı toplumlar devam ettiği müddetçe ezen ve ezilenin bir arada yaşaması mümkün değildir. Çünkü birinin çıkarına olan şey diğerinin zararındır. Ortak bir çıkar söz konusu değildir. Bu nedenle bu tür teoriler birer aldatmacadan ibarettir. Burjuvazi de bu tür aldatmacalara sıkça başvurur. Örneğin burjuvazinin klasik söylemi haline gelen “*Hepimiz aynı gemideyiz*” sözü reformistlerin “Barış içinde bir arada yaşama” söyleminin bir tezahürüdür.

Sömüren ile sömürülen aynı gemide olabilir mi? Sömürücüler olsa olsa halk denizi üzerindeki korsan gemileri olabilirler. O deniz bir kere kabardığında ise alabora olmaları kaçınılmazdır.

4) 1990'lı Yılların Başı İle 2000'lere Kadar Olan Dönem

1990'da SSCB başta olmak üzere sosyalist ülkelerde gerçekleşen karşı-devrimlerle birlikte, sosyalist sistem emperyalizmi tehdit eden bir güç olmaktan çıktı. Bunun üzerine emperyalizm tüm dünyayı denetim altına alma, devrimci ve ulusal kurtuluş mücadelelerini tasfiye etme hedefine yöneldi. Yeni-dünya düzeni kavramı işte bu aşamada kullanılmaya başlandı.

Aynı dönemde emperyalistler “*Oklahoma Bildirgesi*” adını verdikleri bir bildiriyle “*Her türlü şiddeti*” mahkûm eden bir ideolojik saldırı başlattılar. Bu bildirge, insan hakları, barış gibi pek çok aldatıcı kavramla donatılmış olduğu için, tüm dünyada küçük burjuva aydınlar ve reformistler üzerinde etkili oldu.

Bu dönemde ortaya atılan pek çok ‘te-

Reformizmin, emperyalizm karşısındaki pasif tavrını mahkum eden Mahir Çayan anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmiş, parlamenter mücadeleye karşı ise yeni sömürgecilik ve suni denge tespitlerine dayanarak ülkemizin devriminin ihtilalci zora dayanan yolunu çizmiştir. Ülkemiz devriminin stratejisini anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi olarak belirlemiş, buna uygun olarak da THKP-C'yi kurarak silahlı mücadelenin öncülüğünü yapmışlardır. Bulundukları üslerde; Arnavutköy'de, Maltepe'de, Kızıldere'de yarattıkları teslim olmama geleneği ile de devrimci mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini göstermişlerdir. Bu anlamda '71 silahlı mücadelesi ve Kızıldere'de yaratılan gelenek, ülkemizde reformizme vurulan ağır bir darbedir.

ori” içinde en öne çıkanlar şunlar oldu;

- Tarihin sonunun geldiği,
- Sınıf çatışmalarının bittiği,
- Sosyalizmin yenildiği ve kapitalizmin mutlak olduğu,
- Ulus devletlerin sonunun geldiği,
- Dünyanın büyük küresel bir köy haline geldiği ve bu yüzden bağımsızlık, zora dayalı devrim gibi kavramların modasının geçtiği,

-Emperyalizmin değiştiği, demokratikleştiği, (demokratik emperyalizm) testpitleri...

Direnme gúcünü başka ÷lke devrimlerine bağlayan, kendi halkına ve ideolojisine gúvenmeyen ancak silahlı m¼cadeleyi savunan pek çok örgüt, bu süreçte burjuva ideolojisinin ve reformist teorilerin etkisi altında kalarak savrulmalar yaşamış, silahları bırakma yoluna girmişlerdir. Emperyalizmin artık değiştiğini savunan bu örgütler sözde değişime ayak uydurma adına kendileri değişmişlerdir. Oysa emperyalizm değişmek bir yana, sosyalizmin g¼ç kaybetmesi ile daha da pervasızlaşmış, sömürü ve baskı politikalarını boyutlandırmıştır.

1991’de Irak halkına yönelik g¼ndeme gelen 1. Körfez Savaşı bu durumun en somut örneklerindendir. Sadece Ortadoğu’da değil d¼nyanın hemen her köşesinde aynı dönemlerde emperyalist saldırganlık ve müdahaleler hız kesmeden devam etmiştir.

Emperyalist fiziki ve ideolojik saldırıganlığı reformist cephede de yansımaları bulacaktır.

÷lkemizde de barışçıl geçiş savunucuları, bu anlayışlarını sistemleştirmeye başladıkları 1983’te, Türkiye’de ne parlamento vardı, ne de demokrasinin kalıntıları.

1983, faşist cuntanın en kanlı diktatörlük yıllarıdır. Bu nedenle barışçıl geçiş teorilerinin ÷lkemizdeki ilham kaynağı 1983 yılının olmayan parlamentosu değildir. 1960’lı yıllardaki kısmi demokratik ortamdan yararlanarak TİP (Türkiye İşçi Partisi) seğıimlere katılarak az sayıda milletvekilini meclise sokmayı başarmış, ancak kısa süre içinde bu gelişmenin öñü kesilmiş ve sivil faşist katliamlar devreye sokulmuş ve TİP milletvekilleri meclisten atılmıştır.

12 Eylül sonrası yasalıcılığı, parlamentoyu keşfedenlerin başında EMEP ve “Parti olmayan parti”, “Aşkın ve Dev-

rimin partisi” ÖDP gelmektedir. EMEP devrimci eylemlere “kör terör”, silahlı mücadele yürütenlere “anarşist”, “terörist”, “maceracı” diyebilecek duruma gelmiştir. ÖDP ise sivil toplumculuğın tipik bir örneğidir. Yeşiller, hayvan severler, rockcular, cazcılar, travestiler, vb. devrim kaçkınlığı ve kapitalizmin yoz k¼ltürünü yarattığı “farklı” eğilimlerin savunucusu olmaya evrilen ÖDP, reformist anlamda dahi düzene karşı muhalefet yürütememektedir.

Ardı ardına silah bırakmaların yaşandığı bu süreçte Devrimci Sol ÷lkemizde silahlı mücadeleyi yükselterek orak çekikli bayrağı dalgalandıran, halklara umut taşıyan olmuştur. Marksizm-Leninizm’in bayraktarlığını üstlenip, devrimci mücadele geleneğine yeni halkalar ekleyerek reformist teorilere darbeler vurmuştur.

Bu dönemdeki reformistlerin teorilerini “barışçıl, insancıl, özg¼rlükç¼ sosyalizm” olarak özetleyebiliriz. Bu söylemlerin hepsi esas olarak sosyalizmin inkârı üzerine inşa edilmiştir.

5) 2000’lerden

Bugüne Kadar Olan Dönem

÷lkemizde ise F tipi ve tecrit saldırısı karşısında tavır, solun geleceği ağıısından bir turnusol oldu. Tecrit’e karşı direniş sürerken, hapishanelerden ardı ardına tabutlar çıkarken direnmeyenler, direnişi görmezden gelenler, karalamaya çalışanlar, daha en başında “Biz yokuz komutanım” diyenler, megafonlardan teslimiyet çağrıları yapanlar, “Akıllı solculuk” savunucuları, “Kaymak tabakalarını” korumaya çalışanlar, teslimiyeti sečen tüm örgütlenmeler nezdinde “direnmeyen çürür” tespitimiz doğrulanmıştır.

Bugün solun bir bölümünün Kürt miliyetçi harekete yedeklenmesi-kuyrukçuluk yapması, örgüt kongrelerinde yasal-laşma kararlarının alınması, eşcinsellik gibi kapitalizmin halkı yozlaştırma araç-

**Sömüren ile sömürülen
aynı gemide olabilir mi?
Sömürücüler olsa halk
denizi üzerindeki korsan
gemileri olabilirler. O deniz
bir kere kabardığında
ise alabora olmaları
kaçınılmazdır.**

larının meşru gösterilmesi, “şehitlik”, “vatan”, “bağımsızlık” gibi kavramların hem literatürden hem de solun beyninden çıkarılmış olması, 24 MKP gerillasının tek bir kurşun dahi sıkmadan teslim olması ve bu tavrın MKP tarafından da sahiplenilmesi gibi yaşanan pek çok savrulma çürümenin göstergesidir.

Üstelik ülkemiz solu bu konularda geçmişin muhasebesini yapmaktan uzak durmaktadır. Ancak özeleştirisi yapmadan ortaya konan her adımın düzeniçileşmeyi büyüttüğü açıktır. Bu noktada Lenin’in “*bu her an, eleştirisi silahının yerini, silahların eleştirisinin alabileceği*” deneyimin şimdiden öğrettiği gibi yol gösterici olmaya devam edecektir.

21. Yüzyıl Sosyalizmi

Bu sürecin öne çıkan reformist akımlarından biri de Chavez tarafından ortaya atılan “21. yüzyıl sosyalizmi”dir. Chavez iktidarının söylemde “sosyalizm” diye bahsettiği sistem esas olarak kapitalizmin yumuşatılmış halidir. Egemen sınıfları ortadan kaldırmayı hedefleme, sömürüyü dizginleyerek barış içinde yaşanabilecek bir denge oluşturmayı amaçlar. “*Bolivarcı Devrim*” anlayışıyla birbirini tamamlayan “21. yüzyıl sosyalizmi” gerçek anlamıyla sosyalizm değil, kapitalist sistem içinde daha halkçı politikaların uygulandığı küçük burjuva halkçı bir sistemdir.

Chavez iktidarının dünyadaki mücadeleye tarihine kattığı olumluluklar da

vardır ancak bu, “21. yüzyıl sosyalizmi” olarak niteledikleri sistemin özünde sosyalizmi inkâr olduğu gerçeğini değiştirmez. Sosyalizm daha önce da “*Güler yüzlü*”, “*İnsancıl*” gibi nitelermelerle dile getirilmiştir. Bu tanımlamaların ortak noktası geçmiş sosyalizm pratiklerini mahkum etmeleri ve başarısız göstermeleridir. “21. yüzyıl sosyalizmi”, “*değişen koşullar*”a (Ki burada kastedilen emperyalizmin değiştiğidir) denk düşen, 21. yüzyıla uygun bir sosyalizm yaratıldığı iddiası üzerine kurulmuştur.

Görüldüğü gibi tüm reformist düşüncelerin hepsi birbirinin türevidir, aralarında temel bir farklılık yoktur. Ortak noktaları sosyalizm inkârı, silahlı mücadelenin reddi ve barışçıl geçiş teorilerinin savunulmasıdır. Oysa bu teorileri doğrulayabilecek tek bir örnek yaşanmamıştır. Olumsuz örnekler içindeki en acı deneyim ise Şili pratiğidir.

1970 yılında parlamenter yolla iktidara gelen Allende hükümeti, 1972’de Amerika’nın yönlendirdiği, desteklediği faşist Pinochet iktidarı tarafından gerçekleştirilen darbe ile düşürülmüş, başta Allende olmak üzere, binlerce insan katledilmiştir. Mevcut iktidar aygıtı yok edilmediği ve bu iktidar aygıtını koruyan askeri örgütlenmeler dağıtılmadığı sürece, Şili’deki gibi kapitalizme karşı görece daha az tehdit içeren iktidarların dahi yaşam şansı yoktur.

İktidar ile hükümet olmak aynı şey değildir. Ezilen, sömürülen sınıflar için iktidar sorunu devrim sorunudur. Devrim ise barışçıl yoldan gerçekleştirilemez. Yeni bir toplumsal düzen; sosyalist düzen eski düzenin tüm aygıtlarının parçalanıp yerle bir edilmeden, yerine yeni bir şey konulmadan kurulamaz. Silahların susup “barış”ın güya sağlandığı tüm ülkelerde; iktidara gelinip de eskinin parçalanıp yerle bir edilmediği tüm örneklerde bağımsızlık, özgürlük adına halklar hiçbir şey kazanmamıştır.

“Silahlı mücadele devrimci mücadelenin yüksek bir biçimidir, temel ve son derece önemli bir rol oynar. Kitleler sadece silahlı mücadelenin desteği ile siyasi otoritelerini ortaya koyabilirler.” (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, Syf: 225)

Emperyalist zinciri kıran ilk devrim olan Sovyet devrimi, ardından Çin, Küba, Vietnam gibi ülkelerle gerçekleşen devrimler de devrimin ancak zora dayalı olarak yapılabileceğinin ve sadece silahla korunabileceğinin ispatıdır

Tüm Reformist Teoriler Yok Olmaya Mahkumdur!

Bugün geldiğimiz aşamada gelmiş geçmiş tüm reformist teoriler iflas etmiş, yok olmaya yüz tutmuştur. Bunu görebilmek için sadece son birkaç yılda yaşananlara bakmak yeterlidir. Dünya halklarının emperyalizme olan öfkesi her geçen gün büyümektedir. Tunus’ta Mısır’da, Libya’da iktidarların emperyalizm tarafından devrilmesinin ardından halkın durumu daha da kötüleşmiştir. Irak’ı yıllarca işgal altında tutmalarına rağmen emperyalistler bekledikleri istikrarı sağlayamamışlardır. *“Turuncu Devrimler”, “Kadife Devrimler”, “Arap Baharı”* denilerek halkların bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi istemlerinin emperyalist politikalara alet edilmek istendiği halklar nezdinde açığa çıkmıştır.

Geçtiğimiz yıl Haziran ayında yaşanan halk ayaklanması da yine bu politikaların boşa çıktığının göstergesidir. Amerika’nın Büyük Ortadoğu Projesi’nin baş aktörü AKP’nin kullanım süresi dolmuş, Türkiye’nin model ülke serüveni sona ermiştir. Halkımız yıllardır uygulanan baskı, zulüm ve sömürü politikalarına karşı biriktirdiği öfkeyle 81 ilin 79’unda sokaklara çıkmış, yaratılan devrimci geleneklere sarılarak sokak sokak, barikat barikat feda ruhuyla çatışmıştır.

Reformistler yıllarca, bireyin, örgüt-

süzlüğün, akıllı solculuğun propaganda-sını yaptılar. Ancak pespaye tüm teorileri halk ayaklanması karşısında iflas etmiştir. Reformizm, ayaklanmanın çeşitli aşamalarında halkın tepkilerini düzen içine çekmeye, yumuşatmaya çalışsa da halk reformist politikaların değil devrimci politikaların ardından gitmiştir.

Bugün dünyadaki tüm reformist örgütlenmeler halkların öfkesinin, direniş ruhunun gerisindedirler. Dahası bilerek ya da bilmeyerek halkların öfkesinin ve direnişinin düzenle uzlaştırılmasına, yumuşatılmasına hizmet eder durumdadırlar.

Ülkemiz reformistleri Haziran ayaklanmasında da bunu yaptılar. Ayaklanmadan sonra ise ortaya çıkan potansiyeli toparlamak, düzen içine çekmek için seçimlere endekslı politikalar güttüler. Hadi diyelim ki seçimlerde başarı sağlandı, peki ya sonrası? Sonrası yoktur, olamaz da. Reformistlerin halklara sunabilecekleri bir alternatif yoktur çünkü. Onlar daha istedikleri dünyanın adını bile koymaktan acizlerdir!

Reformizmin özü budur işte, halkın öfkesinin büyümesini ve devrime yönelmesini istemezler, bundan korkarlar. Çünkü devrimci mücadele yükseldiğinde ya halkla birlikte emperyalizme karşı

**Emperyalist zinciri kıran
ilk devrim olan Sovyet
devrimi, ardından Çin,
Küba, Vietnam gibi
ülkelerle gerçekleşen
devrimler de devrimin
ancak zora dayalı olarak
yapılabileceğinin ve sadece
silahla korunabileceğinin
ispatıdır**

savaşmak zorunda kalacaklar ya da burjuvazinin safına geçerek karşı-devrimci-leşeceklerdir.

Devrim tüm icazetçi, uzlaşmacı politikaların sonunu getirecektir. Devrimcilik ile reformizm arasındaki saflaşma bu kadar net ve açıktır.

Tek Alternatif Devrimciler, Tek Kurtuluş Yolu Halkın Silahlandırılmasıdır!

Sosyalizm dışındaki tüm teorilerin iflas ettiği bu süreçte tek alternatif sosyalizm tek ve gerçek savunucusu olan Marksist-Leninist devrimci örgütlenmelerdir. Ancak bu gün halkların büyük çoğunluğu hala örgütsüzdür. Örgütsüz bütün kesimleri birleştirmek, silahlandırmak ve savaşmak devrimci örgütlerin en acil görevidir.

“İkiyüzlü ya da duygusal burjuvazi silahsızlanma düşü güredursun. Dünyada ezilen ve sömürülenler oldukça silahsızlanma değil, halkın genel silahlanması hedefini gütmeliyiz. Ancak o tüm kapsamıyla özgürlüğü güvence altına alacaktır. Ancak bu dönüşüm koşuluyla özgürlük, sadece bir avuç sömürücünün değil milyonlarca emekçinin işine yarayacaktır.” (Lenin, seçme eserler, cilt 3, Syf: 322)

Lenin’in o dönem söylediği sözler bugün de gerçekliğini korumakta ve somut görevi işaret etmektedir; halkı silahlandırmak. Çünkü ayaklanma deneyimi ile bir kez daha somut bir şekilde gördüğümüz üzere devrimlerin asli gücü halktır. Halk kitlelerinin katılımı ve savaşımı olmadan hiçbir devrim başarılamaz.

Burada unutulmaması gereken gerçek şudur, halkı örgütlerken ve silahlandırırken hiçbir zaman düşmanın maddi olanaklarına sahip olamayacağız. Ancak devrimcilerin elinde asla düşmanın eline geçemeyecek bir güç vardır, o da halkın ruhudur.

**Emperyalistler ve
işbirlikçileri bugün en
yüksek askeri donanım
sahip olabilirler ancak
örgütlü halkın karşısında
bu gücün hiçbir hükmü
yoktur. Buna örnek olarak
feda eylemleri verilebilir.
Ölümü göze alarak savaşan
bir halkı hiçbir teknoloji,
askeri güç durduramaz.
Bu nedenle feda savaşçıları
emperyalistlerin korkulu
rüyasıdır.**

“Askeri bakımdan güçlülük ve askeri strateji sadece kazanmaya yardımcı olur, Ama kesin zafere değil. ABD’nin aritmetiğe dayanan bir stratejisi vardır. Elektronik beyinlere danışır, toplayıp çıkartırlar, kareköklerini bulurlar ve harekete geçerler. Fakat burada aritmetiksel strateji işlemez. Eğer işleseydi bizi şimdiden yok etmiş olmaları gerekirdi. Mesela uçaklarıyla, tabii üzerimize milyonlarca ton patlayıcı madde yağdırarak bizi perişan bir hale sokabileceklerini düşündüler. Onlar neyin doğru olduğunu bilen, ülkelerini işgalcilerden kurtarmak için savaşan bir halkın ruhunu hesaba katmadılar.

Vietnam savaşını halk savaşı stratejisine göre anlayılabileceğini, bunun bir insan ve malzeme meselesi olmadığını, bunların meselenin dışında olduğunu kafalarına sokamadılar. Zafer daha başka bir şeyi ister, o da halkın ruhudur.

Halk bir kez ayaklandı mı hiçbir şey yapılamaz. Paranın faydası yoktur.

Strateji ve taktiklerimizin temeli budur. Amerikalılar bunu anlayamamaktadırlar.” (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, Syf: 371)

Ülkemizdeki reformist, oportünist örgütler gibi erken devrim hayalleri kurmuyoruz. Ancak halk ayaklanmasında Giap'ın bahsettiği halkın ruhu açığa çıkmıştır. İşte tutunacağımız, büyüteceğimiz güç bu güçtür.

Emperyalistler ve işbirlikçileri bugün en yüksek askeri donanımına sahip olabilirler ancak örgütlü halkın karşısında bu gücün hiçbir hükmü yoktur. Buna örnek olarak feda eylemleri verilebilir. Ölümü göze alarak savaşan bir halkı hiçbir teknoloji, askeri güç durduramaz. Bu nedenle feda savaşçıları emperyalistlerin korkulu rüyasıdır.

Giap'ın halk savaşının niteliğine ilişkin söylediği şu sözler her dönem için geçerlidir:

“Bu niteliği maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını, halkın yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan bir askeri sanattır.” (Age, Syf: 182)

İşte biz de halk kurtuluş savaşımızı bu gerçekleri unutmadan sürdüreceğiz.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerin zayıflıkları; ideolojik, politik, tarihsel ve somuttur. Dünyadaki açlık, yoksulluk, savaşlar, katliamlar, sefalet, yozlaşma, doğan çevrenin yok edilmesi, kıtlık, milyarların temel insani haklardan yararlanamaması, su dahi bulamamaları vb tablonun tek sorumlusu emperyalist-kapitalist düzendir. Bu düzen hiçbir sorunu

çözemez. Onlarca yıl önce Lenin'in ortaya koyduğu gibi emperyalizm çürüten, asalak kapitalizmdir.

Devrimcilerin gücü de en başta tarihsel haklılıklarında, ideolojilerindedir. Ancak haklı olmak yetmez. Uzlaşmazlık, düşmanın her süreçteki politikalarını boşa çıkaran büyük-küçük tüm zaferler, devrimci geleneklerin can bedeli savunulması ve bu geleneklere yeni halkalar ekleme ve tüm bunlar sonucunda elde ettiğimiz moral üstünlük gücümüzün ifadesidir. Halkın ayaklanma süresince ortaya koyduğu yaratıcılık ve feda ruhu ise bugüne kadar tüm savunduklarımızın doğrulanmasıdır.

Emperyalizm, medyası, kurumları, aracılığıyla hakların alternatifi görmesini engellemektedir. Bu engeli aşmanın tek yolu silahlı mücadeleyi yükseltmek, halkın birliğini sağlamak, halk komiteleri, halk meclisleri gibi halk örgütlenmelerini yaygınlaştırmaktır. Bunu başarabildiğimiz oranda halkı silahlandırabilir ve savaşırabiliriz.

Düşman ne yaparsa yapsın, tarihin ileri doğru akışını değiştiremeyecektir. Çağımız devrimlere gebe, Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız!

KAYNAKLAR

- Hayatın İçindeki Teori 1-2
- Kurtuluş/Emperyalizm
- Lenin, Seçme Eserler
- Halk Savaşının Askeri Sanatı
- Kurtuluş/Ortadoğu

ZAFERE DAİR

Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çılgılık oldu ümid...
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır...
Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.
Ölüyor çarpışarak insanlarımız
— halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı —
ölüyor insanlarımız
— ne kadar çok —
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı :
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır...

Emperyalist Saldırganlığa, Sömürü ve Talana Karşı;

HALKLARIN DİRENMEKTEN, SAVAŞMAKTAN BAŞKA SEÇENEĞİ YOKTUR

**Emperyalizmin
90'lardaki projesi ABD
liderliğinde "Yeni Dünya
Düzeni" kurma projesi idi.
Proje, özetle, Amerikan
imparatorluğunun
kurulması ve tescillenmesi
projesiydi. Bu projenin
iki temel yanı vardı.
Birinci yan baskı ve
zora dayanıyordu.
Bu, gerekli hallerde
emperyalizmin bizzat
saldırıları ve işgalleriyle
gerçekleşecekti. Diğer
yanı ise yeni koşullara
göre ekonomik, kültürel
ve sosyal şekillenmenin
sağlanmasıydı.**

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?

Bugün, emperyalizmin azgın sömürüsü dizginsiz sürüyor ve katlanarak artıyor. Bu savaş ve saldırıya karşı halklar, dünyanın birçok ülkesinde ya direnişe geçmekte ya da emperyalist sömürüye karşı değişik şekillerde tepki göstermektedir. Evet, dünyanın pek çok noktasında halkların isyanı var. Ancak buna doğru önderlik edecek, açığa çıkan potansiyeli devrimlere yürütecek örgütlülükler henüz yok! Şunu biliyoruz ki halklar bu örgütlülükleri de er geç yaratacaktır. Çünkü bunu emperyalist sistemin kendisi dayatıyor. Her yerde "ya teslimiyet ya ölüm" dayatmasını halkların önüne koyuyor. Bu koşullarda halkların direnmekten, emperyalizme karşı savaşmaktan başka seçeneği yoktur.

Emperyalizm Sömürü, Talan ve Kar Düzenidir

Bugün emperyalizm sistem olarak dünyanın hiçbir sorununu çözemiyor.

İşsizlik her geçen gün dünyanın dört

bir yanında artıyor.

İklim dengeleri bozuluyor; çevrenin, doğanın yıkımı her geçen gün katlanarak büyüyor.

Halkların ciddi bir açlık sorunu var.

840 milyon insan her gün yatağına aç giriyor.

Her gün 17 binden fazlası çocuk 25 bin kişi açlıktan ölüyor.

Her beş saniyede bir çocuk açlıktan hayatını kaybediyor.

Her yıl 18 milyon insan doğrudan açlıktan, 70 milyonu ise açlığa bağlı sebeplerden ölüyor. Ve bu açlığın tamamen ortadan kaldırılması için gereken sadece 50 milyar dolar! Yani dünya tekellerinden birinin yıllık karı kadar bile değil!

BM'ye bağlı FAO'nun açıklamasına göre dünyadaki tarımsal üretim 12 milyar insanı doyurabilecek durumdadır. Ama 6 milyar nüfuslu dünyada 840 milyon kişi açlık yaşıyor.

Bunun bir tek sebebi vardır: **EMPERYALİZM!**

Emperyalizm sömürü, talan ve kar düzenidir. Bir avuç asalağın dünya zenginliklerinin çoğuna el koyması milyarlarca insanın açlık, susuzluk ve sefalet içinde yaşamasının bedelidir. Dünya gıda pazarının %85'ini Cargill, Archer Midland, Bunge ve Lovis Dreyfus gibi 10 büyük tekel kontrol ediyor ve onların kar hırsı yüzünden 840 milyon insan açlık çekiyor, milyonlarca açlıktan katlediliyor!

Dünyanın toplam varlıklarının %80'ine dünya nüfusunun sadece %8.4'lük bir azınlığı sahip. Nüfusun geri kalan %91.6'sı ise %20'yi paylaşmak zorunda. O nedenle ABD, AB gibi emperyalist ülkeler obeziteyle mücadele ederken dünyanın geri kalanı açlıkla pençeleşiyor.

BM açıklamasına göre dünyada yaşayan 6 milyar insanın %67'si yoksuldu. Dünyanın en fakir 61 ülkesinin dünya toplam gelirinden aldığı pay sadece %6'dır.

Her yıl 18 milyon insan doğrudan açlıktan, 70 milyon ise açlığa bağlı sebeplerden ölüyor. Ve bu açlığın tamamen ortadan kaldırılması için gereken sadece 50 milyar dolar! Yani dünya tekellerinden birinin yıllık karı kadar bile değil!

Öte yandan burjuva demokratik ülkeler de dahil olmak üzere pekçok yerde temel hak ve özgürlüklere ciddi sınırlandırmalar getirildi. Özellikle 11 Eylül saldırıları bahane edilerek var olan haklar kırıldı. Birçok ülkede gözetli süreleri aylara çıkarıldı. İngiltere gibi birçok ülke işkenceyi yasal hale getirdi. Guantamo, Ebu Gureyb, F Tipi gibi hapisane ve işkence merkezleri dünyanın dört bir yanında mantar gibi yayıldı. “Teröre karşı savaş” adı altında ABD ve AB ülkelerinde fişlemeler olağan hale getirildi.

ABD ve AB'nin hem kendi vatandaşlarını hem de dünyadaki hemen herkesi dinlediği, burjuva demokrasisinin çok övündüğü özel hayatın gizliliği, basın özgürlüğü, ifade özgürlüğü, adil yargılama hakkı gibi hakların çok kolay askıya alınabildiği görüldü. Son on yılda bu ve daha birçok uygulama artarak devam etdi.

Emperyalizmde Krizler Yapısaldır ve Sürekli

Emperyalizm demek ekonomik, sosyal, siyasal kriz demektir. Sistem genel olarak 2008'de ABD'deki emlak yatırımları üzerinden bir ekonomik kriz yaşadı. Krizden çıkabilmek için bağımlı, sömürge ülkelere milyarlarca dolar aktardı. Bu şekilde sömürsünü artırarak Türkiye,

Emperyalizm sömürü, talan ve kar düzenidir. Bir avuç asalağın dünya zenginliklerinin çoğuna el koyması milyarlarca insanın açlık, susuzluk ve sefalet içinde yaşamasının bedelidir. Dünya gıda pazarının %85'ini Cargill, Archer Midland, Bunge ve Lovis Dreyfus gibi 10 büyük tekel kontrol ediyor ve onların kar hırsı yüzünden 840 milyon insan açlık çekiyor, milyonlarcası açlıktan katlediliyor!

Kore gibi sömürge ülkelere krizini ihraç etti.

Bugün krizi aştığını ilan etse de sömürgelere aktardığı parayı geri çekerek yeni bir yıkım yaratıyor. Bu durum sömürge ülkelerde açlığı, sefaleti, işsizliği artırıyor; emperyalizme olan öfkeyi büyütüyor. Ve bu yaptıklarının hiçbirisi ilan ettiğinin tersine onu krizden çıkaramıyor. Çünkü emperyalizmde krizler yapısaldır ve sürekli. Görüldüğü üzere emperyalizmin krizlerini aşma yöntemi daha büyük krizler yaratmaktadır. Can çekiştiğinin en önemli göstergesi budur. En büyük ve en karlı krizi atlatma biçimi ise savaştır.

Emperyalizm Savaşla Besleniyor

Emperyalizm krizlerini aşmak, yeni sömürü alanları yaratmak, var olanları korumak ve büyütme için halklara karşı savaşmak zorundadır. II. Paylaşım Savaşı emperyalistler arası yaratılan “Zorunlu Entegras-

yon” emperyalistler arası savaşı büyük ölçüde engelliyor.

Emperyalistler birbirleriyle açılan savaşıyor, sorunlarını farklı yöntemlerle çözmeye çalışıyorlar. Ancak bu, aralarındaki çelişkileri, pazar kavgasını bitirmiyor. Bu kavga bölgesel savaşlarla, askeri yatırımların artırılmasıyla, yeni sömürge alanlarının yaratılmasıyla devam ediyor.

Emperyalizm kimi zaman çıkarları gereği açık işgallere yöneliyor.

Afganistan, Irak, Libya bunların örnekleridir. Ama buralarda da halkların direnişleriyle karşılaşılıyor. Halkların direnişi, emperyalizmin planlarını bozuyor; onları Ortadoğu gibi dünyanın çeşitli bölgelerinde yeni oyunlar tezgahlamaya itiyor.

Sonuçta bir bütün olarak bakıldığında, emperyalizmin krizlerinin derinleştiği; halklara karşı saldırganlığını artırdığı; halkların da buna karşı direnişlerinin büyüdüğü bir dünyada yaşıyoruz.

Halkların ve Solun Durumu 90'lardaki Karşı-Devrimler ve “Yeni Dünya Düzeni”

90'lı yılların başında Sovyetler'in yıkılması ve sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler emperyalist kampta da birçok gelişmeyi beraberinde getirdi.

Sovyetler'in dağılışı ve sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler emperyalizme ideolojik saldırıları için bir sürü olanak sağladı. Bu olanağı değerlendiren emperyalizm, Fukuyama'nın “Tarihin Sonu” teorisiyle çıktı sahneye. Burjuva ideologları, bu teoriye göre; Sosyalist sistemin artık çöktüğünü ve dolayısıyla dünyanın artık “Tek Kutuplu” olduğunu ileri sürüyordu. Sovyetler'in yıkılışıyla artık sınıf çatışmaları son bulmuş, sınıflar ve sınıf mücadelesi sona erdiği, sosyalizmin-komünizmin bir ütopya, kapitalizmin ise

mutlak olduğu kanıtlanmıştı!

Burjuvazinin sözcüleri diyorlardı ki:

“Liberal demokrasi ve serbest piyasa ekonomisi insanlığın yegâne seçeneğidir. Sömüren ve sömürülen diye bir şey yoktur. İnsan ve insan hakları vardır. İnsanlar toplumsal bir sınıfın üyeleri olarak değil, birey olarak bazı haklara sahip olabilirler. Ve bu temelde mücadele edebilirler. Sınıf temelinde mücadele ve örgütlenme çağdışıdır.”

“İnsanın bilinçli eylemiyle, halkların örgütlenerek ve mücadele ederek dünyayı değiştirmesi mümkün değildir. Sadece kapitalist-emperyalist piyasanın kurallarına uyulursa başarılı olmak mümkündür.”

Dünyayı “küreselleşme” ve “globalleşme” demagogisi sardı. Artık “emperyalizm” kelimesi ve tanımı unutturulmaya çalışılıyordu. Çünkü “emperyalizm” demek “sınıf” demekti; “taraf olmak” demekti. “Sınıf mücadelesi” demekti; savaşmak demekti.

Küreselleşme ve Globalleşme demagogisi emperyalizmin dünya pazarlarının her köşesini ele geçirmesi, hakimiyetini sağlaması ve emperyalizmin, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel olarak kendine yeniden organize etmesinin adı oldu. Globalleşme-küreselleşme tüm dünya halklarına giydirilmek istenen tek tip elbiseydi. Serbest piyasa, demokrasi ve insan hakları söylemleriyle sömürünün özü gizlenmekteydi.

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni (YDD) politikası asıl olarak ‘90’lardan sonra, Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından hayata geçirilmeye başlandı. Dünyada ve ülkemizde YDD’yi savunan reformistler, ‘Solcular’ işin teorisini de şu şekilde anlatırlar;

-“Sosyalizm ütopyası bitmiştir. Artık zafer emperyalizmindir”

-“Artık tek taraflı bağımlılık değil karşılıklı bağımlılık vardır”

-“Hiç kimse globalleşme ve küreselleşme dışında kalamaz”

-“Emperyalizm insan haklarını savunuyor, çeşitli kültürlerin kendini ifade etmesini istiyor.”

-“Dünya artık küçük bir köydür”

Görüldüğü gibi bu teoride her şey ters yüz edilmiş durumdadır.

İnsan olmanın ölçüsü artık ne kadar tükettiğiyle ölçülmektedir. Emperyalizm, YDD ile yenik, umutsuz insanın ruh halini dayatmaktadır. Yenik, umutsuz olan kendisidir ve halklara da kendi ideolojisini dayatmaktadır.

Nasıl ve kimi seveceğimiz, ne giyeceğimiz, ne yiyip ne içeceğimiz, hangi kitapları okuyacağımız, hangi filmleri izleyeceğimiz bizlerin yerine belirlenir.

Hakları ve özgürlükleri için savaşmayan; bunun yerine emperyalizmin saldırılarına teslim olan; fiziki ve ideolojik saldırıları kanıksayan halklar yaratılmak istenmiştir.

YDD Politikasının Bedelini Ödeyenlerden Birisi de Çocuklardır

Yeni dünya düzenin amacını görmek için sadece dünyadaki çocukların yaşadıklarına bakmak bile yeterlidir.

Birleşmiş Milletler rakamlarına göre her yıl 1 milyon çocuk seks pazarına sürüklenmektedir. 2000’lerde fuhuş piyasasına sürülmüş 2 milyon çocuk vardır.

Bangladeş’te günde 10 saat çalışan kız çocuklarının ürettiği gömlektan aldığı ücret, 1 gömleğin ABD’deki satış fiyatının 600’de 1’idir.

Endonezya’daki gençler Nike’in ürettiği spor ayakkabının yüzde dördü kadar ücret alamıyorlar.

YDD’ye ait olan globalleşme-küreselleşmenin bir diğer yansıması da Nikaragua’da çarpıcı olarak yaşanmaktadır. Yağmur ormanlarının talanı, doğanın sı-

Kendine güvensizleşen birçok sol siyasi harekete göre mevcut koşullarda sosyalizme gerek yoktu. Sivil toplumcu biçimlerle, parlamenter yollarla sosyalizme geçilebilirdi. Artık emperyalizm demokratikleşiyordu ve onun için “Demokratik Emperyalizm” diye adlandırmaya başlamışlardı. Ülkemizde emperyalist Avrupa Birliği’nin demokrasi getireceğini sol adına vaaz ediyorlardı.

nırsız yağması, tek ürüne yönelik tarımın gelişmesi ve tarım çeşitliliğinin ortadan kaldırılması, iklimlerdeki değişimler, şiddetli yağmurlar binlerce yıllık virüslerin serbest kalmasına neden olmaktadır.

Nikaragua’da ortaya çıkan bir virüs salgınında insanlar ciğerlerine kan doluğu için kendi kanlarında boğularak öldüler; hastalık kurak bir bölgeye şiddetli yağışların düşmesinden sonra gündeme geldi. Virüsün sivrisinek ve diğer tropik sineklerin çevre koşullarının değişmesiyle mutasyona uğraması sonucu ortaya çıktığı tahmin ediliyor.

Kısacası yeni dünya düzeni emperyalizmin ‘90’ların başındaki yeni siyasi programıdır.

Değişen Emperyalizm Değil Soldur

Emperyalizm artık değişmiş, insan hakları için müdahale eder olmuştu! Emperyalizmin artık sömürge olmaktan çıktığını iddia ediyordu burjuva ideologlar ve onların sol saflardaki hayranları...

Kendine güvensizleşen birçok sol siyasi harekete göre mevcut koşullarda sosyalizme gerek yoktu. Sivil toplumcu biçimlerle, parlamenter yollarla sosyalizme geçilebilirdi. Artık emperyalizm demokratikleşiyordu ve onun için “*Demokratik Emperyalizm*” diye adlandırmaya başlamışlardı. Ülkemizde emperyalist Avrupa Birliği’nin demokrasi getireceğini sol adına vaaz ediyorlardı.

Elbette sol saflardaki savrulmalar bunlarla sınırlı değildi. Artık çağ değişmişti!... İnsanlığın önündeki sorunların adı artık emperyalizm, sınıf savaşları, bağımsızlık vb. değil, “*nükleer tehdit*”, “*ekolojik sorunlar*”, “*teknolojinin getirdiği yenilikler*” gibi sorunlardı. Ve en önemlisi de bu sorunlar sınıfsal bakışla çözülemezdi!... Sosyalizm öldü, sınıf savaşları artık geçersizdi. Komünist Manifesto’nun modası geçmişti. “*Proleter yaya elveda!*” diyorlardı, zor’un devri dolmuştu. Şiddetle kimse bir şey elde edemezdi. Dünya global bir köydü artık, emperyalizme direnmek yersizdi...

Bu ve benzeri teorilerinin hepsinin özünde birleştiği noktalar;

- Sınıf savaşının reddi,
- Emperyalizmin mutlak bir güç olduğu,
- Sosyalizmin yenildiği idi...

Yani saldırı halkların inancına, umuduna yönelikti. Bu teorilerin safsatadan ibaret olduğunun ortaya çıkması için çok zaman geçmesine gerek kalmadı.

Yeni Dünya Düzeni, ABD İmparatorluğunun Tescillenmesi Projesidir

Emperyalizmin 90’lardaki projesi ABD liderliğinde “*Yeni Dünya Düzeni*” kurma projesi idi. Proje, özetle, Amerikan imparatorluğunun kurulması ve tescillenmesi projesiydi. Bu projenin iki temel yanı vardı. Birinci yan baskı ve zora dayanıyordu. Bu, gerekli hallerde emper-

yalızmin bizzat saldırıları ve işgalleriyle gerçekleşecekti. Diğer yanı ise yeni koşullara göre ekonomik, kültürel ve sosyal şekillenmenin sağlanmasıydı.

Globalleşme, tek kutuplu dünya, dünya kocaman bir köy, artık sınırlar-ulusal egemenlik ve ulusal kurtuluş savaşları anlamsız, dünyanın bütün halkları küreselleşmeden yarar sağlayacak... yalan ve demagogileri bayraklaştırıldı. Emperyalizm aşıldı, yerini karşılıklı bağımlılık aldı. Sınıf ve sınıf savaşları bitti vb. şeklindeki ideolojik bombardımanları hep bu ikinci yanı beslemek için ortaya atılan teorilerdi.

“Yeni Dünya Düzeni”, Halkların Kanının Daha Çok Akıtılmasıdır

Yeni Dünya Düzeni Projesi’nin programı açıktı. Bu programa göre;

-Dünyanın her yerinde demokrasilik oyunu oturtulacak;

-Sömürge ülkelerde diktatörlükler de tasfiye edilecek, yerine “demokrasiler” kurulacak,

-Dağılan sosyalist ülkelerde halkların tekrar birleşmesinin önüne geçmek için ulusal, mezhepsel, dinsel... kışkırtmalar yapılacak, bölgesel çatışmalar çıkarılacak,

-Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçler ehlileştirilecek, silah bırakmaya ve teslimiyete zorlanacak,

-Sosyalizme, ulusal değerlere yönelik saldırılar artırılacak, daha programlı yürütülecek,

-Halklara ait değerler içi boşaltılarak emperyalizm tarafından sahiplenilecek ve emperyalizm barış havariliğine soyunacaktır.

Emperyalizm bu çerçevede önüne iki temel hedef koydu;

-“1- Sosyalist sistemlerin yıkıldığı ülkeleri denetim altına almak, pazarı haline dönüştürmek,

Emperyalizm açısından milliyetçi kışkırtmanın önemi ve anlamı netti. Emperyalizm esas olarak halkların birliğini değil, parçalanmasını ister. Bu şekilde halkları yönetmesi daha kolaydır. Yani amaç böl-parçala-yönet politikasıdır. İşte Balkanlar’dan Kafkaslar’a eski Sovyet ülke topraklarının başında kol gezen de bu politikaydı.

2- Sosyalist sisteme yakın duran veya onun oluşturduğu dengeler içinde nispeten emperyalizmden bağımsız kalabilmiş ülke ve bölgelere müdahale etmek.” (Amerikan İmparatorluğu, Milliyetçilik ve Demokrasi, Syf:17)

Bu hedefler çerçevesinde emperyalizm, yoğun bir milliyetçilik kışkırtıcılığına büründü. Özellikle Balkanlar ve Kafkaslar, yani eski SSCB toprakları milliyetçi çatışmalara sürüklendi. Örneğin Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK) gibi milliyetçi örgütlenmeler direk ABD tarafından finanse edilip oluşturuldu. Üni-formalarında bulunan ABD bayrakları da bunun bariz göstergelerindendi.

Emperyalizm açısından milliyetçi kışkırtmanın önem ve anlamı netti. Emperyalizm esas olarak halkların birliğini değil, parçalanmasını ister. Bu şekilde halkları yönetmesi daha kolaydır. Yani amaç böl-parçala-yönet politikasıdır. İşte Balkanlar’dan Kafkaslar’a eski Sovyet ülke topraklarının başında kol gezen de bu politikaydı.

Bu politikanın halklara yansıması elbette savaş ve çatışmalar oldu. Yugoslavya toprakları parçalandı. Kafkaslar emperyalizmin “Barış Güçleri” ve Amerikan üsleriyle dolduruldu. SSCB ve eski sosyalist ülkeler bir bir parçalanarak kü-

çük küçük devletçikler oluşturuldu. Ve tüm bu ülkeler emperyalizmin denetimine ve sömürüsüne açıldı. Emperyalizm bu bölgelerde uluslar-halklar arasındaki çelişkileri kontrollü şekilde körtükledi, çatışmaya dönüştürdü ve uygun zamanda da “Barış Gücü” olarak ortaya çıktı. Bunun en açık örneklerinden bir tanesi Bosna’da yaşandı! Bu günde Irak’ta benzeri yaşanmaktadır.

ABD SSCB’nin yıkılışından sonra doğan ortamı değerlendirerek, askeri zoru daha fazla devreye soktu. Sosyalist bloğun yıkılmasının ardından önüne yeni hedefler koymuştu. Bunlar;

- “-Sosyalist ülkeler,
- Devrimci örgütler,
- İlerici yönetime sahip ülkeler,
- Emperyalist dünya düzenine boyun eğmeyen İran, Suriye gibi ülkeler,
- Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen anti-emperyalist güçler,
- Anti-Amerikan bir tutum içerisinde olan İslamcı güçler.” (Yeni Kurtuluş, Ekim 2009, Syf:23) idi. Emperyalizm saldırılarını artık bu hedeflere göre şekillendirdi.

Emperyalizm, “Barış” Adı Altında Halklara Teslimiyeti Dayattı

Özellikle Ortadoğu pazarına yönelen emperyalizm buradaki saldırılarını yoğunlaştırdı. Körfez Harekatı ile Irak halkının üzerine bombalar yağdırdı; 13 yıl süren ambargo ile yüz binlerce Iraklının katledilmesine sebep oldu. Körfez Savaşı diye adlandırılan 1991 yılında ABD önderliğindeki “uluslararası koalisyon”un Irak’a saldırısı, Amerikan emperyalizminin sosyalist ülkeler yıkıldıktan sonra dünya halklarına verdiği en şiddetli gözdağıydı. ABD “Yeni Dünya Düzeni”ni halkların kanını akıtarak kuracağını ilan ediyordu.

“Barış” adı altında Filistin’e dayatılan teslimiyet, Somali, 1994’te Ruanda’daki katliam, 1998 Irak Çöl Fırtınası Harekatı, 1999 Yugoslavya... emperyalizmin bu dönemdeki halklara karşı savaşlarının örnekleri oldu. Emperyalizm bir taraftan artık savaş dönemlerinin bittiği “küreselleşme” safsatalarını yayıyor diğer taraftan 10 yıl içerisinde kendisinin direk veya dolaylı içinde yer aldığı 20’ye yakın savaş çıkarıyordu. Bu savaşlardaki bilanço ise emperyalizmin değişmediğinin kanıtıydı.

1991’deki ABD’nin Irak’ı bombardımanında 10 bin Iraklı; sonrasındaki ambargoyla da yarım milyonu çocuk 1,5 milyon Iraklı katledildi.

1990-1997 arasında Somali, Liberya, Ruanda, Brundi, Sierra Leone, Zaire, Kongo, Etiyopya’da yaşanan savaş ve kıtlıklarda 4 milyon insan katledildi.

**“Barış Havariliği”ne
soyunan emperyalizm,
“Barış” adı altında halklara
teslimiyeti dayattı. Latin
Amerika’daki gerilla
hareketlerinin bu çerçevede
teslim alınması örnektir.
FMLN, FSLN, URNG gibi
El Salvador’da, Nikaragua
ve Guetamala’da... gerilla
hareketleri tek tek tasfiye
edilip teslim alındılar.
Ülkemizde de Kürt Milliyetçi
Hareket esen bu “barış”
rüzgarlarından etkilenerek
teslimiyet yoluna girdi. Bu
gün bu yolda epey yol almış
durumdadır.**

Emperyalizm tüm bu saldırı ve katliamlarıyla; halklara dayattığı işbirlikçilik ve teslimiyetle halkları umutsuzlaştırmayı hedefledi. Ancak tüm bu saldırılar halkların direnişleriyle karşılaştı. Emperyalizmin “Tek Kutuplu Dünya”, “sınıf ve sınıf savaşlarının sonu” teorileri halkların direnişine çarptı.

“Barış Havariliği”ne soyunan emperyalizm, “Barış” adı altında halklara teslimiyeti dayattı. Latin Amerika’daki gerilla hareketlerinin bu çerçevede teslim alınması örnektir. FMLN, FSLN, URNG gibi El Salvador’da, Nikaragua ve Guatemala’da... gerilla hareketleri tek tek tasfiye edilip teslim alındılar. Ülkemizde de Kürt Milliyetçi Hareketi esen bu “barış” rüzgarlarından etkilenerek teslimiyet yoluna girdi. Bu gün bu yolda epey yol almış durumdadır.

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), ABD’nin Dünya Hakimiyetini Pekiştirme Projesiydi

‘Büyük Ortadoğu Projesi’ George W. Bush yönetimindeki Amerikan emperyalizminin Ortadoğu için hazırladığı son plandır. Yaygın bilinen adıyla BOP’tur. 2000’li yıllarda emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki temel politikası, BOP idi. Tepkiler üzerine “Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesi ile Ortak Bir Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık Projesi” (GOKAP) olarak ifade edilen bu proje Amerika’nın dünya hakimiyetini perçinlemek için geliştirildi. “BOP” Fas ve Moritanya’dan başlayıp, doğuda Orta

Asya ve Moğolistan’a, kuzeyde Kafkasya ve Türkiye’ye, güneyde ise Arap ülkelerinden Somali’ye kadar geniş bir coğrafyayı içine almaktaydı. Bu ülkeler emperyalizmin amaçları çerçevesinde ekonomik, askeri, siyasi her açıdan yeniden şekillendirilecekti. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condolisa Rice bu amacı açıkça; “22 Arap ve Kuzey Afrika ülkesinin rejimleri değişecek” diye açıklamıştı. Bahsettikleri “Çehresini değiştirmek” tüm Ortadoğu ve Afrikayı emperyalizmin sömürgesi haline getirmek, teslim almaktı. Bugün Ortadoğu’yu kan gölüne çevirmesinin gerçek nedeni tam da budur işte.

11 Eylül 2001’deki ikiz kuleler ve Pentagon’a yapılan saldırılar BOP ve Amerika’nın “imparatorluk” planında bir dönüm noktası oldu. Bu eylemler sonrası “Ya bizden yanasınız, ya bize karşı” diyen Amerika “teröre karşı savaş” adı altında dünya halklarına saldırısını daha da yoğunlaştırdı. Önce El Kaide’ye yataklık iddiası ile Afganistan işgal edildi. Ardından “Şer eksen” denilen Irak, İran, Kuzey Kore’nin yer aldığı on ülkeyi içeren bir liste hazırlandı. Bunlar “teröre destek veren ülkeler” ilan edildi. Ardından “kimyasal silah” yalanlarıyla Irak işgali geldi. Irak’ın işgalinde 1,5 milyon insan katledildi.

Emperyalizm artık bu dönemde sadece ülkeleri değil, emperyalizm açısından tehdit oluşturan örgütleri, grupları, hatta tek tek kişileri hedef alıyordu. Bu amaçla emperyalizme karşı mücadele eden örgütler için “terör örgütü listeleri”, “kara listeler” açıklanmaya, bu listelerdeki örgüt ve kişiler hedef haline getirilmeye başlandı.

2011 yılında adına “Arap Baharı” dedikleri emperyalizmin politikaları çerçevesinde değişimler yaşandı. Halkların biriken öfkesini kullanan emperyalizm önce Tunus’ta iktidarı değiştirdi. Ardından sıra Mısır’a geldi. Mısır’dan sonra Libya’ya NATO saldırısı gerçekleşti. Ve

sonra gözünü Suriye'ye dikti. Ama Suriye'de hiçbir şey beklenen gibi olmadı. Suriye emperyalizm için adeta Ortadoğu planlarının çöktüğü son nokta oldu.

Emperyalizm tüm bu saldırı ve katliamlarıyla; halklara dayattığı işbirlikçilik ve teslimiyetle halkları umutsuzlaştırmayı hedefledi. Ancak tüm bu saldırılar halkların direnişleriyle karşılaştı. Emperyalizmin “*Tek Kutuplu Dünya*”, “*sınıf ve sınıf savaşlarının sonu*” teorileri halkların direnişine çarptı.

Küreselleşme; Emperyalizmin, Ekonomik, Siyasi, Askeri ve Kültürel Olarak Yeniden Konumlanmasıdır

Küreselleşme ve Globalleşme demagogisi emperyalizmin dünya pazarlarının her köşesini ele geçirmesi, hakimiyetini sağlamasının adı oldu. Buna göre dünya global bir köydü. Sermayenin en ücra köşelere dahi ulaşabilmesi ve sömürüsünü artırabilmesi için her türlü önlem alındı. Tekellerin birleştirilmesiyle uluslararası tekeller oluşturuldu. Amerikan merkezli NAFTA(Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması), Avrupa merkezli AB(Avrupa Birliği) projesiyle daha fazla sayıda ülke emperyalizmin ekonomik sistemiyle bütünleştirildi. IMF ve Dünya Bankası'nın etkisi artırılarak yaygınlaştırıldı. Bu iki emperyalist kurum yeni sömürgeciliğin yayılması ve etkinleştirilmesinde önemli rol oynadılar.

MAI, MIGA, GATTS, GATT(Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Anlaşması) gibi anlaşma ve sözleşmeler, tahkim yasaları, WTO(Dünya Ticaret Örgütü), DB, IC-C(Uluslararası Ticaret Odası) gibi örgüt ve oluşumlar sermayenin önünü açarak daha rahat yayılmasını sağladı.

“Zenginler Örgütü” olarak bilinen G-7'ye Rusya da eklenerek G-8 olarak yeniden düzenlendi. Burada belirlenen

...Kendine ve sosyalist ideolojiye güvenmeyenler küreselleşme söylemlerine sığındılar. Sol saflardaki birçok güç, bireyciliğin ve şekilsizliğin teorisini yapmaya başladılar. Örgütlü olmak en korkulacak şeydi.

anlaşmalarla dünya, ABD'nin liderliğinde yeniden paylaşıldı.

“*Gelişmekte Olan Ülkeler*” adıyla G-20 oluşturuldu. G-20, G-8 zirvelerinde alınan kararların yeni sömürge ülkelere onaylatılmasında ve uygulanmasında basamak olan bir örgütlenme oldu.

Askeri açıdan da NATO yeniden ele alınarak yeni sürece ve duruma uygun hale getirildi. NATO'nun daha önce SSCB ve sosyalist blok olan düşman tanımını; direnen halklar, örgütler, emperyalizmin önünde engel olan tüm güçler ile Kore, İran, Suriye, Küba... gibi ülkeler olarak daha geniş bir şekilde yeniden tanımlandı. NATO bu yeni tanımlamaya göre yeniden örgütlendi.

Küreselleşme esas olarak kültür alanında büyük bir saldırı oldu. Sosyalizmin yaşadığı geçici yenilgi, sol-sosyalist saflarda emperyalist kültür hayranlarını ortaya çıkardı. Kendine ve sosyalist ideolojiye güvenmeyenler küreselleşme söylemlerine sığındılar. Sol saflardaki birçok güç, bireyciliğin ve şekilsizliğin teorisini yapmaya başladılar. Örgütlü olmak en korkulacak şeydi.

Küreselleşmenin yaydığı kültürün temelinde dünya halklarını yozlaştırma, dejenere etme yoluyla direnme dinamiklerini kırmak vardı. Mao'nun “*gerilla halk denizindeki balıktır*” tespitinden yola çıkan emperyalizm denizi kurutamayacağını bildiği için, suyunu kirletmeyi amaçladı. Kozmopolitizm ve tek tip-

leştirme, küreselleşme kültürünün temel direkleri oldular. Halk kitleleri gittikçe kendi kültürlerine yabancılaştırılıp emperyalist kültür hayranı yapılmak istendi. Büyük ölçüde de bu başarıldı. Bu başarının sebebi emperyalist saldırının güçlü olmasından çok, kendilerine sol-sosyalist diyen hareketlerin ve kişilerin küreselleşmenin kültüründen etkilenmeleri, hatta “iletişim devrimi”, “teknoloji devrimi” diyerek masumlaştırıp bu saldırıya karşı savunmasız kalmalarıydı.

Dağılan Sosyalist Ülkelerin Emperyalist Pazara Katılımı

Dağılan sosyalist ülkelerin büyük bir çoğunluğu küçük ve güçsüz ülkeler olarak emperyalist sisteme entegre edildiler. Romanya, Macaristan, Bulgaristan gibi bir kısmı AB emperyalizminin sömürü alanı yapılarak AB’ye dahil edildi. Emperyalizm gittiği her yere olduğu gibi buralarda da baskı, sömürü ve umutsuzluğu olabildiğince artırdı. Örneğin, sosyalizm döneminde işsizliği tanımayan bu ülkeler bugün dünyanın en yüksek işsizlik oranına sahip ülkeleri durumunda. Bosna Hersek, dağılan Yugoslavya ülkeleri içerisinde en fakir olanı. İşsizlik bugün %40’larda. Genel olarak, dağılan sosyalist ülkelerde yapılan çeşitli araştırmalarda umutsuzluğun, intiharların ve sosyalizm dönemine özlemin arttığı belirtiliyor.

Dünyada Solun Durumu

90’lardaki karşı-devrimlerin ve bu karşı-devrimler sonrası emperyalizmin ortaya attığı “*sınıf savaşlarının sonu, şiddete karşı olmak, sivil toplumculuk*” gibi fikirler ve teoriler, dünya solu tarafından alabildiğince sahiplenilmiş ve bu teorilere güç verilmiştir.

Öz olarak ideolojik güveni ve ideolojik bağımsızlığı olmayan sol kesim, emperyalizmin ideolojik bombardımanı altında reformistleşmekten kurtulamamıştır.

Küreselleşmenin yaydığı kültürün temelinde dünya halklarını yozlaştırma, dejenere etme yoluyla direnme dinamiklerini kırmak vardı. Mao’nun “gerilla halk denizindeki balıktır” tespitinden yola çıkan emperyalizm denizi kurutamayacağını bildiği için, suyunu kirletmeyi amaçladı.

Bunu yaratan nedenlerin başında sağlam bir ideolojik çizgiye sahip olamama; sırtını sürekli sosyalist ülkelere dayayarak onların güdümünde politika yürütme; bu çerçevede iktidar perspektifi ve iddialarının zayıflamasıdır. Bağımsız bir ideolojik çizgiye sahip olamama, sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla onlar açısından umutsuzluğa ve inançsızlığa dönüşmüştür. Bu dönemde;

-Emperyalizm anlayışında bir çarpıklık ortaya çıkmış ve emperyalizme “özgürlük”, “demokrasi” gibi sıfatlar verilerek değiştiği iddia edilmiştir.

-Bu çerçevede zorun ömrünün dolduğu teorileri sol eliyle yayılmış, silahlı mücadeleler bir bir tasfiye yoluna girmiştir.

-Parlamentar yollarla düzeni orasından burasından düzeltme anlayışı yayılmıştır.

-Uzlaşmacılık alabildiğine yayılmış, silahlı mücadele veren devrimci örgütler uzlaşma masasına oturmuştur.

-Sivil toplumculuk keşfedilerek düzeni siyasetin yolu iyice açılmıştır.

-Reformizmle birlikte kültürel yozlaşma ve pragmatizm devrimci örgütleri tüketmeye, bu örgütler eliyle halka yayılmaya başlamıştır.

-Emperyalizme bakıştaki çarpıklık, silahlı mücadelenin reddi ve iktidar perspektifinin yok oluşu; buna dayalı kadro-devrimci örgüt anlayışını da yok etmiş, örgüt olmayan örgüt modeli keşfedilmiş; birçok çarpıklık ve yozlaşma ortaya çıkmıştır.

-“Zora-şiddete dayalı devrim anlayışını ve bunu pratiğe geçirecek parti, ordu ve kitle örgütleri anlayışını reddetmektedirler. Onun yerine ‘Barışçıl Geçiş’i ve buna uygun mücadele anlayışını, çalışma tarzını savunarak, parlamenter yoldan sosyalizme geçilebileceğini iddia etmektedirler.

-Proletarya diktatörlüğünü reddedip yerine ‘güler yüzlü sosyalizm’, ‘şuraya-buraya özgü sosyalizm’, ‘özgürlükçü sosyalizm’ gibi adlarla tanımladıkları ne olduğu belirsiz yönetim biçimlerini koydular. Ki bu ve benzeri tanımlamaların hepsi esasında burjuva demokrasinin makyajlanmış halinden başka bir şey değildir.

-Emperyalizm koşullarında parlamenter, barışçı yoldan sosyalizme geçilebileceği beklentisini yaratarak, burjuvazinin, oligarşilerin koltuk değnekleri durumuna düşmektedirler.” (Age. Syf 17-18)

“Ne Sosyalizm Ne Kapitalizm” Diyerek Üçüncü Yol Arayanlar, Emperyalizmin Değirmenine Su Taşıdılar

Bugün dünya soluna baktığımızda hepsinde bu saydıklarımızın etkisini görmek mümkündür. Bu iddiasızlaşmanın sonucudur ki; gerilla hareketleri emperyalizmle teslimiyet masalarına oturmuş, tasfiye olmuş; “ne sosyalizm ne kapitalizm” diyen sözde üçüncü yolcular ortaya çıkmış, “çağ değişmiştir, insanlığın önünde yeni sorunlar vardır, bu sorunlar sınıf bakış açısıyla çözülemez” diyerek emperyalizmin değirmenine su taşımış-

lardır. Bu çerçevede yaşananlara bakacak olursak;

Bu süreçte Latin Amerika’da yaşananlar çok çarpıcıdır. Buradaki örgütler 90’lardaki karşı-devrimlerin etkisiyle ideolojik olarak zayıflayıp, zafer inancını ve kurtuluş umudunu yitirdiler. Ve bir bir emperyalizmle uzlaşma masasına oturdular.

Guatemala’da URNG(Guetamala Devrimci Ulusal Birlik) ‘96’da barışarak silah bıraktı. 1990-1996 yılları arasında devam eden devrimci savaşta çoğunluğu Maya halkından 300 bin kişi hayatını kaybetti. Sonuç; parlamentoda birkaç vekil, etkisiz bir muhalefet, kağıt üzerinde tanınan ama doğru düzgün tanınmayan “haklar” oldu. Bugün Guatemala’da URNG tanınmıyor...

El Salvador’da FMLN(Farabundo-Marti Ulusal Özgürlük Cephesi) 1992 yılında “barış” masasına oturarak silah bıraktı. 2009 yılında parlamentoda çoğunluğu sağlayarak hükümet kurdu. Ancak ülkede yoksulluk olabildiğince artmaktadır. Uyuşturucu, çeteler gibi sebeplerle, devrimci savaş döneminden daha çok insan hayatını kaybetmektedir. En kötüsü bugünkü durumda halkın umudu yok!

Meksika’da EZLN(Zapatist Ulusal Özgürlük Ordusu) 1994’te gerilla mücadelesine başladı ve kısa süre sonra ardı arkası kesilmeyen ateşkeslere başladı. Bugün de durum aynen devam ediyor.

**Tarih bir kez daha
göstermiştir ki;
emperyalizmin “barış”ı;
parlamentoda birkaç vekil,
etkisiz bir muhalefet, kağıt
üzerinde tanınan ama
uygulanmayan “haklar”dan
başka bir şey değildir.**

**Ülkemize baktığımızda
Kürt Milliyetçi Hareketin
“barış” adı altında düzenle
uzlaşma ve teslimiyet
çizgisi; solun bir kısmının
buna yedeklenmesi ve
peşine düşmesi, devrimci
M-L hareketleri günden
güne saran reformistleşme,
düzeniçileşme açıktır.**

Bu ülkelerdeki gerilla hareketleri bu barış görüşmelerinde masaya, ordunun rolünün sınırlandırılması, kontr-gerilla unsurlarının yargılanması, demokratik açılımların gerçekleştirilmesi, ulusal hakların verilmesi, toprak reformu, halkın beslenme, barınma, sağlık, eğitim hakların sağlanması taleplerini koydular. Ancak bu talepler kağıt üzerinde kabul edilse de ya hiçbiri uygulanmadı ya da uygulananlar göstermelik olmaktan öteye geçmedi.

Bugün 50 yıldır silahlı mücadele veren Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri(FARC) Kolombiya oligarşisiyle “barış” müzakereleri yürütüyor. Uzlaşmacılık öyle bir temel politikaya dönüşmüş ki hükümete “barış görüşmelerinin sağlıklı yürümesi” için ateşkes çağrısı yapıyor, ancak hükümetin reddetmesine rağmen bunun müzakereleri etkilemeyeceğini söyleyebiliyor.

Ortadoğu’ya baktığımızda orada da FHKC gibi devrimci güçlerin ideolojik gerilemesini, İslamcı güçlerin öne çıktığını görüyoruz.

Avrupa’daki devrimci örgütler ise bir tarih sahnesinden silinmiş; IRA, ETA gibi milliyetçi örgütler ise silahlı mücadeleden vazgeçerek uzlaşma, ateşkes süreçlerine girmişlerdir. IRA bu çerçevede silah bırakmış, düzeniçileşmiş, ETA da bu yolda daha büyük adımlarla ilerle-

mekte, kendi silahlı eylemleri için dahi emperyalizmden özür dilemektedir.

Tarih bir kez daha göstermiştir ki; emperyalizmin “barış”ı; parlamentoda birkaç vekil, etkisiz bir muhalefet, kağıt üzerinde tanınan ama uygulanmayan “haklar”dan başka bir şey değildir.

Emperyalizmi Yanlış Tespit Edenlerin Vardığı ve Varacağı Yer: Uzlaşmacılık, Teslimiyet ve Reformistleşmedir

Bu süreçte ortaya çıkan bir başka kirlenme de sosyalizme barışçıl geçiş safhaları ve

“21. Yüzyıl Sosyalizmi” denilen reformist politiklardır. Bunlar özellikle Latin Amerika ülkelerinde iktidara gelen ilerici güçlerce dünya halklarına umut olarak gösterilmiştir.

“Brezilya’da, Venezuela’da, Şili’de, Bolivya’da, Nikaragua’da, Uruguay’da, Arjantin’de, Ekvator’da, Haiti’de ilerici adayların ve partilerin seçimlerde kazandıkları başarılar, kurulan ilerici iktidarlar kuşku yok ki, halkların cephesinden olumlu gelişmelerdir. Emperyalizmi zayıflatan, emperyalizmin ekonomik, siyasi planlarının önünde şu ya da bu ölçüde engel olan gelişmelerdir. Ancak bu gelişmelere bundan daha ilerici bir rol yüklemek, hele onları ‘kita devrimi’ gibi görmek, büyük bir yanılgıdır ve bu yanılgının kaynağında da yine emperyalizme ilişkin yanlış tespitler vardır.” (Age. Syf 27)

Latin Amerika’da kurulan bu ilerici iktidarlar, emperyalizm konusundaki bu yanlış tespitleri sonucu emperyalizm karşısında radikal bir tutum içerisinde değillerdir. Emperyalizme karşı bağımsızlık içeren, emperyalist tekelleri ülkeden kovacak, kapitalizmi tasfiye edecek bir programa sahip değillerdir.

Latin Amerika'daki bu gelişmeler açıktır ki reformlardır. Reformlar devrimi geliştirmede araçlardır. Ancak bu araç amaç haline gelirse halkların enerjisini, umutlarını devrime değil düzen içine çeker ve bu yanıyla tehlikeli hale gelir.

Latin Amerika'da yaşananlar sosyalizmden esinlenen eğitim, barınma, sağlık gibi haklarda halklara gelişim sağlayan uygulamalardır. Bunlar halklar açısından azımsanacak şeyler değildir. Ancak sınıf olarak burjuvaziyi tasfiyeye yönelen, bir bütün olarak kapitalizmi yok etmeyi hedef alan bir program da yoktur. Bu yanıyla da devrim değildir.!

Bugün Venezuela'da karşı-devrimci güçlerin yeniden iktidara yönelik saldırıları, yanlarına önemli bir kitle toplayabilmeleri sınıf savaşı gerçeğini bir kez daha gösteriyor. Gerici güçler, tekelci burjuvalar, emperyalizmin işbirlikçileri var oldukça orada bir devrimden bahsedilemez. Devrim bunların tasfiyesiyle mümkündür ancak. Bunun zor yoluyla olması dışında bir yolu da yoktur.

Latin Amerika'daki ilerici iktidarlar, emperyalizme karşı tavır konusunda da çok ciddi zaafılar barındırıyor. ABD emperyalizminin etkisini kırmak adına diğer emperyalistlerle ilişki kurmak ve askeri tatbikatlara varan ilişkiler içerisine girmek temel olanlardır. Bu uzun vadede bağımlılığı getirecek tehlikelerdir.

Ülkemize baktığımızda Kürt Milliyet-

**“Che dönemi bitti”,
“silahlara veda”
sloganlarını teşhir ettik.
Umutsuzluk olduğunu
gösterdik. “Savaşmak
halkların şah damarıdır”
bakışıyla Alişanlar’la dünya
halklarının umudu olduk.**

çi Hareketin “barış” adı altında düzenle uzlaşma ve teslimiyet çizgisi; solun bir kısmının buna yedeklenmesi ve peşine düşmesi, devrimci M-L hareketleri günden güne saran reformistleşme, düzeniçileşme açıktır.

Sonuçta bir bütün olarak baktığımızda dünya solunun genelinde, emperyalizm tespitindeki zaafılar ve buna bağlı olarak devrim anlayışındaki gerilemeler, uzlaşmacılık, teslimiyet ve reformistleşme bugün çok üst boyuttadır. Ve halkların büyüyen direnişleri karşısında umutsuzluk aşılamaktadır.

Bugünün Dünyasında M-L’de Israrı ve Kararlılığıyla Dünya Halklarına Umud Olan Tek Güç Devrimci Hareket

Evet, bugün emperyalizmin halklar üzerindeki saldırıları artarak devam ediyor. Bu saldırılar karşısında devrimci önderlikten yoksun da olsa halkların direnişleri de büyüyor. Ancak dünya so- lundaki uzlaşmacılık, teslimiyet ve düzeniçileşme bugün bu devrimci önderliğin yaratılması önünde engel durumundadır. İşte tüm bu koşullar ve gerçeklik altında ülkemiz ve dünya halklarına umut olan tek güç biziz.

Evet umuduz çünkü;

-Silahlı mücadele anlayışının terk edildiği, emperyalizmle uzlaşmanın moda haline geldiği bir dönemde ısrarla, silahlı mücadele anlayışımızdan, emperyalizmle uzlaşmazlık çizgimizden milim sapmadan hareket ediyoruz. Bugünün dünyasında devrimci olmanın temel noktasının anti-emperyalizm olduğunu biliyor, emperyalizmle dünya halkları arasındaki temel çelişkiye göre örgütleniyoruz.

-Tüm dünyaya damgasını vuran reformistleşme, düzeniçileşme ve sınıf savaşı- nın reddi karşısında devrim iddiamızdan

ve iktidar perspektifimizden hiçbir zaman vazgeçmiyoruz. Ayakları yere sağlam basan bağımsız ideolojik çizgimizle reformlar, hak kırıntıları için değil iktidar için mücadele ediyoruz.

-Ve en önemlisi de sarsılmaz M-L inancımızla enternasyonalizm bayrağını en yüksekte dalgalandırıyor, dünya halklarına yapılan saldırıların karşısında gerekeni yapıyoruz.

Cephe siyaset sahnesine çıktığından beri örgütsel ve siyasi bağımsızlığını temel aldı. M-L ideolojiyi sahiplendi, her türlü saldırıya karşı savaştı. Kendine ve ideolojisine güveni temel aldı.

Mahirlerden bugüne Cepheli savaşın özünde enternasyonalizm vardır. Mahirlerin ilk eylemlerinden biri İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un cezalandırılmasıdır. 1987'de ABD Libya'ya saldırırken dayanışmanın içinde Devrimci Sol vardır. 1991'de Irak'a saldırarak ABD "Yeni Dünya Düzeni" adıyla imparatorluğunu ilan etmek isterken, sosyalizmin öldüğü yaygarasıyla beyinleri teslim almak isterken Devrimci Sol Irak Halklarının yanındadır. Cephe Yugoslavya'dan Irak'a, Suriye'ye her saldırıda emperyalizme karşı halkların yanında olmuştur.

Tabii ki bunun bedelleri olmuştur. 1990'lardan itibaren emperyalistler yayınladıkları bütün terör listelerine Cephe'nin adını koymuşlardır. Her alanda ve her ülkede Türkiye Oligarşisiyle birlikte saldırmışlardır. Bu saldırıların önünde eğilip bükülmedik. Cevabımız Emperyalist Saldırganlığa Karşı Sempozyumlarla uluslararası birlikler yaratmaya çalışmak, her alanda emperyalizme karşı savaşı büyütmek olmuştur. Alishan Şanlı dünya halklarını Ankara'da zulmün kargahında patlayarak selamlamış, emperyalizme karşı sonuna kadar savaş mesajını dolaysız vermiştir. Kararlılığın ve feda ruhunun karşısında emperyalistlerin ne kadar çaresiz olduklarını bir kez daha kanıtlamıştır.

Devrimciliği, Sosyalistliği, Yalnız Kalma, Kuşatılma, Tecrit Edilme Pahasına Savunduk

M-L ideolojisini her koşulda savunduk. 70'lerde Sovyetler'in, Çin'in veya Arnavutluk'un ülkemizdeki bürosu olmayı reddettik. Marksizim-Leninizmin bir şablon değil devrimci bir yöntem olduğuna inandık. Kendi ülkemizde kendi devrimimizin stratejisini savunuyorduk. Bunun için her cepheden saldırıya uğradık. Çoğu zaman sol tarafından da kuşatıldık. 90'larda "emperyalizmin zaferi" safsatalarına karşı amansızca savaş verdik. Sosyalizme karşı her türlü saldırıyı göğüsledik. Sosyalizmin sol içinden tahrif edilmesine, emperyalizmin "olumlu" yanlarının keşfedilmesine karşı savaştık. Devrimciliğin, sosyalistliğin köşe taşlarını yalnız kalma, kuşatılma, tecrit edilme pahasına savunduk. Dönekliğin ve sosyalizme küfretmenin moda olduğu yıllarda "sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmedir" dedik. "Dinozor" olmakla, "taktik bilmemek"le suçlandık. Bugün emperyalizmin yaşadığı kriz, halklara karşı saldırganlığı ve "taktik bilenler" in umutsuzluğu, öngörüsüzlüğü bu suçlamaların safsata olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Oligarşi "Bir Sizi Değiştiremedik" Diyerek İdeolojik Yenilgisini İtiraf Ediyor

Oligarşi üzerimize imha politikasıyla geldi. Sokaklarda, dağlarda katledildi. Hapishanelerde peş peşe katliamlarla yıldırma istediler. Sonunda kendi itiraflarıyla Devrimci Hareketi "yok etmek için" 19-22 Aralık Katliamı'nı yapıp, F Tiplerini açtılar. Tüm bu saldırılara karşı eğilmedik, bükülmedik. Kızıldere'den bugüne aldığımız feda kültürünü daha da büyüterek direndik. Fedayı kitlese-

İlkeler temelinde politika yapmak zordur. Bedelleri ağırdır. Bu bedelleri ödedik, ödemeye de devam edeceğiz. Cephenin halktan başka dayanacağı hiçbir güç yoktur.

leştirdik. Fedayı halklaştırdık. Ve artık oligarşi “bir sizi değiştiremedik” diyerek ideolojik yenilgisini itiraf ediyor.

Politika anlayışımız her zaman ilkeler üzerinde yükseldi. Sol içi şiddete bu nedenle bulaşmadık. Sol içi hukuk için on yıllarca emek verdik, sonuçlar da aldık.

Politikalarımızı ilkeler temelinde yaptığımız içindir ki; dostlarımız bizi gerçek dost görüyorlar. Düşmanlarımız da bir gözleri açık uyumak zorunda kalıyorlar.

İlkeler temelinde politika yapmak zordur. Bedelleri ağırdır. Bu bedelleri

ödedik, ödemeye de devam edeceğiz. Cephenin halktan başka dayanacağı hiçbir güç yoktur. Örgütümüzü adım adım büyüttük, halk saflarına adım adım umudu yaydık. Ne Avrupa’nın demokratlığını ne de Amerikan uşaklarının ulusallığını keşfettik. Emperyalizme karşı direnen örgütlerin, devletlerin bu direnişine omuz verdik. Sosyalist olunmadan istikrarlı anti-emperyalist olunamayacağını savunduk.

“Che dönemi bitti”, “silahlara veda” sloganlarını teşhir ettik. Umutsuzluk olduğunu gösterdik. “Savaşmak halkların şah damarıdır” bakışıyla Alişanlar’la dünya halklarının umudu olduk.

Bu umudu büyüteceğiz. M-L ideolojiye daha çok sarılarak. Halkların anti-emperyalist cephesini yaratarak... Savaşı büyüterek bu umudu büyüteceğiz. Bu, büyük bir güç ve büyük bir sorumluluktur. Bu bilinç ve sorumlulukla emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşı büyütme perspektifiyle hareket ediyoruz. Umut biziz, umut sosyalizmdir!

**Rotası çizilmemiş gemiye
yardım etmez hiçbir rüzgar
Oysa rota çizildi mi bir kez
Asılmak gerek küreklere
Dinliyoruz
kah işin zorluğunu aşarak
kah sevinçten ve efkardan coşarak**

**Bağırıyoruz!
Bu gemi güneşe ulaşacak!**

Özlem Durakcan

Emperyalizmin tasfiyecilik saldırısı karşısında biz “ATILIM” ı yarattık HALK SAVAŞLARINDA HER DİRENİŞ BİR ZAFER YARATIR

Biz, emperyalistlerin kendilerini en güçlü sandıkları ve bu zafer sarhoşluğuyla “Yeni Dünya Düzeni” ilan ettikleri 1990’ların başında “Atılım” ilan etmenin onurunu taşıyoruz.

Burjuvazinin “kapitalizm nihai zaferi”ni ilan edip “sosyalizm öldü” dediği ve kimilerinin şaşırtıcı bir hızla bayraklarındaki orak-çekici bile çıkartıp attığı koşullarda, biz, “Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak” diyerek sosyalizmin kızıl bayrağını can bedeli dalgalandırmanın onurunu taşıyoruz...

1 990’lı yıllar, başta Amerika olmak üzere emperyalist güçlerin zafer sarhoşluğu içinde “Yeni Dünya Düzeni” ilan ettikleri bir dönemdir.

Biz ise, dünya halklarına teslimiyet dayatması anlamına gelen Yeni Dünya Düzeni’ne karşı Kızıldere çizgimizin gereğince “Atılım” ilan etmenin onuruna sahibiz.

Tarihimiz içinde ‘90 Atılımı olarak bilinen bu dönem, emperyalizmin teslimiyet dayatmasına boyun eğmeyeceğimizin, aksine devrim için daha ileri atılacağımızın dünya çapında ilan edilmesini kapsar.

Biliniz, Amerikan emperyalizminin önderliğindeki emperyalist güçler, Sovyetler Birliği’nin revizyonistler eliyle yıkılmasına paralel olarak Yeni Dünya Düzeni’ni ilan ettiler. Bu “düzen” burjuva ideologları tarafından “Tek Kutuplu Dünya”, “Küreselleşme” adı altında teorize edilerek, dünya halklarına adeta bir tür “teslim olun” çağrısı olarak dayatıldı.

Neydi bu “Küreselleşme” dedikleri? Amerikan emperyalizminin gedikli sözcülerinden ve eski ABD Dışişleri ba-

kanlarından Henry Kissinger, bu soruya gayet net bir cevap verir: “Küreselleşme, ABD hegemonyasının diğer bir adıdır.”

Küreselleşme’nin Amerikan emperyalizmi için ne anlama geldiğini ise, uzun süre emperyalistler adına ekonomik tetikçilik yapan John Perkins, şöyle özetler: “...verdiği emirlere uyan bir dünyayı ve tüm kaynakları kontrol eden bir Amerika; ABD tarafından yazılmış kuralları uygulayan bir ABD silahlı kuvvetleri ve küresel imparatorluğun CEO’su olarak Amerika’yı destekleyen uluslararası bir ticaret ve bankacılık sistemi...” (Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafı-syf:220)

Amerikan emperyalizmi “verdiği emirlere uyan bir dünya”yı yaratmanın öncelikle dünya halklarını ideolojik açıdan silahlandırmaktan geçtiği bilinciyle davrandı. Halklar “uslu” durmalı, yarın’dan vazgeçerek bugün’e teslim olmalıydılar. Ne de olsa bugünün egemeni emperyalistlerdi ve artık, halkların egemen olacağı “yarın” yoktu. Tarih sona ermiş, kapitalizmin insanlığın ulaşacağı en “son” aşama olduğu ilan edilmişti. Kim tarafından? Elbette, emperyalistlerin yalan ve yaygarasıydı bütün bunlar.

Emperyalizmin öncelikle ideolojik açıdan dayattığı bu teslimiyet karşısında, dünya ve ülkemiz solu, ne yazık ki, başarılı bir sınav veremedi. Çoğu, “*Elveda Proleterya*” diyerek, yenilgiyi kabul etti. Söz konusu olan öncelikle ideolojik bir yenilgiydi.

Dönemin klişe ifadesiyle söylersek, “*Elveda Proleterya*” demek, emekçilerin tarihin lokomotif olduğu gerçekliğini inkar etmek anlamını taşıyordu.

Zulüm ve sömürüden kurtuluşu için savaşılar geleceğe ilerleyen tarihin lokomotifini raydan çıkartmadan emperyalistler için, “*tarihin sonu*” getirilemezdi. Bunu sağlamak için, halkların öncüsü sayılan güçlerin teslim alınması olmazsa olmazdı.

Süreç halka güvenin, ideolojik sağ-

Emperyalizmin öncelikle ideolojik açıdan dayattığı bu teslimiyet karşısında, dünya ve ülkemiz solu, ne yazık ki, başarılı bir sınav veremedi. Çoğu, “*Elveda Proleterya*” diyerek, yenilgiyi kabul etti. Söz konusu olan öncelikle ideolojik bir yenilgiydi.

lamlığın, devrim inancının tarihsel açıdan sınındığı zorlu bir süreçti.

Emperyalistlerin tasfiyecilik dayatması karşısında, ülkemiz ve dünya solu içinde yaygın bir boyun eğiş yaşandı. Özellikle, Latin Amerika’da dönemin anlı-şanlı gerilla hareketleri “barış” adı altında teslimiyet, düzeniçileşme kuyruğuna girdiler. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliği karşısında halklarını savunmasız bıraktılar. Ne de olsa, emperyalizm “verdiği emirlere uyan bir dünya” istiyordu. Ki, halkların kendi kaderlerini eline almasının maddileşmiş hali olan silahların bırakılmasının, emperyalistlerin emirlerine uyum gösterilmesinden başka bir anlamı yoktu. Bırakılan, halkların zulüm ve sömürüden kurtuluş umuduydu.

O gün, emperyalistlerin “verdiği emirlere”, eş deyişle Yeni Dünya Düzeni’ne boyun eğerek düzene dönenler, halklarına ne sağladılar?

1960’tan 1996’ya kadar silahlı mücadele sürdürdükten sonra düzene dönen URNG (Guatemala Devrimci Ulusal Birlik)’nin demokrasicilik oyununun parlamentosundaki temsilcilerinden birisi şu cevabı veriyor: “...birçok konuda birçok problem barışın imzasından önceki durumdan daha iyi bir durumda değil ve hatta birçok sosyal problem barış imzasının öncesinden daha beter bir durumda. Ayrıca barış imzasından önce de var olan birçok ekonomik tekel barış imza-

sından sonra daha da gelişkin olarak varlıklarını sürdürmekte. Halkın önemli bir bölümü de temel ihtiyaçlarını karşılayamamakta. Ayrıca barıştan önce bu kesimin taleplerini gerçekleştirme gücü de sonradan kaybolmuş durumda...” (Aktaran: Gerillanın Barışı-M.Yeğin-syf:28)

İşte bu sonucu yaratmak için Yeni Dünya Düzeni’nin tasfiyeciliği allaya pullaya dayatılmıştı zaten.

Emperyalistler emrediyordu: Vatanın bağımsızlığı, halkın iktidarı ve sosyalizm için mücadele edilmeyecek, bu amaca uygun bir örgütlenme gerçekleştirilmeyecek...Kapitalist sömürüye karşı, halkların devrimci alternatifinin reddiydi söz konusu olan. Emperyalistler, iktidar bilincinin terk edilmesini dayatıyorlardı. Elbette, iktidar bilinci olmayan sol, emperyalistlerin verdiği emirlere uyarak Yeni Dünya Düzeni’nin figüranı olabilir di ancak.

Ülkemiz ve dünya solu, işte bu tasfiyeciliği bozup dağıtacak tarzda atılıma geçemedi. Bu onur bizindir. Ve ‘90 Atılımı’nın tarihsel önemi de buradadır.

Emperyalizmin tasfiyecilik dayatması karşısında kimileri düzeniçileşirken, kimileri sosyalist ülkelerde yaşayan karşı-devrimcileri “halk hareketi” diye alkışlayacak denli ideolojik bunalım içindeyken, hatta emeğin sembolü olan orak-çekici bayrağından çıkarıp atacak denli zavallılıklara da rastlanırken, koca koca gerilla hareketleri halk düşmanlarıyla “barış” kuyruğuna girerken...Tasfiyeci saldırının hakim olduğu bu koşullarda bizim Atılım’a geçmemizin temelinde ne vardı?

Bu sorunun cevabına geçmeden önce, Çin Devrimi’nin önderi Mao’nun bir sözünü hatırlatmak isteriz: “Marks’a, Engels’e, Lenin’e ve Stalin’e bize bir silah verdikleri için teşekkür borçluyuz. Bu silah bir makineli tüfek değil, Marksizm-Leninizmdir” (Seçme Eserler-4/ Syf:388)

Atılım’ı mümkün kılan, Marksizm-Leninizm’in Anadolulaşmış hali olan Kızıldere çizgisidir.

Halkların zulüm ve sömürüden kurtuluşunu sağlayacak olan devrimci ideoloji, Marksizm-Leninizm’dir. Devrimci ideolojiyi kuşanmadan elinde sadece silah tutanlar tasfiye olurken, bizim Atılım’a geçmemizi sağlayan Marksizm-Leninizm oldu. Eğer, ideolojik sağlamlık ve devrimci önderliğe sahip olmasaydık, savrulmak bizim için de kaçınılmaz olurdu. Diğerlerinin yaşadığı budur. Ama, biz, Kızıldere çizgisine ve bu çizgiyi hayata geçirmekte kavganın Mahiri olan Dayı’nın önderliğine sahip oluşumuzun gücüyle Atılım’ı örgütledik.

Biz, emperyalistlerin kendilerini en güçlü sandıkları ve bu zafer sarhoşluğuyla “Yeni Dünya Düzeni” ilan ettikleri 1990’ların başında “Atılım” ilan etmenin onurunu taşıyoruz.

Burjuvazinin “kapitalizm nihai zaferi”ni ilan edip “sosyalizm öldü” dediği ve kimilerinin şaşkıncı bir hızla bayraklarındaki orak-çekici bile çıkartıp attığı koşullarda, biz, “Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak” diyerek sosyalizmin kırmızı bayrağını can bedeli dalgalandırmanın onurunu taşıyoruz...

‘90 Atılımı’nın tarihsel olan ana hal-kası devrim iddiasından, halka güvenmekten ve bu uğurda silahlı mücadele bayrağını kaldırmaktan vazgeçmemektir. Ki bu yüzden, “deli” damgası yemiştir. Öyle ya, düzene yönelmenin “akıllılık” sayıldığı koşullarda, devrim yürüyüşümüzde adım atmakta ısrar etmişizdir.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek: “Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği yalanlarının anlatıldığı bir dünyada, kendisine “devrimci-komünist” diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada “M-L’yiz” diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuya-

‘90 Atılımı’nın tarihsel olan ana halkası devrim iddiasından, halka güvenmekten ve bu uğurda silahlı mücadele bayrağını kaldırmaktan vazgeçmemektir. Ki bu yüzden, “deli” damgası yemişizdir. Öyle ya, düzene yönelmenin “akıllılık” sayıldığı koşullarda, devrim yürüyüşümüzde adım atmakta ısrar etmişizdir.

rak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgası yemekle özdeşti.”

Boyun eğmenin akıllılık sayıldığı yerde, devrimde ısrar elbette “delilik” sayılacaktı. Biz bu devrimci tercihimiz ve ideolojik sağlamlığımızla tek başımıza kalmıştık. Mahir, Hüseyin, Ulaş’ların yarattığı “Koskoca karanlıklar imparatorluğuna kafa tutan Adalılar” olmaktan vazgeçmeyerek, “Kurtuluşa Kadar Savaş”ın gereğini yapacaktık.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek: “Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak hiçbir teknik, silahla, güçle değiştiremeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu, ideolojik sağlamlıktır.”

‘90 Atılımı, işte bu güven ve sağlamlığın eseri olarak örgütlenmiştir. Özünde halka güven vardır. Halk ile halk düşmanları arasındaki tarihsel kavgada bu güveni içselleştiremeyenler düzene dönerken, biz devrim yürüyüşümüzü o koşullarda bile Atılım’a geçirmeyi başardık.

Halka güvenmek, Marksizm-Leninizm’in doğası gereğidir. Reformist,

oportünist kesimlerin, Kürt milliyetçilerinin savruluşu, bu öze sahip olmayışlarındandır.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek: “Halka inanmayan her güç... daha büyük bir güç karşısında pes etmekten, uzlaşma aramaktan başka bir şey yapmaz...Gerçekte anti-emperyalist olanlar ve halka güvenenler, geçici yenilgilere...rağmen, tekrar halk içerisinde güç toplayarak isyan hareketini sürdürürler. Bu uzun bir savaştır. Bu bakış açısına sahip olunmadığında, emperyalizmin saldırganlığından korunmak için, en az zararla kurtulma mantığıyla hareket ederek emperyalizmle uzlaşma sürecine girilir.”

Emperyalizmin saldırganlığından korunmak için en az zararla kurtulma mantığı’nın Marksizm-Leninizm’de yeri yoktur. Çünkü, böyle bir “kurtuluş” yoktur. Bunun adı, teslimiyettir. Ve ‘90’lı yıllardan itibaren dünya genelinde sol hareketler arasında öldürücü bir virüs gibi yayılmıştır bu “mantık”. Bizim devrimci mantığımız ise, emperyalist saldırganlığın karşısına Atılım’ı çıkartmıştır. Bu yanıyl, ‘90 Atılımı her şeyden önce ideolojik bir zaferdir.

Halkların sosyalist geleceğini ve dolayısıyla, iktidar bilincini savunmanın zaferidir söz konusu olan. İşte bu çerçevede, Atılım yıllarında Amerikan hedeflerine ard arda vurularak halkların gücü Anadolu’dan gösterilmiştir. Değil emperyalistlerin saldırganlığından korunmak için hizaya geçmek, tam aksine emperyalistlerin üzerine yürünmüştür.

‘90’lı yılların o koşullarında devrimciliğimiz, “Kurtuluşa Kadar Savaş”ı sürdürecekt ideolojik sağlamlığımız sınıflar kavgasının amansızlığında sınandı. Bedelleri onur bildik. En çok şehit verdiğimiz süreç oldu. Öldük ama yenilmedik. Ki, ‘90 Atılımı, halka güven ve devrim inancımızın “Yeni Dünya Düzeni” karşısında da yenilmez olduğunun tarihe kanla yazıldığı bir süreç olarak önümüzü

**Dayı'nın ifadesiyle
söylesek: “Emperyalizmin,
sosyalist sistemi yıktığı,
sosyalizmin yenildiği
yalanlarının anlatıldığı
bir dünyada, kendisine
“devrimci-komünist” diyen bir
çok örgütün emperyalizmle
uzlaşmak ve silah bırakmak
için kuyruğa girdiği bir
dünyada “M-L’yiz” diyerek
tüm emperyalistlere ve yerli
işbirlikçilerine meydan
okuyarak, silahlı mücadele
bayrağını kaldırmak, deli
damgası yemekle özdeşti.”**

aydınlatmaktadır...

‘90 Atılımı, her ne kadar ‘90 Mart Kararları’yla başlasa da, sürecin açılışı Dayı’nın 1989’daki firarına dayanır. Ve süreç, Dayı’nın önderliğinde şekillendirilir. Bu şekillenişin programatik ifadesi, “‘90 Mart Kararları” olur.

Sürecin şiarı “Daha Hızlı Koşmalıyız” oldu. Devrim hedefine doğru ilerleyişimizde, kişilikte, örgütlemeye, çalışma tarzında daha hızlı koşmaktı söz konusu olan. Durmanın gerilemek olduğunu, eski tempoda gidişatın devrimci sonuçlar yaratmada yetersiz kaldığı ve karşı-devrimin tasfiyecilik dayattığı koşullarda “Daha hızlı koşmalıyız” diyebilmek, devrim yürüyüşümüzün kesin-tisizliği için olmazsa olmaz önemdeydi. Ve gereği yapıldı.

Savaş içinde savaşarak sürdürülen eğitim politikasıyla hareket içindeki herkesin önü açıldı. Taraftarlar kadrolaştırılırken, kadrolar daha hızlı koşacaktı. Bu gelişime paralel gerçekleştirilen istihdamlarla, tüm alanlar güçlendirildi. SDB’ler yaratıldı. Emperyalist hedeflere

vuruldu. Karadeniz’den Dersim’e, Malatya’ya, Sivas’a, Ege’den Toroslar’a umudun şahanları çıkartıldı. Halkın da bir adaleti olduğu halka güç ve güven, halk düşmanlarına korku veren tarzda somutlandı. Bütün örgütlenme, ilişkiler ve işleyiş, “Daha Hızlı Koşmalıyız” hedefine uygun olarak yeniden inşa edilmeye başlandı.

Dünya ve ülkemiz soluna yenilgi ruh hali, ideolojik bulanıklık ve düzene dönüş hakimken, biz devrim için ileri atılmanın, Kızıldere geleneğine yeni halkalar ve “ilk”ler eklemenin coşkusuyla yeni bir süreç örgütlüyorduk. Evet, daha hızlı koşuyorduk.

Bu koşuya ayak direyen “eski” ile uzlaşmadı. Süreç, aynı zamanda kapitalizmin içimizdeki tortularına karşı ideolojik bir hesaplaşmaya dönüştürüldü. Ki Atılım, kişilikte “Yeni İnsan” olarak somutlandı. Cesaret, atılganlık ve adanmışlık, Yeni İnsan’ın karakteristik özellikleri olarak öne çıktı.

Yeni İnsan; cesaret ve atılganlığıyla dağlara çıkıyor, halk düşmanlarının karşısına halkın adaletini çıkarıyor, Yeni Dünya Düzeni ilan eden emperyalistlerin hedeflerine vuruyor, yeraltı örgütlenmesini güçlendirip sağlamlaştırıyor, kitlesel direnişlere önderlik ediyor ve her alandaki halkın örgütlülüklerini yaratıp geliştiriyordu.

Atılım sürecinin asli unsuru, Yeni İnsan’dı. Yok, olmaz, imkansız, yapamam tanımayan, “istemek yapmaktır” ilkesini hayata geçiren, atak ve yaratıcı insan tipidir bu. Cesaret, cesaret daha fazla cesaret’iyle savunur sosyalizm inancını. Ve böylece, Anadolu’nun değişik şehir ve dağlarına umudun adını taşır.

Sosyalist sistemin yıkıldığı, emperyalistlerin “sosyalizm öldü” demogjisiyle zafer ilan ettikleri koşullarda, nasıl devrimcilik yapılması gerektiğini kanıyla yazmıştır tarihe Yeni İnsan.

Daha hızlı koşarak açığa çıkartılan

Atılım sürecinin asli unsuru, Yeni İnsan'dı. Yok, olmaz, imkansız, yapamam tanımayan, "istemek yapmaktır" ilkesini hayata geçiren, atak ve yaratıcı insan tipidir bu. Cesaret, cesaret daha fazla cesaret'ile savunur sosyalizm inancını. Ve böylece, Anadolu'nun değişik şehir ve dağlarına umudun adını taşır.

halkın gücü eylemler, direnişler, örgütlenmeler olarak somutlandıkça emperyalizm ve oligarşinin kaygısı korkusu büyüdü. Yeni Dünya Düzeni ilan ettikleri, çoğunu hizaya getirip boyun eğdirdikleri koşullarda Anadolu'da devrim ve devrimcilik hızla büyüyordu. Emperyalistler, düzen içine yönelen sol şahsında halkları yenilgiye mahkum etmek istiyorlardı. Biz, ortaya koyduğumuz Atılım pratiği ile umudu büyütüyorduk.

Atılım'ın hayata geçmesi için olmazsa olmaz olan ihtiyaç ve dolayısıyla sürecin asli unsuru Yeni İnsan'dı. Atılım, eski insan ve tarzla gerçekleştirilemezdi. Eski İnsan'ı "eski" kılan özellikleri aşıp geride bırakılmaksızın Atılım söz konusu olamazdı. Böyle olduğu içindir ki, bu süreç aynı zamanda "eski" olan her şeyle ideolojik, kültürel bir hesaplaşma süreci olarak şekillendi.

Daha hızlı koşmamızın önünde engel olan ne varsa her şeyle, herkesle hesaplaşıldı. Statükoculuk, liberalizm, kariyerizm...prangalarına darbeler indirildi. İdeolojik zayıflığın eseri olan zaafarla, düzenden kalan tortularla hesaplaşılma- dan daha hızlı koşulamazdı. Bunların ağırlığı, bırakın hızlı koşmayı, adım at-

mayı engeller. Kendimizle, kendi gerçeğimizle hesaplaştık. Devrime hizmet etmeyen her şeyle çatıştık. Eski olan her şeyden sıyrılmak, öncelikle kendi gerçeğimizde, beyinlerde Atılım'a geçmeyi gerektiriyordu. Kişilik olarak da kendi gerçeğimizi inşa ediyorduk. İşte bu sürecin asli unsuru olarak Yeni İnsan, savaş içinde savaşıarak kendisini var ediyordu.

Dayı'nın hızına yetişmek için daha hızlı koşandı Yeni İnsan. Dünya ve ülkemiz solunun büyük oranda cesaretini yitirdiği koşullarda Yeni İnsan, "Daha fazla cesaret" diyerek yürüyordu hedefine. İddiasını, iktidar bilincini, sosyalizm inancını yitirenler elbette cesaretlerini de kaybederler. Böyleleri cesaretin değil, düzenle uzlaşmanın ihtiyacını duyar. İktidar bilincini yitirenin, cesarete de ihtiyacı yoktur. Söz konusu olan siyasi cesarettir. Devrimi göze almak ve gereğini yapmaktır.

Geleceği yaratmayı göze alamayan, dünyayı fethetme hırsı taşımayanların, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halklara çektiği acıların hesabını sormak için yanıp tutuşmayanların cesarete ihtiyaçları olmazdı elbette.

Atılım'ın gerçekleşmesi için cesarete ihtiyaç vardı. Bu ihtiyaca benliğinde ve eyleminde karşılık veren ise Yeni İnsan oldu.

Yeni İnsan, kuşandığı cüretiyle kendisini kavganın örs ve çekici arasında yaratarak, Dayı'nın ardısına geleceği fethetmeye çıktı. Daha önce ayak basılmamış dağlara, gidilmemiş kentlere hep bu coşkuyla gidildi. Yaşanan, tarih yazmanın coşkusuydu. Bir yandan halkın gücü açığa çıkartılıp örgütlenirken, bir yandan da bu güçle birleşen devrimci şiddet, halk düşmanlarının karşısına devrimci adalet olarak çıkartıldı.

Emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni dayatmasına dünyanın Türkiye'si'nden kafa tutarak halkların teslim alınamayacağını somutlamanın coşkusuyla ileri

çıkılıyordu. Bu coşkuyu yaratan, ideolojik netlikti. Neyi niye yaptığını bilerek, yapılması gerekenlerin her alanda ve atıl-ganlık içinde yerine getirmenin sıra neferi olma Yeni İnsan.

Anadolu'nun her milliyet ve mezhebinden; her alandan, her yaştan kadın ve erkekler Kızıldere çizgisini Atılım'a geçirerek emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni'ne meydan okuyorlardı. Kahramanlar, Berdanlar, Muharrem Karademirler... Sibeller, İdiller, Asuman Koçlar...Anadolu'nun bu yiğit insanları, devrimin kadroları olarak halkın gücünü, yenilmezliğini somutluyorlardı her alanda. O dönemi ifade eden bir ezginin şu sözleri, Yeni İnsan'ın ruh halini de özetliyor sayılır: *"Sarıl yurduna sahip çık yarına/ Savaşmak yenilmez kılar insanı/ Biz ki yangınlardan çıkıp geliriz/ Sıcak namlulara damlar terimiz..."*

Yarına sahip çıkmanın coşkusuyla ve birçok olanaksızlığın, deneyimsizliğin içinde örgütlenir süreç. Yeni İnsan, koşulların zorluğu kadar kendi deneyimsizliğiyle de kuşatılmıştı. Neyi niye yapması gerektiği açıktı ama çoğu kez nasıl yapılacağını deneyimsizliği ve imkansızlığı da yaşanırdı. Ali Aygül'den Ali Rıza Kurt'a sürecin insanlarının "vur emri"yle arandığı, afişe edildiği koşullardır bunlar. Ama onu "yeni" kılan kendi deneyimsizliğine, koşulların zorluğuna ve imkansızlıklara yenilmemesiydi. Hayır, durmak yoktu. Daha hızlı koşula-caktı. Bilinmeyenler öğrenildi. Tecrübesizlikler adım atılarak giderildi. Savaşın kendisi en büyük öğretmen, mücadelenin ihtiyaçları en sağlam rehber ve Dayı'nın talimatları en şaşmaz pusulaydı.

Yeni İnsan, bütün zorlukları atıl-ganlığıyla aştı. Olmaz, imkansız, yapılamaz diye bir engel tanımasın yeter ki. Yapılanların siyasi sonuçlarını gören Yeni İnsan, Atılım'ın umudu nasıl somutla-dığını yaşadıkça, ulaşılamaz denilenlere ulaştıkça, yapılamaz denilenleri yaptıkça daha bir hızlı koşuyor ve yeni adımlar

**Yeni İnsan, kuşandığı
cüretiyle kendisini
kavganın örs ve çekici
arasında yaratarak,
Dayı'nın ardı sıra geleceği
fethetmeye çıktı. Daha önce
ayak basılmamış dağlara,
gidilmemiş kentlere
hep bu coşkuyla gidildi.
Yaşanan, tarih yazmanın
çoşkusuydu.**

atıyordu. Dünya ve ülkemiz solunun yaşadığı yenilgi halinin, savruluşların tam tersi bir ruh haliydi bu.

Emperyalistler, "dünyayı yorumlamak serbest, değiştirmek artık olanaksız" gerici düşüncesini beyinlere empoze ederken, '90 Atılımı, dünyayı değiştirmenin asli unsurunun halklar olduğu gerçeğini yaşıtıyordu. Bu gerçeğin gereği yapılacak ya da emperyalistlerin yalanlarına boyun eğilecekti. Kimileri emperyalist yalanlara boyun eğmeyi seçti, çünkü Kızıldere'nin feda ruhuna sahip değillerdi. Ki feda ruhu, ideolojik sağlamlığın eseridir. Biz, gerçeği savunduk.

Gerçeği savunmanın, gerçeği halkın içinde örgütlemenin ve gerçeğin gücüyle, emperyalist yalanları bozguna uğratmanın bedelleri vardı. Bunları göze almanın sağlayan, Kızıldere çizgisinin feda ruhuydu.

Dünya halklarıyla emperyalistler arasındaki çarpışmada Anadolu'dan kaldırdığımız "Atılım" bayrağı, halklara umut ve güven sağlarken halk düşmanlarına korku verdi. Öyle bir korkuydu ki bu, ilerleyen sürecin içinde oligarşinin bir temsilcisine "Gecekondu-lardan gelip girtlağımızı kesecekler" dedirtti. Öyle bir korkuydu ki bu, Amerikan emperyalizmi ilan ettiği "Kara Liste" de devrimci hareketin adını yok edilmesi gereken

güçlerin başına yazıyordu. Çünkü, bizim gerçeğimizde en ufak bir teslimiyet emaresi bile göremedikleri gibi, üzerlerine yürüyüp vurmamızdan ürkmüşlerdi. Emperyalizm, bizim gerçeğimizde, yok etmek istedikleri Marksizm-Leninizm'in vücuda gelmiş ve ölümüne savunulan halini görüyordu. Korkuları bundandı.

Devrim yürüyüşümüzün önünü kesmek için 12 Temmuz 1991'de içinde MK üyemiz Niyazi Aydın'ın da olduğu 12 yoldaşımızı kuşatıp katlettiler. Katledilen yoldaşlarımız şahsında *"Bize Ölüm Yok"* diyerek, Kızıldere geleneğimize yeni halkalar ekleyerek devrim yürüyüşümüzü sürdürdük.

Aldığımız darbenin ardından Yeni Dünya Düzeni'ne boyun eğeceğimizi bekleyen sahte dostlar ve düşmanlar yanıldılar. Atılım, aynı zamanda göze alınan bedel demektir bizim için. Göze alınan, devrimin ve sosyalizmin vazgeçilmezliğinin bedeliydi. Daha bir hınçla, hırsla ve hızla yürüyeceğimizi ilan ettik.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek; *"Onları yitirmek büyük bir kayıpsa, onların anıları bu kayıptan onlarca, yüzlerce kez daha büyük bir devrimci mirastır."*

Ülkemiz solu, yaşananları doğru değerlendiremiyor, Atılım pratiğimizi kendi küçük ufkuyla ve çarpık mantığıyla yorumluyordu ancak. Onlara göre *'polisle düello ediliyor'* du. Ufukları bu kadardı işte. Nasıl bir süreçten geçildiği emperyalistlerin tasfiyecilik saldırısının kapsamı ve bunlara karşı neler yapılması gerektiği yoktu gündemlerinde.

'Tek kutuplu dünya' dayatmasına karşı, halkların gücünü açığa çıkartıp emperyalizm ve işbirlikçilerine vurarak devrimin yolunu açmak için gerekenleri yapmak yoktu gündemlerinde. Bizse yolumuzda ilerliyorduk.

Ağırlaşan bedelleri göğüsleyerek, Atılım'ın gereğini her alanda örgütlüyorduk. Kitlesele direnişlere önderlik etmekten, emekçilerin gücünü açığa çıkartacak

Devrim yürüyüşümüzün önünü kesmek için 12 Temmuz 1991'de kuşatıp içinde MK üyemiz Niyazi Aydın'ın da olduğu 12 yoldaşımızı katlettiler. Katledilen yoldaşlarımız şahsında *"Bize Ölüm Yok"* diyerek, Kızıldere geleneğimize yeni halkalar ekleyerek devrim yürüyüşümüzü sürdürdük.

örgütlenmeleri yaratmaya kadar böyleydi. Mahalli alandan işçi direnişlerine, memur alanındaki sendikalaşmadan öğrenci gençliğe...her alandaki mücadeleye ivme kazandırıyorlardık. *"Sosyalizm öldü"* dayatmasının karşısında, biz, sosyalizm inancımızı ekmek ve adalet arayışındaki kitlelere ulaştırarak kurtuluşun yolunu örgütlüyorduk.

Atılım'ın amacı buydu zaten.

16-17 Nisan 1992'ye gelindiğinde içlerinde MK üyelerimiz Sabahat Karataş ve Sinan Kukul'un da olduğu 11 yoldaşımızın şehit düştüğü büyük bir katliamla karşılaştık. Yoldaşlarımız direniş destanları yaratarak ölümsüzleştiler. Dost, düşman herkes ve halkımız, Atılım'ı yaratan devrimci iradenin, ideolojik sağlamlığın, sosyalizm inancının ölüm ve zulüm karşısında nasıl savunulduğuna tanık oldu. Yoldaşlarımızın sekiz saatlik direnişleriyle, sosyalizmin kırmızı bayrağını can bedeli savunmalarıyla ve ardından gerçekleştirilen misillemelerle halk düşmanlarının hesapları bozuldu. *"Cesaretiniz varsa gelin"* diyordu ölüm mangalarına Sabolar. Ki o günden sonra bu söz, teslimiyet dayatılan her yerde haykırdığımız şiar oldu.

Sovyetler Birliği'nin fiilen yıkılmasının ardından, emperyalistlerin *"sos-*

yalizm öldü” diyerek kapitalizm adına zafer ilan ettikleri bu kesitte, Sabolar’ın “*Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak*” tercihimizi tarihe kanla yazması, Atılım’ın da özünü oluşturur aslında. Atılım, kendi gerçeğimiz içinde sosyalizmin can bedeli savunulmasıdır.

Nasıl ki, Nazi’lerin halklara teslimiyet dayattığı koşullarda Sovyetler’in kızıl bayrağı dönüp halkların onurunu, umudunu temsil ettiyse, Yeni Dünya Düzeni’ne karşı halkların onurunu da Sabolar’ın dalgalandırdığı orak-çekiçli bayrağımız temsil etmiştir. Marksist-Leninistler olarak, dün Naziler’e karşı olduğu gibi bugün Yeni Dünya Düzeni’ne karşı da bayrağımızı elden düşürmedik, can bedeli savunduk ve savunmaya devam edeceğiz.

Atılım, Kızıldere geleneğine yeni halkalar ekleyip içeride, dışarıda, dağlarda can bedeli direnerek, Yeni Dünya Düzeni’ne karşı devrim alternatifini savunmak demektir. Teslimiyet dayatılan her koşulda işte bu nedenle ölümüne direnildi. Biz, devrimin ta kendisiydik. Ve Devrim, karşı-devrimin karşısında asla ellerini havaya kaldırıp teslim olmaz. Bedenlerimizi defalarca katlettiler ama beynimizi teslim alamadılar asla. Bu yanıyla, ‘90 Atılımı, Yeni Dünya Düzeni koşullarına karşı iktidarın tek alternatifi oluşumuzun da pratikte kanıtlanmasıydı.

Teslim alınmaya, yok edilmeye çalışılan devrimci ideolojinin, devrim iddiası ve devrimciliği bir bütün olarak kapsayan Kızıldere çizgisinin, emperyalistlerin dayatmalarına karşı verdiği cevaptı Atılım. İşte bu yanıyla, ideolojik bir zaferdir.

Öyle bir zaferdir ki bu, Sabolar’ın dilindeki “*Cesaretiniz Varsa Gelin*” şiarı, Sibeller’in dilinde halk düşmanlarına “*Asıl Siz Teslim Olun*” demeye dönüşmüştür. Teslim alınmak istenen devrimci düşünce, Sibeller’de vücuda gelerek emperyalistlere ve işbirlikçilerine “*Asıl Siz Teslim Olun*” demektedir artık. İşte

Yeni İnsan, ‘eski’ olan her şeyle hesaplaşmanın eseridir. Kapitalizmin benliğimizde bıraktığı tortular başta olmak üzere, daha hızlı koşmamıza engel olan her şeyle ideolojik, kültürel açıdan hesaplaşılarak yaratılır Yeni İnsan.

Atılım budur.

Halk çocuklarına, emperyalistler ve oligarşinin üzerine yürüyerek “*Asıl Siz Teslim Olun*” deme cüreti vermeyi başarmıştır. “*Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret*” ile ulaşılmıştır bu noktaya. Ki o marşın bir yerinde de bu gerçeğimiz özetlenir: “*Yükselen devrimci öfkemizin seliyle/ Dövüyoruz düşmanın kalelerini/ Halkın adaleti güç veriyor bizlere/ Titriyor titriyor halk düşmanları...*”

Yeni Dünya Düzeni’nin tasfiyeciliğine karşı, devrimci ideolojinin kızıl bayrağını dalgalandıramayanların bugünkü haline bakınca, Atılım’ın ideolojik değeri daha net anlaşılır. Yeni Dünya Düzeni’nin dayatmalarına karşı Atılım’a geçemeyenlerin, kendilerini korumaya çalışanların, bayraklarındaki orak-çekiçleri bile çıkartıp atanların bugün düştükleri duruma bakın, işte o zaman Atılım’ın tarihsel belirleyiciliği daha net görülür.

O gün, bayrağından emeğin sembollerini çıkartıp atan Kürt milliyetçilerinin burjuvazi karşısında düştüğü duruma bakın. Emperyalizmden “*özgürlük*”, oligarşiden icazet dileniyor. Kafaları çoktan düzeneçileşmiş, gövdelerini de düzene taşımanın derdindeler. Sol’un haline bakın. Çürüdükçe daha bir kokuşarak, devrimciliği lekeleme, devrimci değerleri kirletme yarışındalar. Sol, bu gerçekliğiyle devrimi değil, düzeni güçlendirir-

yor. Dünyada ise neredeyse silahlı mücadeleyle savunan, kurtuluşa kadar savaş diyen bir başka örgüt kalmadı.

İşte, ülkemiz ve dünya solunun tablosu budur.

Biz, Yeni Dünya Düzeni tasfiyeciliğini Atılım yılları ve Büyük Direnişimizle boşa çıkarttık. Ama yetmez. Çünkü vatanımızı ve halkımızı da emperyalist tahakkümden kurtarmak istiyoruz. Varoluşumuzun gayesi budur. Bizi, yenilmez ve ölümsüz kılan işte bu iddiamız ve hedefimizdir.

Vatanımızı ve halkımızı emperyalizmin sömürsünden, zulmünden kurtarmanın tek yolu devrimdir. Böyle olduğu içindir ki devrimci düşüncelerimizi feda ruhuyla savunduk. Düşüncelerimizin, Kızıldere çizgimizin gereğini yapmaya devam edeceğiz. Nasıl ki, Atılım yıllarında 12 Eylül'ün biriken hesaplarını sordusak, emperyalistlere vurduysak, halka kalkan elleri kırdıysak yeni sürecimizde de halkın adaletini somutlayacağız.

Emperyalizmin ideolojik saldırılarına boyun eğmeyişimizi kitlelerin içinde maddi bir güç haline getirerek milyonları örgütleyeceğiz. Yeni sürecimizde de Atılımın ruhu ile ilerleyeceğiz. Nedir bu? *“Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret”*in somutlanması olan feda ruhudur. Sıra neferi adanmışlığıdır. Feda ruhu kuşanılarak *“yeni”* yaratılacak, yarına sahip çıkılacaktır. Ki her yeni süreç, Yeni İnsan'ın omuzlarında yükselir.

Ve bugün, '90 Atılımı, yeni sürecimize de ışık tutmaktadır. Sürecimizin asli unsuru Yeni İnsan'dır. Yeni İnsan, yeni sürecin gereğini tam olarak yapandır. İmkansızlıkları ve deneyimsizliklerini

aşarak, savaşı savaş içinde öğrenerek yürüyendir.

Yeni İnsan, *‘eski’* olan her şeyle hepsaplaşmanın eseridir. Kapitalizmin benliğimizde bıraktığı tortular başta olmak üzere, daha hızlı koşmamıza engel olan her şeyle ideolojik, kültürel açıdan hepsaplaşarak yaratılır Yeni İnsan.

Daha hızlı koşmamızın yeni sürecimizdeki ifadesi, bir adım öne çıkmaktır. Herkes, hepimiz bir adım öne çıktığımızda BİZ daha hızlı koşmuş olacağız. Bir adım öne çıkmak, Yeni İnsan'ın karakteristik özelliği olan feda ruhunun kuşanılmasıdır.

“Sosyalizm öldü” dediler, sosyalizmin kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandırdık.

“Tarihin Sonu” dediler, kanımızla tarih yazmaya devam ettik.

“Elveda proletarya” dediler, *“Halkız Haklıyız Kazanacağız”* dedik.

“Yeni Dünya Düzeni” ilan ettiler, biz de '90 Atılımı'nı ilan ettik.

'90 Atılımı, bu toprakların genç yaşlı, kadın erkek halktan insanların devrim uğruna neler yapabileceklerinin, emperyalizm ve işbirlikçilerinin üstüne nasıl yürüdüklerinin pratiği olmuştur. Direnmeyen çürür, devrime yürümeyen düzene teslim olur gerçekliğinin derinleşerek yaşandığı günümüz koşullarında da tarihimizden güç alarak daha hızlı koşmalı ve her alanda Yeni İnsan'ı çoğaltmalıyız.

Bu toprakların halktan insanları, Kızıldere'yi kuşanıp emperyalistlerin 'Yeni Dünya Düzeni'ne boyun eğmemiş olmanın onuruna sahiptir. O halde ve daima, Kızıldere'yi kuşanarak zafere kadar yürümeye devam edeceğiz bu yolda...

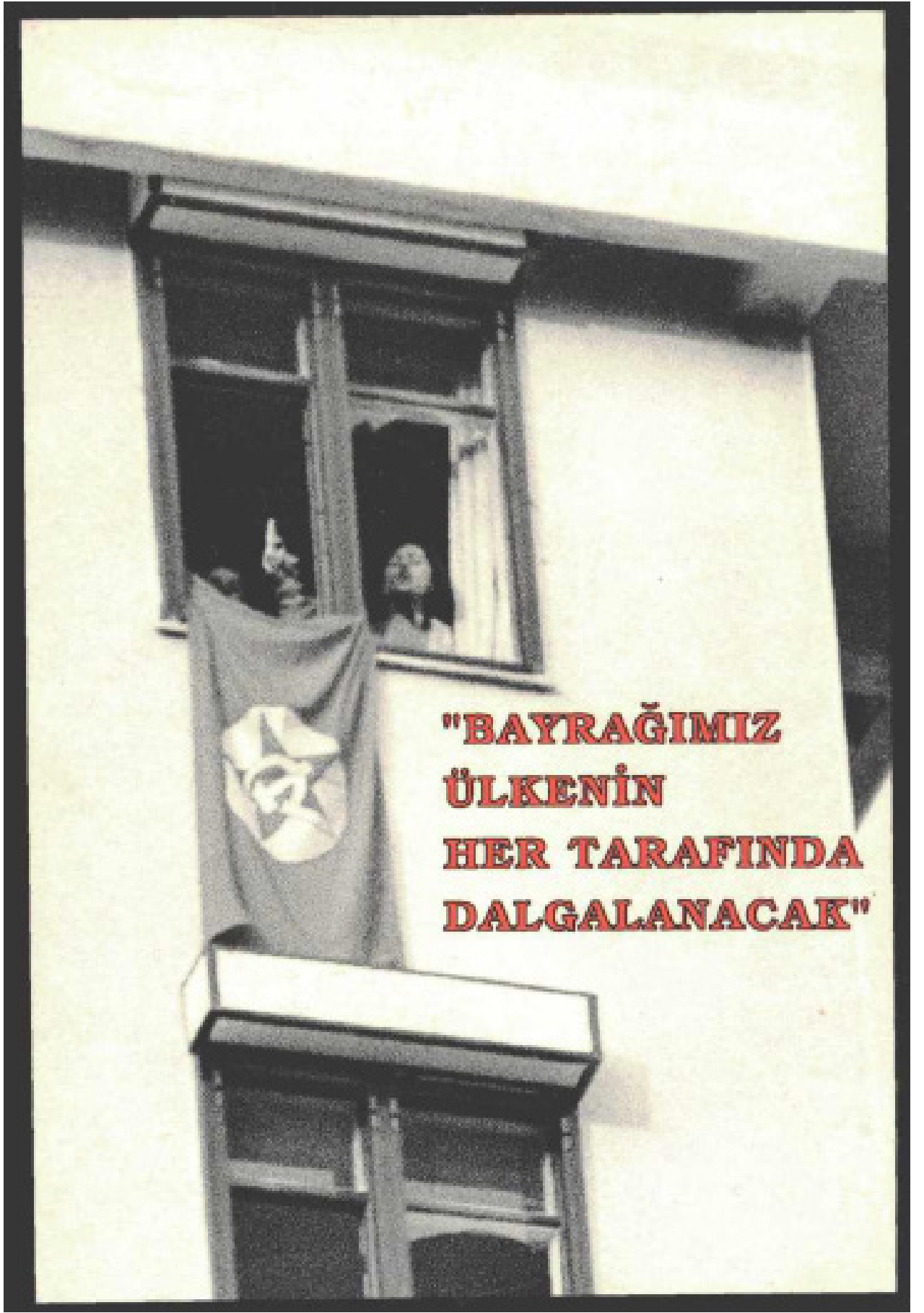
**Yayından fırladı ok!
Menzil ırak
çok ırak
çok...
Hedeften bir eser yok! ! !**

**Menzil ırak
çok ırağı
ok uçuşta usta değil
çırağı.
Havalar da kanlı kanat kırıkları bıraktı! ..
Her an
peşinde kalan
bu ince uzun kuşun;
medit ihtizazları çarpan ve
çarpılan bir uçuşun! ..**

**Bu uçuş
yıllarca yıllar
kadar
yıl sürdü.
Vaktaki gündoğusu kanla köpürdü
ok hedefin kırmızı kalbini gördü...**

**Ok uçuşta usta oldu gayrı çirak değil
O ırak menzili artık ırak değil...**

Nazım Hikmet

**"BAYRAĞIMIZ
ÜLKENİN
HER TARAFINDA
DALGALANACAK"**

YOKSULLUK VE BASKILAR KARŞISINDA HALKIN DAYANIŞMASINI ÖRGÜTLEMELİYİZ

Her devrimci halka güvenmeli, onların güvenini kazanmalı ve onları örgütlemeyi başarmalıdır. Unutmamalıyız ki, halkın geri ve ileri yanları bir arada bulunur. Memnuniyetsiz yanlarıyla, düzene uyum sağlamalarına yol açan beklentilerini birlikte taşırlar. İsyân ve boyun eğme iç içedir. Örgütlenme çalışmasının zorluğu, büyük bir emek ve sabır gerektirmesi bu yüzdendir. Bu sabrı göstermiyor, halkı örgütlemenin imkanlarını zorlamıyorsa, artan yoksulluk ve baskı karşısında onları bir araya getirmek için ısrarcı olmuyorsa halktan uzaklaşıyoruz demektir.

Binlerce yıllık sınıf mücadelesi ve gerçekleşen devrim deneyimleri göstermiştir ki bir ülkede devrimci mücadeleyi ileriye taşımak ve devrimi gerçekleştirebilmek için örgütlenmek bir zorunluluktur.

Örgütlenmek aynı zamanda devrimci faaliyetin temel taşıdır. Çünkü geleceği kitleler yaratacaktır. Kitle çalışması yapmak ya da örgütlenmek ise kitlelerin emeğini, dayanışmasını devrim için harekete geçirmek demektir.

Felsefe, uzun süre tarihte bireyin ve kitlelerin rolünü tartışmıştır. İdealist felsefe tarihi aydınlar, büyük komutanlar, politikacılar şekillendirir demiştir. Ancak bu iddiaların karşısına çıkan tarihsel materyalizm “*Tarih kitlelerin eseridir.*” der. Elbette bireyin rolü yadsınmamıştır. Fakat bu rol, verili koşullar içinde, tarihin ve toplumun yasaları kavrıldığı ölçüde, tarihi hızlandırmaktan ibaret bir roldür. Esas olarak tarihi halklar yapar.

İşte bunun için halkın gücünü örgütlemek devrim için zorunluluktur. Tabi bu bakış açısını kavrayamayanlar da vardır.

Devrim iddiası olan bir örgütün de, devrimde en çok çıkarı olan sınıf ve katmanlar başta olmak üzere tüm halk kesimleri içerisinde örgütlenmesi bu nedenle zorunluluktur. Emekçileri en hızlı şekilde devrim mücadelesinin asli gücü haline getirmek şarttır.

Onlar halka güven konusunda da, örgütlenmede de yetersiz kalırlar. Oportünist sol bunun örnekleriyle doludur ki; Haziran Ayaklanması'nda şaşkırmaları, bir yandan da abartılı tahlillere sürüklenmeleri tesadüf değildir.

Her devrimci halka güvenmeli, onların güvenini kazanmalı ve onları örgütlemeyi başarmalıdır. Unutmamalıyız ki, halkın geri ve ileri yanları bir arada bulunur. Memnuniyetsiz yanlarıyla, düzene uyum sağlamalarına yol açan beklentilerini birlikte taşırlar. İsyan ve boyun eğme iç içedir. Örgütlenme çalışmasının zorluğu, büyük bir emek ve sabır gerektirmesi bu yüzdendir. Bu sabrı göstermiyor, halkı örgütlemenin imkanlarını zorlamıyorsa, artan yoksulluk ve baskı karşısında onları bir araya getirmek için ısrarcı olmuyorsa, halktan uzaklaşıyoruz demektir.

Bunun adı da bürokratlaşmaktır.

Düzen zaten bürokratiktir. Halka tepeden bakar, halkı ayak takımı olarak görür. Onu soyup soğana çevirir ve ona hiçbir şey vermez. Düzenin bu gerçek yüzünü teşhir edenler olarak biz devrimciler halktan kopmamalı ve emeğimizle halka ulaşmayı bilmeliyiz. Onlara düzenin gerçek yüzünü gösterirken bir yandan da bu asalakdan nasıl kurtulacağını anlatmalıyız. Belki örgütlenme çabamız, emeğimiz hemen karşılık bulmayacak

ama unutmamalıyız ki, halkı kazanmanın tek yolu emektir. Emek vermeden sonuç beklemek, istediğimiz sonucu elde edemeyince de halka kızmak, küsmek devrimci değildir. Ozan bir dörtlükte bu gerçeği ne güzel anlatmıştır.

“Adem vardır cismi semiz

Abdest alır almaz temiz

Halkı suçlamak nemiz

Bilcümle vebal bizdedir.”

Halka ulaşamıyor, onu kendi sorunları ya da çıkarları etrafında örgütlemiyorsak, evet vebal bizdedir. Düşüneceğiz... Nerede hata yaptığımızı, neyi eksik bıraktığımızı tahlil edeceğiz ve bu tahlilden hareketle halkın zayıf ve zaafı yanlarını görüp kendimize şu soruyu soracağız: Bu zayıf ve zaafı yanlar hangi ekonomik, siyasi, kültürel politikalar sonucunda oluşmuştur?

Düşüneceğiz... Düşünürken de halktan öğrenmeyi, kimi doğruları birlikte aramayı ihmal etmeyeceğiz. Zira bizler de örgütlenmelerde çalışan insanlar olarak hata yapabiliriz. Bunu denizcilikle ilgili bir öyküyle örnekleyelim: Kötü hava koşullarında manevra yapmaya çalışan bir gemi vardır ve geminin kaptanı günlerdir bu koşullarda gemiyi rotasında tutmaya çalışır. Sinirleri gerilmiştir fakat gemiyi götürmesi gereken hedef de bellidir. Hedefe bir an önce ulaşmak ister. Hava kararırken, sis nedeniyle görüş alanı daha da daralır ve karanlık bastıktan sonra iskele tarafından bir ışık görünür. Kaptan, “Sabit mi yoksa tornistan mı yapıyor?” der. Sabit olduğunu öğrenince de tam üzerlerine doğru gelen bir gemi olduğunu düşünür. Gemiyle çarpışma rotasında olduğu, rotasını 20 derece değiştirmesi gerektiği sinyali gönderilir. Karşıdan da aynı şekilde rotayı 20 derece değiştirmeleri sinyali gelmiştir. Kaptan sinirlenir... Tekrar sinyalin gönderilmesini ve kendisinin rütbeli bir kaptan olduğunu, karşısındakinin derhal rotasını değiştirmesi gerektiğini söyler. Karşı-

daki tekrar rotanızı 20 derece değiştirin sinyali yollar. Kaptan iyice öfkelenmiştir. “*Emrediyorum, rotanızı 20 derece değiştirin.*” der. Karşıdaki bir kez daha işareti verir: “*Ben bir deniz feneriyim derhal rotanızı değiştirin.*”

Velhasıl, kaptanın sadece kendi bakış açısı ve duyguları işin içine girince sonuç alması zorlaşmıştır. Hatta felakete neden olacak kadar körleşmiştir. İşte halkla ilişkilerimizde ve yaratacağımız örgütlenmelerde de bodoslama gitmek benzer sonuçlara neden olur.

Öyleyse Nasıl Bir Yol İzleyeceğiz? Halkımızı Hangi Paydalarda Buluşturacağız?

Örgütleyeceğimiz halk kesimleri geniştir, onları buluşturan ortak paydaları gözden kaçırmamalıyız. Bu paydaların en başında yoksulluk gelir. Çünkü egemenler servetine servet katarken halk her gün biraz daha yoksullaşır.

Emperyalizm halkların üzerine çöken vantuzlarını ve vantuzdan dökülen artıkları toplayan asalakları gözünüzde canlandırabiliyor musunuz? Zira, halkı soymak için yapılan oyunları ve mevcut hükümetlerin, her geçen gün bu işlerde nasıl da profesyonelleştiğini izliyoruz. Yüz milyonları doldurdukları ayakkabı kutularını, çelik kasalarını öğreniyoruz ama propagandaya gelince sütten çıkmış ak kaşık misali garip, gurabadan bahsediyor, ne kadar hak bilir olduklarından söz ediyorlar.

Egemenlerin soygun ve sömürüsü yer yer açığa çıksa da maalesef halkın gözünü hala boyayabiliyorlar. Zira din başta olmak üzere milliyetçilik, ırkçılık egemen sınıfların emekçi sınıfları sistem içinde tutmakta kullandığı en temel araçlardan olmuştur hep. Kendilerine karşı koyabilecek dinamikleri yok etmek için öncelikle halkı kimliksizleştirme yolu-

na gitmişlerdir. Mezhep ayrılıklarını, dinler üzerindeki baskıları körükleyip, inançları ezmeye çalışarak karşı koyma gücünü yok etmek ve kendi etkilerinden çıkmamasını sağlamak isterler. Egemen olan dini ya da mezhebi benimsetmeye çalışırlar. Öyle ki ülkemizde oligarşinin, Kürt-Türk düşmanlığı, Alevi-Sunni düşmanlığı yaratarak halkları düşmanlaştırmak ve böylece halkların kendi sorunları temelinde mücadele etmesini engelleme politikası çok alenidir. Bundan yer yer sonuç aldığı da olmuştur.

Diğer bir araç olarak ise yozlaştırma-yı kullanırlar. Özellikle de devrimci mücadele ve örgütlenmenin geliştiği gecekondu semtlerini öncelikli hedef olarak seçmişlerdir. Çünkü buradaki insanlar en yoksullardır ve yoksulluk yozlaştırmak için uygun bir zemindir. Uyuşturucu çeteleri bu yüzden gecekondu semtlerinde yoğunur. Halk çocuklarını hem yoksulluğunu sorgulamaktan uzaklaştırarak hem de onları uyuşturarak insanlıktan çıkaracaklardır. Yine fuhuş, kumar, hırsızlık... Bunlar da günlük yaşamını sürdüremeyen, bunun derdinde olan halkın önüne konmaktadır.

Bir yandan da sahip oldukları geniş propaganda imkanları ile tüketim kültürünü pompalayarak zaten karnını zor doyuran insanları kredi kartı vb. borçlandırıp son lokmasına da göz koyarlar. Hal böyle olunca, halkın tüm bu sıkıntılarını aşmak için bir araya gelme aciliyeti, örgütlenme aciliyeti daha iyi anlaşılır.

Devrim iddiası olan bir örgütün de, devrimde en çok çıkarı olan sınıf ve katmanlar başta olmak üzere tüm halk kesimleri içerisinde örgütlenmesi bu nedenle zorunluluktur. Emekçileri en hızlı şekilde devrim mücadelesinin asli gücü haline getirmek şarttır.

Bu anlamda belki de ilk oluşturulması gereken örgütlenmeler dayanışma örgütleridir. Her gün artan yoksulluk ve paralelinde büyüyen öfkeyi bastırmak için

kullanılan zor ve baskı karşısında halkın tutunacağı tek dal yine kendisi gibilerdir. Anadolumuzun en güzel değerlerinden biri yine bilineceği gibi dayanışma kültürüdür. Bunca yoksulluğa dayanabilmenin bir yanı da hala halkımızın kaybetmediği bu değerdir. Halkımız yoksul komşusunu sahiplenir. Kapısına gelen açları doyurur, paylaşmayı bilir. Bu değerler en çok da Anadolu özünü diri tutan yoksul gecekondlu mahallelerinde, yoksul semtlerde ya da köylerde sürdürülür.

Deprem vb. felaketlerdeki dayanışma dikkatinizi çekmiştir. Devlet yardımından önce halkın eli uzanır. Hz. İbrahime su taşıyan karınca misali, halk bir damla su olmaya, o yaraları sarmaya çalışır. İşte devrimciler olarak bu değerleri örgütlü bir dayanışmaya çevirmek, dayanışmayı sağlayacak araçlar oluşturmak da bize düşer.

1- İşsizlerin Örgütlenmesi

Yoksulluğun en temel nedenlerinden biri işsizliktir. Ülkemize ilişkin açıklanan resmi işsizlik rakamları hiçbir zaman gerçeği yansıtmaz, hep düşük gösterilir. Buna rağmen %10-15'ler seviyesindeki bu rakamlar dünya üzerindeki en yüksek oran sıralamasındadır. Yunanistan'daki krizi her fırsatta örnek gösteren iktidar sahipleri Türkiye'deki krizin üstünü örtmeye çalışarak pembe tablolar çizer. Fakat ekonomi pembe tablolarda değil, halkın yoksullaşması ve açlık sınırına doğru büyüyen rakamlarla gerçek seviyesini gösterir.

Bugün emperyalist ülkeler de dahil, işsizler kitlesi dünya çapında artmıştır. Örneğin ABD'de adeta bir işsizler ordusu söz konusudur. Neden böyledir? Çünkü işsizliği de yoksulluğu da yaratan kapitalist sömürü düzenidir. Oysa sosyalist ekonomilerin söz konusu olduğu ülkelerde durum tam tersidir. Mesela Sovyetler Birliği sürecinde, Rusya'da Sosyalist Sovyet Devleti işsizliği nihai olarak yok

etmeyi başarmıştır. Zira sosyalist ekonomi sistemi kriz tanımamıştır.

“O her bireye çalışma ve yaşama olanağı veriyor. SSCB'nin bütün vatandaşları için yasayla çalışma, dinlenme ve yaşlılıkta da maddi iase(bakım) hakları olduğu öngörülmüş ve gerçekte de teminat altına alınmıştır.” (Sov.Devleti Yeni Tipte Bir Devlet, Iwanow, syf. 43)

Dünyanın hiçbir yerinde Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi emekçilerin yaşamı ve sağlıkları için bakım yapılmamıştır. Her sene işçiler ve çalışanlar için devlet tarafından karşılanan tatil imkanı dünyanın başka hangi ülkesinde gerçekleşmiştir? Dünyanın başka hangi yerinde işçiler, köylüler, çalışanlar dinlenme yurtlarında dinlenebilirler ve en iyi sanatoryumlarda tedavi görebilirler? Devletin çok çocuklu anneleri desteklemek için özel fon ayırdığı, emekçilerin çocukları için yüzbinlerce kreş ve çocuk yuvası kurulan başka hangi ülke vardır?

Sosyalist sistem bunlarla da yetinmemiştir. Emekçi halkın kültürel gelişmesinde de belirleyici rol olmuştur. Bilim, eğitim ve kültür için geniş imkanlar yaratılmıştır.

Tekrar ülkemize ve halkı sefaletle sürükleyen sömürücü asalaklara dönersek... Devede kulak olan kimi yoksul yardımlarını öyle allayıp pullarlarkı gören de bir şey sanar. Engellilere yapılan yardımlar vardır örneğin. Fakat çok geçmez o yardım misliyle geri istenir. Bu yüzden protez bacağını, kolunu çıkarıp suratlarına fırlatır insanlar. Seçim dönemleri üç beş kömür torbası, makarna vb. dağıtıp, sonrasında yoksul kondularını başlarına yıkarlar. Köylünün ürününü toprakta bırakıp milyon dolarlara mal olan ithalatlar yaparlar. Yoksulluk da, işsizlik de büyür. Artık kırsal bölgelerde yaşayan yoksul halkımızın büyük şehre göçmesi de bir çözüm değildir. Bu sadece ezilen, horlanan, iş güvencesiz çalışanların oranını artırır.

Unutmayalım ki halkı bilinçlendirme, ona önderlik yapma misyonu onlara her koşulda öğretmeyi de içerir. Biliyoruz ki kitleler kolay öğrenmezler. Bir nevi karşımızdaki zor öğrenen bir öğrencidir. Onu örgütlemek için öncelikle dinlemeyi bilmeliyiz. Eğer halkı dinlemezsek, ne hassasiyetlerini, neleri algılayabilme yeteneğinde olduğunu ne de beslediği ve aşılması gereken önyargılarını, geriliklerini anlayabiliriz.

Emekçilerin büyük bölümü bu şartlarda, asgari ücretle ve hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın çalışmaktadır. Üstelik asgari ücretin düzeyi, açlık sınırı olarak kabul edilen rakamların altındadır. Artan işsizlik nedeniyle halk bu kölelik ücretlerine razı hale getirilmiştir. Görüleceği gibi emekçilerin örgütlenmesinin zemini oluşturmak artık çok daha mühimdir.

Peki Bunu Nasıl Başaracağız?

Öncelikle işsizlere ulaşmanın yollarını araştırmalıyız. Her gün işten çıkarılanların haberlerini okuyoruz. Yine atanamayan öğretmenlerden oluşan ciddi bir işsizler ordusu var. Üniversite bitirmiş ama branşlarına uygun iş bulamayan işsizler var.

Onlara ulaşip sorunlarını dinlemeliyiz. Arkasından da onların tecrübelerini, önerilerini de bir araya getirerek örgütlenmeye gitmeliyiz. Hiçbir önyargıya prim vermeden, ortak payda üzerinden birlik oluşturmamız. Her insanımızın

örgütlenmeye katacaklarını değerlendirmeliyiz. İnsanlara giderken önyargılı bakarsak, onların bir çoğunun düzen partilerine oy vermiş olması, din-tarikat ilişkileri içinde olması, günlük yaşamdaki bireycilikleri, kurnazlıkları, apolitiklikleri, duyarsızlıkları göze batacaktır ve bu yanlar ölçü alındığında bunlarla örgütlenme olmaz denilecektir. Oysa devrim deneyleri de göstermiştir ki, düzen içi ilişkilerde oluşan bu saflaşmalar çok büyük bir hızla değişebilir.

Öyleyse ilk ilkemiz örgütlenmeyi hedeflediğimiz kesime önyargısız gitmek olmalıdır ve ikinci ilke olarak da, onları ortak sorunları, örneğin işsiz bırakılmaları üzerinden örgütlemek olmalıdır. Beraberinde de onları devrimci üretime sevk etmek gerekir. Bu üretim içinde her şeyi barındırmalıdır. Silahlı eylemlilikten, üretim içindeki yarışı geliştirmeye, emek kahramanlarını, başarılı eylemlere teşvik etmeye ve ödüllendirmeye kadar, her şeyi kapsamalıdır.

2- Devrimcilerin Örgütlü Olduğu Mahallede Esnafları Nasıl Örgütleriz?

Mahallenin örgütlü olması bir avantajdır. Örgütlenme mutlaka esnaflarla tek tek tanışmalı ve ilişki geliştirmelidir. Mahalledeki her esnaf hakkında somut bir fikrimiz olmalıdır. Çünkü acımasız düzen onları da kısıp almıştır. Özellikle küçük esnaf mevcut sistemde varlık yokluk mücadelesi verir. Bu mücadele örgütlü olursa hayatta kalabilirler. Aksi takdirde düzenin AVM vb. çarkları içinde yok olup gideceklerdir.

Öyleyse öncelikle ortak sorunları öğrenmeli, sıkıntıları paylaşmalıyız

Unutmayalım ki halkı bilinçlendirme, ona önderlik yapma misyonu onlara her koşulda öğretmeyi de içerir. Biliyoruz ki kitleler kolay öğrenmezler. Bir nevi karşımızdaki zor öğrenen bir öğrencidir.

Öyleyse ilk ilkemiz örgütlenmeyi hedeflediğimiz kesime önyargısız gitmek olmalıdır ve ikinci ilke olarak da, onları ortak sorunları, örneğin işsiz bırakılmaları üzerinden örgütlemek olmalıdır. Beraberinde de onları devrimci üretime sevk etmek gerekir. Bu üretim içinde her şeyi barındırmalıdır. Silahlı eylemlilikten, üretim içindeki yarışı geliştirmeye, emek kahramanlarını, başarılı eylemlere teşvik etmeye ve ödüllendirmeye kadar, her şeyi kapsamalıdır.

Onu örgütlemek için öncelikle dinlemeyi bilmeliyiz. Eğer halkı dinlemezsek, ne hassasiyetlerini, neleri algılayabilme yeteneğinde olduğunu ne de beslediği ve aşılması gereken önyargılarını, geriliklerini anlayabiliriz. Eğer bu önyargılar ve gerilikler onları örgütlerken vereceğimiz eğitimin konusu olmaz, dikkate alınmazsa boşa kürek çekmiş oluruz. Ama önyargı ve geri yanlar anlaşılır ve bir şekilde aşılsa ardı çorap sökücü gibi gelecektir.

Mevcut bilinçsizlikler, geri eğilimler, empoze edilen yozlaşma, evet halkı kirletir. Fakat halkın potansiyel olarak içinde taşıdığı öfkeyi, cesareti, fedakarlığı, dinamikleri örgütlememizle ortaya çıkarmak bizlerin elindedir. Yeter ki kararlı olalım.

3- Kooperatif Örgütlenmeleri

Kooperatifler kolektif çalışmayı ve üretmeyi sağlayan örgütlenmelerdir ve bu anlamda ne kadar güçlü örgütlenme-

ler olduğunu özellikle Sovyetler Birliği örneğinde görüyoruz.

Bilineceği gibi Çarlık Rusyası'nda köylülük nüfusun büyük kısmını oluşturuyordu ve içinde en yoksulları barındırıyordu. Çoğu topraksız olan bu köylüler, devrimci saflarda işçilerle birlikte omuz omuza savaştılar. Çünkü sömürücü efendilerinden kurtulmanın tek yolu devrim yapmaktı. Öyle de oldu. Devrimden sonra Sovyetler Birliği dünyanın en büyük, en makineleşmiş tarım ülkesine döndü. Köylüler kölelikten kurtuldu. Onlara refah ve kültür içinde bir yaşamın yolu açıldı ve sadece devrimden 12 yıl sonra yoksul köylülerin yanında orta köylüler de kolektif ekonomiye dahil oldu. Tek tek ya da gruplar halinde değil, bütün köy, nahiyeler hatta ilçeler kolektif ekonomiye katıldı.

“Sadece ilk beş yıllık plan esnasında 200 binden fazla kolektif ekonomileri ve yaklaşık 5 bin sovyet ekonomileri örgütlenmişti. Ülkede ekim alanı 21 milyon hektar civarında arttı. Daha ilk 5 yıllık planın sonunda köylü işletmelerinin %60'ından fazlası kolektif ekonomilerde birleşmişti.” (Sovyet Ülkesinde Sosyalizmin Zaferi İçin, B.M.Volin, syf.120)

Sovyet halkı sırtındaki asalaklardan kurtulur kurtulmaz kolektif yaşamı örgütlemeye koyuldu. Böylece ne aç ne de işsiz, evsiz kalan olmayacaktı. Stalin 9 Şubat 1946'da kolektifleştirmeye dair şöyle diyordu; *“Kolektifleştirme metodu, oldukça ilerici bir metod olarak ortaya çıktı. Sadece köylülerin yoksullaşmasını gerektirmediği için değil, bilakis, özellikle de birkaç sene içinde ülkeyi yeni tekniği kullanma, tarım biliminin bütün hizmetlerinden yararlanma ve ülkeye fazla meta sevk etme imkanına sahip olan büyük kolektif ekonomilerle kaplama imkanını verdiği için de.”* (age 120)

Kooperatif örgütlenmeleri sadece kırsal alanlar için uygun örgütlenmelermiş gibi algılanmamalı, kırdan, şehirde,

Kazova işçilerinin direnişini izlemeyen kalmamıştır. Devrimci İşçi Hareketi öncülüğünde direniş hem zafere ulaşmış, hem de işçiler bir kooperatif örgütlenmesini hedeflemişlerdir. Venezüella örneğine benzer bir çalışma da olsa fabrikalarını yasalar yardımıyla değil, direnişleriyle kazanmaları bakımından bu kooperatifleşme dünyada bir ilktir.

her yerde oluşturulabilir. Venezüella’da bunun şehir örnekleri vardır. Geniş bir alanda örgütlenen kooperatifler halkın en önemli dayanışma kurumlarıdır. Özellikle yoksul gecekondü bölgelerindeki halk, bu örgütlenmelerde hep beraber çalışıp, üretmenin coşkusunu yaşarlar. Aynı zamanda kültürel, sportif etkinlikler içinde imkanlar sunulmuştur. Böylece kooperatifler bir yandan da halkın kültürel gelişmesini sağlarlar. Alan içinde atölyeler, spor alanı, eczane, oturma yerleri, tiyatro çalışmaları için bir bölüm ve sahne mevcuttur. Çevresi ise ağaçlandırılarak organik bahçeler oluşturularak düzenlenmiştir. Çalışanlar üretimi de paylaşırlar. Kooperatifte isterlerse kültürel faaliyet, isterlerse de toplantılarını yaparlar. Patron da, ustabaşı da kendileridir. Ürettikleri işin gelirini eşit olarak paylaşırlar.

“Bu kooperatifte bir yıldır çalışıyoruz. Daha önce böyle bir şey yoktu. Kooperatifte çalışmak başka herhangi bir yerde çalışmaktan çok daha iyi. Çünkü burada yardımlaşma içindeyiz. Bizden başka kimse bizim yaptığımız işten kar

sağlamıyor. Patronumuz yok, dolayısıyla kimse tarafından sömürülmiyoruz.” (Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita, Ece Temelkuran, syf 45)

Bir başka çalışan ise şunları söylüyor; *“Bir yıl kadar önce duydum kooperatifleri. Chavez o zaman insanlara örgütlenmeleri gerektiğini yoksulların ancak kooperatiflerde örgütlenirlerse hayatta kalabileceklerini, kooperatiflerde örgütlenirsek sağlık, ucuz gıda, eğitim alanındaki diğer misyonlardan da yararlanabileceğimizi anlatıyordu. Biz bu mahallede bu fabrikayı kurduk kooperatif olarak. Daha önce tekstil sektöründe çalışanlar olduğu için, bu fabrika iflas ettiğinde onlar da işsiz kaldığından biz bu bölgedekiler ayakkabı ve giysi üretebileceğimize karar verdik. Ben bu işi bilmiyordum. O yüzden dokuz ay boyunca iş eğitimi aldım. Şimdi buradaki tüm makinacılarla çalışabilirim...” (Age 46)*

Kazova işçilerinin direnişini izlemeyen kalmamıştır. Devrimci İşçi Hareketi öncülüğünde direniş hem zafere ulaşmış hem de işçiler bir kooperatif örgütlenmesini hedeflemişlerdir. Venezüella örneğine benzer bir çalışma da olsa fabrikalarını yasalar yardımıyla değil, direnişleriyle kazanmaları bakımından bu kooperatifleşme dünyada bir ilktir.

İstanbul’da gerçekleşen direniş, fabrika işgali sonrası tamir edilen makinalarla başlatılan üretim hem ülkemizde hem de dünyada yankı bulmuştur. Dayanışmanın gücüyle Devrimci İşçi Hareketi *“Kazova Kültür Merkezi’ni”* açtı. Bu konuya dair konuşulan işçiler gelişmeleri ve kooperatif örgütlenmesini şöyle anlatıyor: *“Kooperatifin bize sağlayacağı patronlarımızın bizden bugüne kadar aldığı artı değerler, artı zaman. Çünkü kooperatifte çalışma saatlerimiz belli bir noktada olacak. Belli bir saatte çalışılacak. Sömürülmeden çalışacağız...”* Ve devam ediyor; *“Daha önce fabrikada gece yarısına kadar çalışırken bir yerlere mal yetiştirme derdimiz vardı ama şimdi öyle*

bir derdimiz yok. Tabi ki bir üretim mekanizmasının içindeyiz ama şunu biliyoruz ki ürettiğimiz gerçekten belli markalar adına çok büyük paralara satılmayacak. Bizim ticari kaygımız olmayacak. Biz halkımıza ucuz yapacağız. Şöyle bir mekanda çıkacak bunlar. İşte günlük çalışma içerisinde sanatla da uğraşabileceğimiz, müzikle de uğraşabileceğimiz, sosyal alanda kullanabileceğimiz bir mekanda gelişecek bu üretim tarzı. Bu da herhalde bir işçinin isteyebileceği en iyi şeylerden biridir...” (Yürüyüş, sayı 404)

Gerçekten öyledir. Kooperatif örgütlenmesinin hem orada çalışan işçiye hem de yoksul halka ciddi faydası vardır. Hem daha ucuz ve kaliteli ürün bulunabilecek hem de halk işçilerle birlikte kooperatif bünyesindeki kültürel etkinliklere dahil olabilecektir. Kazova işçileriyle birlikte gelişen bu kooperatif süreci önemli bir örgütlenme çalışmasıdır. Halkın dayanışmasının ülkemizdeki en önemli örneklerinden biridir.

Geçmişte de Anadolu’da benzer örgütlenmeler, dayanışma biçimleri yaşanmıştır. 1300’lü, 1400’lü yıllardan bahsediyoruz. Mesela Bedreddin ve yoldaşlarının örgütlediği kolektifler bu anlamda önemli örgütlenmelerdir. Bir çeşit kooperatif yapılanmasıdır. “Azap Ortakları” isimli kitabında Erol Toy’un bu kolektifi anlattığı bölümler çarpıcıdır.

“Köyün delegesi Şeyh Bedreddin’e raporunu verir; “Harmanımız savrulmuş, köy ambarı olarak yapılan sağlam yapıya yerleştirilmiştir. Toprağın nadasa çekilecek bölümlerine buğdaydan başka tahıl ekmek dileriz. Bu işlerde kararlaştırılmış, köy erlerimiz, köy hanayı yapımında yer alacaklardır. Şimdiden tuğla ve dahi kiremit dökecek olanlar, görevlerine başlamışlardır. Her birinin başkanı gelip, kendi işleri konusunda size bilgi vereceklerdir...” (Syf 119, Cilt 3)

Yine Anadolu’da işlevli olan tarihteki Ahi örgütlenmeleri de benzer bir da-

yanışmayı temel alır. Örneğin “Anadolu Bacıları” örgütlenmesi bir yandan o bölgedeki kadın ve genç kızları bünyesinde toplarken bir yandan da onların üretimde bulunmasını sağlar. Halı, kumaş dokumacılığı, tülbent bezi imalatı, örücülük vb. yaparlar. Başka bir faaliyetleri de Ahi kuruluşlarında misafir edilenlerin karınlarının doyurulması, yoksulların giydirilmesidir. Ahi örgütlenmeleri ise daha çok meslek örgütleri gibidir. Fakat işleyiş biçimleri kooperatife benzer.

Halk, dayanışma konusunda tarihinin her döneminde güzel değerler yaratmıştır. Bu değerleri kirlüten ve yozlaştıran ise hep egemenler, sömürücü asalaklar olmuştur. Onlar iyi, güzel ve ileri olana düşmandır. Varsa yoksa kendi çıkarları vardır. Fakat tarihsel bir gerçekte vardır ki; tarihin tekerleği ileri gider ve hiçbir güç bu gidişi durduramaz. Er ya da geç kazanan örgütlü halklar olacaktır.

4- Dayanışma Sandıkları

Yoksul halkın birbirine destek olabileceği bir yardımlaşma şekli de dayanışma sandıklarıdır. Örneğin yoksul ve işsizler için esnaf, mahalle halkından toplanan para vb. ihtiyaç sahiplerine destek olsun diye kullanılır. Diyelim ki memleketinden ayrılmış yeni bir şehre göç etmiş, zorluklar içinde tutunmaya çalışan bir aile, o mahallenin desteği ile ayakta kalabilir. Yine işinden atılan bir işçi çoluk çocuğunu, kendini çaresiz hissetmemelidir. Hiç değilse tekrar iş bulana kadar çorbasını kaynatacak bir destek bulmalıdır.

İşte dayanışma sandıkları bu anlamda kısa bir süre de olsa acil ihtiyaçlarına derman olabilir. İşyerleri açısından da dayanışma sandıkları kurulabilir. Bir arkadaşın tayini için yol parası sağlanır. Cenazesi vardır kaldırılır. Düğünü olur, yardım edilir.

Acil destek imkanı bulmaktır. Yangın olur, hırsızlık vb... Halk kendini ortada kalmış hissetmemelidir. Çünkü yanla-

Halk, dayanışma konusunda tarihinin her döneminde güzel değerler yaratmıştır.

Bu değerleri kirleten ve yozlaştıran ise hep egemenler, sömürücü asalaklar olmuştur.

Onlar iyi, güzel ve ileri olana düşmandır. Varsa yoksa kendi çıkarları vardır. Fakat tarihsel bir gerçekte vardır ki; tarihin tekerleği ileri gider ve hiçbir güç bu gidişi durduramaz.

Er ya da geç kazanan örgütlü halklar olacaktır.

rında yine kendileri gibi yoksul insanlar olacak ve birbirlerine el uzatacaklardır. Bir baba, bir anne çocuğunun okul masraflarını ödeyemediği için borca girmek zorunda kalmamalı, dayanışma sandığından yardım istemelidir ve kendisi de sandığa imkanları ölçüsünde vermeli, damlaya damlaya oluşacak olan o gölde onun da katkısı bulunmalıdır. Çünkü azlar bir olunca çok olur ve sorunlar el birliğiyle çözülür. Yeri gelir aynı sahana kaşık salanır. Yeter ki kimse aç kalmasın, yaralar birlikte sarılsın.

Yani dayanışma sandıkları olmalı ve bu sandığın hesabı düzenli tutulmalıdır.

Yine Anadolu tarihimizde benzer örneklerle rastlıyoruz. Mesela ihtiyaç sahipleri için topluca para toplamaya çıkılmış. Biri önde davul çalar diğeri de duyuruda bulunur... Ve bu tellalın arkasında yürüyenler pazar yerinde ya da çarşı içinde esnafları tek tek gezerlermiş. Esnaf elinde torba taşıyana yardım parasını verir, hayır duasını alır, helalleşirmiş. Kimi esnafta sattığı şeylerden verecek katkıda bulunmuş.

Görülebileceği gibi halkın özellikle de Anadolu halkının birbirini sahiplenme-

si aynı zamanda bir gelenek, görenektir. Emperyalizm yozlaştırmaya, yok etmeye çalışsa da bu kültür varlığını kolay kolay yitirmez. Belki azalır ama asla kaybolmaz. Öyleyse unutturulmaya çalışılan tüm bu değerlerimize daha sıkı sarılmalı, onları daha da geliştirmeliyiz. Küçük bedenleriyle yaz kış demeden çalıştırılan çocuklarımızı dert edinmeliyiz. Yağmur kar altında yırtık ayakkabılarıyla okula giden, titreyen o çocuklar bizim çocuklarımız, bunu unutmamalıyız. Yoksulluğun bir kader olmadığını halkımıza kavratmalıyız. Dayanışma örgütlerimizle, mücadelemizle bugünden yarının kültürünü şekillendirmeliyiz.

5- Sportif, Sosyal, Kültürel Faaliyetler

Kültür, sanat ve sportif faaliyetler birlikte üretimin, coşkun ve enerjinin paylaşıldığı alanlardır. Bu faaliyetler, bugün daha çok düzen kurumlarının ve seçkinlerin tekelindedir. Maddiyatın öne çıkarıldığı, parası olmayanın katılamayacağı faaliyetler haline getirilmiştir. Öyle ki kimi kültürel etkinlikler yoksul mahallelerin semtine bile uğramaz.

Mesela, spor denince yoksul halkın büyük bir bölümü mahalle arasında oynanan futbolu bilir. Diğer spor dalları kiminin okulda karşılaştığı, kiminin ise ancak tv’lerde gördüğü faaliyetlerdir. Bu nedenle, dikkatinizi çekiyordur uluslararası yarışmalarda Türkiye’den katılım çok çok az olur. Madalya kazanmak ise sürpriz kabilinden bir durumdur. Yabancı oyuncuların uyuğu değiştirilerek kazanılan madalyaların ise egemenlerin göstermelik başarı şovları için kullanılır.

Peki Neden Böyledir?

Halkımız neden bilim, kültür ya da spor etkinliklerinde bulunamaz? Çünkü egemen sömürücüler halkın tüm enerjisini, kendileri için kar getirecek işlere sevk

**Öyleyse unutturulmaya
çalışılan tüm bu
değerlerimize daha sıkı
sarılmalı, onları daha da
geliştirmeliyiz. Küçük
bedenleriyle yaz kış demeden
çalıştırılan çocuklarımızı
dert edinmeliyiz. Yağmur
kar altında yırtık
ayakkabılarıyla okula
giden, titreyen o çocuklar
bizim çocuklarımız, bunu
unutmamalıyız. Yoksulluğun
bir kader olmadığını
halkımıza kavratmalıyız.
Dayanışma örgütlerimizle,
mücadelemizle bugünden
yarının kültürünü
şekillendirmeliyiz.**

eder. O işler sırasında da onun ilğini sö-
mürür. Öyle ki bırakın kültürel etkinliği,
tualete kaç defa çıkabileceğine kadar
işverenler karar verir. Halkın kendini ge-
liştirebileceği alanlar bilhassa dar tutulur.
Çünkü düşünülen bir halk egemenlerin en
büyük korkusudur. Oysa sosyalist dü-
zende böyle midir? Sosyalist inşa süre-
cindeyken Sovyetler Birliği'nde yaşanan
atılımı bilmeyen kalmış mıdır? Her ço-
cuğa tanınan sportif faaliyetler ve geniş-
letilen maddi imkanlar sayesinde küçük
yaşta yetismeye başlayan sporcular tüm
dünyada en başarılı işlere imza atmıştır.
Sadece o mu? Kültürel ve bilimsel alan-
da da sosyalizmle birlikte Sovyet halk-
larının adımları hızlanmış. Şehirlerin
bile çehresi değişmiş, yenilenen ülke
halka hizmet için, onun kültürel gelişimi
için her olanağı seferber etmiştir. Sovyet
ülkesinin o zamana kadar hiç olmamış
olan kültürel gelişmesi için sonunda şöy-

le yazar: “*Bu süreç büyüyor, genişliğine
ve derinliğine büyüyor. Bu bütün ülkenin
iyileşmesinin, yeni bir yaşama başlama-
nın, yeni bir kültür yaratmanın süreci-
dir.*” (Age 146)

Öyledir gerçekten de... Her alanda
halkın kültürel gelişimi temel alınmış-
tır. Mesela amatör sahne oyuncularını için
sanat gösterileri düzenlenerek, oradaki
yetenekli gençler seçilmiştir ve bu genç-
ler sonrasında devlet tarafından okullara
gönderilerek sanatlarının ustaları olarak
yetişmeleri sağlanmıştır.

Tahmin edileceği üzere Çarlık Rus-
yası'nda böyle çalışmalar yoktur. Çünkü
sanat seçkinlerin elindedir. Gösteriler de,
spor karşılaşmaları da onlar içindir. Halk
ne opera ne de tiyatro salonu görmüş-
tür. Ancak sosyalizmi inşa eden Sovyet
iktidarı halka bunun kader olmadığını
göstermiştir. Zira bugün iktidarını sür-
düremiyor olsa da Sovyetler Birliği tüm
dünya halklarına büyük bir kültür hazi-
nesi armağan etmiştir. Bizler de sosyalist
kültürün temsilcileri olarak bulunduğ-
muz yerlerde bu kültürü yaymakla so-
rumluyuz.

Mahallelerimizde hem sportif etkin-
likler hem de kültürel çalışmalara öna-
yak olmalıyız. Bu faaliyetlerin en çok
gençlerin ilgisini çekeceğini bilerek ha-
reket etmeliyiz. Böylece yozlaşmanın
vantuzlarından da kurtarırız onları. Var-
sa halısaha ya da mahallenin uygun bir
alanında takımlar oluşturup, turnuvalar
düzenlemeliyiz. Gençlerin spor yapma-
larına imkan sağlayacak ayakkabı, forma
vs. yi mahalle halkının da desteğiyle kar-
şılmalıyız. Gençlerimizi bilmedikleri
sporlarla, kültürel etkinliklerle tanıştı-
rmalıyız. Hem de para falan harcamaları-
na gerek kalmadan.

Yine Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş
Parkı'nda olduğu gibi müzik, tiyatro vs.
gösteriler için uygun mekanlar oluşturul-
malı, halkı, gençliği bu faaliyetlere gir-
meye özendirmeliyiz.

Bu konularda (spor, müzik, tiyatro, resim...) profesyonelce çalışan insanları mahalle gençlerine ders vermeye çağırmalıyız. Meslek örgütlerini, yoksul mahallelerde bu faaliyetleri finanse edecek yardımlaşmalara, dayanışmaya davet etmeliyiz.

6- Sağlık Taramaları

Ülkemizde zenginler tırnağı kırıldığına bile hastaneye giderler ama yoksul halkımız çok ciddi hastalıkları olmadan hastanenin kapısından içeri adım atmazlar. Bu cahilliklerinden değil, ekonomik olarak yoksun olduklarındandır. Onun için mahallelerde örgütlenecek bir sağlık komisyonu, en çok yoksullarımızın işine yarayacaktır.

Kurulacak olan sağlık komisyonlarındaki doktorlar mahalle halkını düzenli olarak muayene etmeli ki, önemli, ölümcül hastalıkların önüne geçebilsin, yayılması engellenebilsin. Bu komisyonların verdiği hizmet hiçbir mali yükümlülük taşımamalıdır.

Ayrıca bu komisyondaki sağlık çalışanları taramalar sırasında sigara ve alkol kullanımının engellenmesi konusunda kampanya yürüterek, sigara ve alkolün sebep olduğu hastalıkların da önüne geçmelidir.

8- Yaşlı Sağlığı Çalışmaları

Sosyalizmle birlikte sağlık hizmetinde önemli bir değişim olacağı kesindir. Bazı alanlarda ise özel bir hizmet sisteminin oluşturulması gerekmektedir. Bu alanlardan birisi de yaşlılara yönelik hizmetlerdir.

Yaşlı nüfusun artması kapitalizmde olumsuz algılanırken, sosyalizmde tam tersine yaşlıları toplumsal yaşama katmak için çeşitli programlar çıkarılır.

Gölgesini satamadığı ağacı kesen kapitalizm, kendisine kar sağlamayan yaşlı kesimi görmezden gelip adeta onlara

karşı bir imha politikası yürütmektedir. Nazi Almanyası'nda yaşlıların gaz odalarında ölüme terkedildiklerini hatırlamak kapitalizmin ne kadar vahşi olduğunu anlamaya yetecektir. Ya da ülkemize bir bakarsak bakılmayan, sokağa terkedilen, şiddet gören yaşlıların sayısının hiç de az olmadığını görürüz.

Tüm bunlara karşılık bir zamanlar sosyalizmin olduğu SSCB'de ve şu anda Küba'da bu işleyiş tam tersinedir. Bu ülkelerde sosyalist devlet bizzat yaşlılar için özel programlar çıkarmış, yaşam kalitelerini artırmak ve ölüm hızlarını düşürmek için yasalar oluşturmuştur. Yani kapitalizmde sadece kar getiren insan değerliken, sosyalizmde her insan değerlidir ve sosyalizmde devlet tüm kurumlarıyla bunun için vardır.

Biz de kooperatiflerin içinde yaşlılar için kulüpler oluşturabiliriz. Bu kooperatiflerde hem sağlık hizmeti verilmeli hem de yaşlıların birbirleri ile sosyal, kültürel etkileşimi sağlanmalıdır. Hatta kooperatiflerde yaşlılar için de çalışma atölyeleri olmalıdır ki kapitalizmde üretim dışında tutulan, işe yaramadığını düşünen yaşlılar, yeniden üreterek kendilerini daha iyi hissedebilsinler.

Tabi hastane bakımına ihtiyacı olan yaşlılar için de günlük bakım evleri açılarak, buralarda ücretsiz olarak yaşlıların yeme, içme, sağlık bakımı ve sosyal ihtiyaçları karşılanmalıdır.

9- Ücretsiz Sünnetler

Sünnet bir halk geleneğidir. Öyle ki sünnet edilen çocuklar için düğünler, şenlikler yapılır.

Her aile çocuğunu düğünlerle, şenliklerle sünnet ettirmek ister. Fakat maliyeti yüksek olduğundan bu pek mümkün olmaz. Günümüzde düğünlü sünnetler sadece zengin çocuklarına yapılabilmektedir. Yoksullar için bırakın düğün-dernek yapmayı, çocuklarını sağlıklı bir şekilde sünnet ettirmek bile zorlaşmıştır.

Bu halkımızın sorunundan sadece bir tanesidir. Ama halkı örgütleyerek halkın talep ve sorunlarına cevap olmak hiç de zor değildir. Halka sorunlarının kaynağını ve nasıl çözeceğini göstermek yeterlidir. Küçükarmutlu 'da yapılan çalışma bunun iyi bir örneğidir.

Mahalledeki esnaftan ailelerden toplanan paralarla mahalle çocuklarına toplu sünnet düğünü yapılmıştır. Bu örgütlenmeyle hem ailenin üzerindeki maddi yük hafiflemiş hem de mahalleli kolektif bir iş yapmanın yararını somut olarak görmüştür.

Halkın sorunları ancak işbirliğine dayalı örgütlenmelerle çözülebilir. Halk çocuklarına eğitimden, sağlığa, sünnetinden kültürel gelişimine kadar her hizmeti ücretsiz olarak verebiliriz.

KAYNAKLAR :

Sovyet ülkesinde sosyalizmin zaferi için B.M Volin

Sovyet devleti yeni tipte bir devlet , Iwanow

Azap Ortakları , Erol Toy

Bolşevik Parti Tarihi , j.Stalin

Kaç kat vursanız da zincirlerinizi
inceldiği yerden kopacaktır zulüm
Zorbanın ince hastalığıdır hıncım
Habis bir ur gibi büyüyorum şimdi
Sırça köşkünüzü kuşatan mezbeledede...

Gözlerimize çöken karanlığı gördükçe
Ödünüzün orkestrası senfoni çalıyor
Korktuğunuz patlamasıdır açlığımızın
Ve ilk kez doğru söylediniz:
“Gecekondulardan gelip
gırtlığımızı kesecekler”

Çöküp halkın gırtlığına çalarsınız aşını
Ve bu devran hep böyle dönecek sanıp
Mezarımızın üstüne kurarsınız sarayları
Elbette olanca hızımız ve
hincımızla geleceğiz
Ve siz, cehennemin dibine gideceksiniz...

Ümit İLTER

Haydi unutmayalım
Nereden biz gücü alırız
Hem açken hem de tokken
Haydi unutmayalım
Bu dayanışmayı
İşçileri tüm dünyanın
Bir amaçta birleşsin
Dünyadaki nimetleri
Hep beraber paylaşsın
Haydi unutmayalım
Nereden biz gücü alırız
Hem açken hem de tokken
Haydi unutmayalım
Bu dayanışmayı
Zenci, beyaz, sarı, esmer
Birleşen özgür olur
Kendileri konuşsalar
Halklar hemen dost olur
Haydi unutmayalım
Nereden biz gücü alırız
Hem açken, hem de tokken
Haydi unutmayalım
Bu dayanışmayı
İşçileri tüm dünyanın
Birlikten kuvvet doğar
Senin kıvıllık birliklerin
Her türlü zulmü boğar.
Haydi unutmayalım
Soruyu somut soralım
Hem açken, hem de tokken
Bu dünya kimin dünyası?
Gelecek kimindir?

Bertolt Brecht

“Savaşımızın Kurmaylara İhtiyacı Var!...”

“YÖNETİCİ, RESMİ ÜN VANINDAN DOLAYI DEĞİL, NİTELİKLERİNDEN DOLAYI YÖNETİCİDİR”

*“Yöneticilik bir etiket
bir unvan değildir. Daha
fazla emekçilik daha fazla
fedakârlık demektir. Biz
unvana ve yetkinin gücüne
havasına değil, fedakârlığa
ve emekçiliğe talip
olmalıyız. Yoldaşlarımızın
örgüt işleyişindeki yerinin,
sorumluluklarının ileri
olması onun bir sıra neferi
gibi emekçi olmasının,
savaşmasının önünde engel
değildir.”*

Dursun Karataş

YÖNETİCİLİK

Görev ve sorumlulukları olan her devrimcinin, yöneticinin öncelikle eleştiri-özeleştiri konusuna bakışı devrimci olmalı ve onun ışığında konuları ele almalıdır.

“Özeleştiri gücün ifadesidir, zaafın değil” diyor Stalin.

“Bir komünist, kendi eksiklerini, acımasızca eleştirmeli” diye de ekliyor. Gerçekleri gizleyenlere ve eleştiriden korkanlara, “onlar yok olmaya mahkûm dolandırıcılarıdır. Gün ışığından ve eleştiriden devrimciler korkmaz” diyor.

Davayı ve örgütü korumak, devrimci saflara burjuva ideolojisinin sızmasına engel olmak için, zaaf ve eksikliklere karşı, radikal bir tutum alınması gerektiğinin altını çizen Stalin şöyle diyor: “çıbanların saklı kalmaya devam edip tüm çalışmayı sekteye uğrattığı zamanlarda “mübalaga” etmek yerindedir, bu kaçınılmazdır. Bu sadece olumlu sonuç verir. Tabi ki bununla şu ve ya bu kişi incinecektir. Ama dava kazanacaktır. Tek tek kişileri incitmeden derde deva bulunmaz.”

**Örgüte, devrimci pratiğe,
halka yabancılaşan her türlü
yanımızdan kurtulmalıyız.
Kitlenin her düşündüğü, her
dediği doğrudur demiyoruz.
Lenin diyor ki: ...“fakat
insanların değerlendirmesinde
‘dalkavukluk etmiş’,
‘komiserleşmiş’,
‘bürokratlaşmış’ lara karşı
negatif tutumda, partisiz
proleter kitlenin talimatı ve
birçok durumda partisiz köylü
kitlelerin talimatı son derece
değerlidir.” (Lenin Seçme
Eserler, Cilt:9, s:280)**

(Stalin Eserler Cilt: 7 s:28)

Devrimciler ve yöneticiler eleştiriye kendinden başlamalıdır. Kendini acımasızca eleştirmeli, zayıf yanlarına ve eksiklerine acımasızca vurmalıdır. Hatalarını kabul etmekten korkmamalıdır. Lenin diyor ki: “... Eğer en acı gerçeği bile ifade etmekten korkmazsak, her türlü zorluğun üstesinden gelmeyi kaçınılmaz biçimde ve mutlaka öğreneceğiz.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:9 s:319)

Örgüte, devrimci pratiğe, halka yabancılaşan her türlü yanımızdan kurtulmalıyız. Kitlenin her düşündüğü, her dediği doğrudur demiyoruz. Lenin diyor ki;... “fakat insanların değerlendirmesinde ‘dalkavukluk etmiş’, ‘komiserleşmiş’, ‘bürokratlaşmış’ lara karşı negatif tutumda, partisiz proleter kitlenin talimatı ve birçok durumda partisiz köylü kitlelerin talimatı son derece değerlidir.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:9 s:280)

Yöneticinin halktan öğrenme süreci budur. Öğrenmeye açık ve muhasebe yapmaya açık bir beyin öncelikle kitle-

lerden öğrenmeyi bilir.

Halk eğitir; yöneticilerimiz halka politikalarımızı götürmeli, sonuçlarını takip etmeli, halkı örgütlemeye ona emek vermeye çalışmalıdırlar. Halka emek veren yöneticinin, devrime ve halka olan inancı büyür.

Bir yönetici şu hataları yapabilir.

Örneğin:

1-İnsanların önünü açmama; eğitme, yönetici kadro bakış açısı ile bir politik hat izlememe,

2-İnisiyatif kırma, inisiyatif vermem, geliştirmeme,

3-Komiteleri, birim ve alanları işletmeme: kolektif tarzı hâkim kılmama.

Eğitmemek

En başta insandan vazgeçmektir. Değişimi gelişimi reddetmektir, her insandan Erdallar, Muharremler, Gülsümanlar çıkacağına inanmamaktır. Söylemde “her insan bizimdir ve kimseden vazgeçmeyiz” derken, tersini düşünüp uygulamak aslında mücadeleye ve kendisine zarar vermektir.

Genel mücadelemize zarar verir; çünkü emeği insanları geliştirmez, kadrolaştırmaz, hatta eğitmediği için onların mücadeleden kopmalarına zemin hazırlar.

Kendisine zarar verir; çünkü emeğe ve kendisine yabancılaşmıştır. Dolayısıyla yozlaşmasının önü açılmış demektir.

“Halkların tarihini bilen, devrimlerin tarihini baştan sona incelemiş olan kuramcılar ve parti önderleri bazen kötü bir hastalığa yakalanmaktadırlar. Bu hastalık kitlelerden korku, kitlelerin yaratıcı yeteneklerine inançsızlıktır. Bu zemin üzerinde gerçi devrimlerin tarihçesi hakkında bilgileri olmayan ama eskiyi yıkmak ve yeniyi kurmak yeteneğinden olan kitlelere karşı önderlerde belli bir aristokratizm doğar. Kendiliğinden unsurun zincirinden kurtulabileceği ve çok tahribat yapabileceği korkusu, kit-

lelere kitaplara göre öğretmeye çalışan ama onlardan öğrenme isteği olmayan akıl hocalığı rolü oynama isteği bunlar bir tür aristokratizmin temelidir.” (Stalin Eserler Cilt:6 s:68)

Bu tam da kibiri ifade eder. Kitlelere güvenmeyen, halkı örgütlemeyen, halkı kadrolaştıracağına inanmayan gerçekte halka tepeden bakıyor demektir.

Kitlelerden öğrenmez ki öğretsin, onların pratiklerine değer vermez, değerlendirmez. Fırsat vermez, ön açmaz eğitmez, yaratıcı güce inanmaz.

Yöneticinin değişime inancının olmayışının temelinde; diyalektik yöntemden ve materyalist düşünceden kopması, olayları olguları devrimci tarzda değil idealistçe değerlendirmesi vardır.

Eğitmemek ve eğitimle birlikte, insanların önünü açmamanın altında yatan bir diğer neden ise, yöneticinin değiştirme dönüştürme ve kitleleri eğitme gücüne güvenmemesi yani kendine güvensizliğidir. Aslında bu güvensizlik yöneticinin tüm faaliyetlerinde ve ilişkilerinde yani çalışma tarzında karşısına çıkar.

1-Kendine güvensizdir ve kibrinden bunun görülmesini istemez

**2-Kendine güvensiz olduğu için kitlelere de güvensizdir. Yapacaklarına, başa-
racaklarına inanmaz.**

Özcesi cüretsizdir. Yeniye asla açık değildir. Mekaniktir. Ön açıcı hiç değildir. Kendi öncülüğüne inanmadığından yetiştiremez de.

Bu Eksiklikler Nasıl Giderilir?

Öncelikle eğitimle; doğru düşünmeyi benimseyerek, idealizme karşı ideolojik mücadele vererek ve elbetteki bilgiyi artırarak. Bilgi ve gerçeklik duygusunun birleşimi inancı artırır. İnanç öncelikle ideolojiye, sonra kendisine ve halka gü-

vene döndürür.

Hiç kimse hataları ya da zaafları hoş görmemelidir. Kendisini hesaplaşmanın odağında tutmayan yönetici gelişemez. Çünkü “ben”i koruyordur. Doğru muhasebe yapmayan, hatalardan öğrenmeyen deneyim kazanamaz. Kendiliğindenciliğe mahkum olur; stratejik hedeften uzaklaşır.

Bir yöneticinin yönetme tarzı sistemdeki gibi görev bölmek, yapıp yapamadıklarını anlamak değildir. Bu tip yöneticiler bürokrattır.

Bürokratlar asgari ihtiyaçları görürler, her kadro adayına herkese aynı reçeteyi yazan doktorlar gibi “aynı eğitimi” verirler. Yaratıcı, insanların ihtiyaçlarını gözetken bir eğitim anlayışları yoktur. Çünkü bu ihtiyacı görmezler ya da duyarsız yaklaşırlar. Kendi emeğini, alınterini, kanını-canını o insanı eğitmek için harcamazlar.

Bürokratizm militanlığı öldürür. Bürokrat yöneticiler hiçbir konuda dinamik olamaz.

Süreci, ihtiyaçları göremez, görse de yüzeysel değerlendirmeler yapar. Kendine ve kadro adaylarına bu ayrıntılarla sınırlar çekmiş olur; savaş ruhunu ve dinamizmi öldürmüş olur.

Bürokrat bir yönetici ayrıca;

-Hiçbir işi zamanında yetiştiremez.

-Mekaniktir,

-Çözumsuz ve mutsuzdur. Kafası sadece “yaptım yapmadım”la meşguldür.

-Çözüm üretmediği için emir talimata sığmır.

-En önemlisi de “savaş gerçeğinden” kopar.

Peşi sırada “savaş kararlılığı” yozlaşır.

Bu ne demektir?

Söyler ama savaşın bir neferi olup gereklerini yerine getirmez. İhtiyaçla söylenenin ve yapılanın uyuşmaması söz ko-

nusudur ve bu da büyük bir yozlaşmadır.

Dayı yöneticiliği şöyle tanımlar:

“Yöneticilik bir etiket bir unvan değildir. Daha fazla emekçilik daha fazla fedakârlık demektir. Biz unvana ve yetkinin gücüne havasına değil, fedakârlığa ve emekçiliğe talip olmalıyız. Yoldaşlarımızın örgüt işleyişindeki yerinin, sorumluluklarının ileri olması onun bir sıra neferi gibi emekçi olmasının, savaşmasının önünde engel değildir.”

Yönetici önderlik etmeyi öğrenmelidir. Güvenmelidir! Çünkü kendine güvenmeyen kimseye güvenmez. Halka, yoldaşlara, partiye, ideolojiye... Geriye tek şey kalır: sistem, yani düşman. Yönetici istese de istemese de sonuç itibarıyla güvensizlik onu sisteme ve ona inanmaya götürür.

Bunun sonuçları şöyle çıkar karşımıza;

1-Otoriteyi kullanarak çalışma; yani kitleyle bağ kurarak, onları eğitip, yönlendirerek, beraber üreterek değil emir ve talimatlarla iş yaptırır. Çünkü kendine güvensizdir. Bunu ancak sınırsız yetkiye emir talimata dönüştürür; talimatçıdır emreder inandırmak, ikna etmek güven sorunda mümkün değildir. Kolay olan talimattır. Önce ikna etmeyi sonra talimat vermeyi hep *“unutur”* oysaki kitleler yöneticinin emekçiliğine, politikalarının hayatla sınanmışlığına, yaşamının örnekliğine ikna olmalıdır. O nedenle verdiği talimatlar asla ölçü olamaz.

2-Davranışlarının, politikalarının, pratiğinin ve ilişkilerinin yanlışlığı apaçık ortadayken o yanlışını gözden geçirip düzeltmez.

3-“Politikası” kimi zaman doğru olmasına (bozuk saat de günde iki kez doğru zamanı gösterir!) kimi zamanda izlediği politik hat doğru olmasına rağmen; kitleleri kucaklamaz, kavrayamaz. Çünkü yöntemi yanlıştır. En başta insan-

ların kendi deneyimleriyle öğrenmeleri kavramaları ve yaratmaları için fırsatlar sunmaz bunun zeminini hazırlamaz.

4-Sabırlı değildir. Anlamaları öğrenmeleri için beklemesiz çabuk sonuç ister. Abartıcılık acelecilik yüzeysellik ya da ertelemecilik çalışma tarzına, sonuç alıcılığına yansır. Tüm bunların temelinde koşulların doğru değerlendirilmemesi vardır.

Yöneticiler politik gerilik ve sıradanlıklardan kendilerini korumalıdır.

Yöneticilerimiz; devrimci mücadeleden yöneticileridir.

Strajistik hedefle düşünmek; eleştiri-özeleştirici silahını kullanmak, halktan yada yoldaşlarından önce işe *“kendilerini örgütleyerek”* kendi beyinlerini örgütlü hale getirerek başlamak onları sıradanlıktan kurtarır.”

İnsiyatif Kırma, İnsiyatif Vermemek

“Siyasi önder sadece nasıl önderlik ettiğinden değil, aynı zamanda önderlik ettiği kişilerin yaptıklarından da sorumludur. Bunu bazen bilmez, çoğu zamanda istemez, fakat sorumluluk ondadır.” (Levin Seçme Eserler Cilt:9 s:43)

İnsiyatif tanımayanın temelinde yatan siyasi neden subjektivizm, ben bilircilik ve bürokrat yöneticiliktir.

Ben bilirimci anlayışla bakanlar çevresindeki yanında yöresindeki yoldaşlarının ve ilişkilerinin tüm önerileri ve yarattıkları üzerinden şu anlayışı geliştirir. *“bizsiz olmaz”* O mutlaka kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşünür. Üstenci bu tarz hem ilişkileri hem de çalışma tarzını belirler. Bu düşünüş tarzının kökeni, insan değişimine gelişimine başarabileceklerine inanmamaktır. Kitleye inananlar devrime de inanmazlar.

İnsiyatif vermeyen yönetici önyargılıdır. Bu subjektivizmdir zaten. Bütünle değil parçayla uğraşanlar, olumsuzluk-

Yönetici önderlik etmeyi öğrenmelidir. Güvenmelidir! Çünkü kendine güvenmeyen kimseye güvenmez. Halka, yoldaşlara, partiye, ideolojiye... Geriye tek şey kalır: sistem, yani düşman. Yönetici istese de istemese de sonuç itibarıyla güvensizlik onu sisteme ve ona inanmaya götürür.

larla önyargılarını büyütürler. En küçük eksiklikte o kadro için olumsuz karar verirler. Hemen vazgeçer “şunlar şunlardan dolayı yapamaz olmaz...” diye düşünürler.

Tespitçilik gelişir...Sorunların, ihtiyaçların ya da olabileceklerin hepsini görür...Ama bunları değiştirme iradesi ortaya koymaz. Değiştirme iradesini ortaya koymak için emek vermek gerekir.

Sahiplenmek gerekir...Yöneticilik insanların sorumluluğunu üstlenmek demektir. Yaptıklarının, yapamadıklarının, gelişimlerinin, eğitimlerinin...vb sorumluluğunu üstlenmektir. Yoldaşının gelişimini sahiplenmektir.

Halkı kadrolaştırmaktır. İnisiyatif vermeyenlerin özelliği sadece kibirli olmaları ya da kitleye güvenmemeleri değildir.

İnisiyatif vermeyenler, aynı zamanda sorumluluktan kaçan, sağlamcılardır. Risk almak istemezler...Sorumluluğunu aldıkları insanların hataları ya da yanlışlarının hesabını vermekten kaçarlar... Oysa hatanın olmadığı yerde iş de yapılmıyor demektir. Gelişme yok demektir.

İnisiyatif vermeme, kırma ya da geliştirmeme ile subjektif insan ilişkileri bir boyutuyla iç içe geçmiştir. Sonuçta diyalektik yöntemi benimsememek, duyguların doğru eğitiminin sağlanamaması, düşüncelere duygusal tepkilerin hâkim

olmasının ifadesidir. Örneğin; öfke ve sinirlenmekle her şeyin darmadağın olması düşünceyi alıp gitmesi sıkça rastlanandır. Çözumsuz insan öfkeli o da değiştirme gücünden şimdiye kadar saydıklarıyla birlikte oluşan bir yoksunluktur. Duygusal tepkilerle (küsmek, alınmak, tavır almak ağlamak vb.) birlikte doğan subjektivizm böylesi durumda kaçınılmazdır zaten.

Güçsüzlük ideolojiktir ve güvensizlik en büyük sebeptir. Kişiselleştirme, sakinliğimizi yitirdiğimiz an ortaya çıkar. Bu da hem kendini hem de ilişkilerini geliştirmeyen yöneticinin vasfıdır. Sonuçları açıktır. İddiasız, düzendeki gibi düşünen, kendiliğindenci, yılgınlaşmış, moralsiz, inisiyatifsiz örgütsüz insanlardır. Hepsi kişiselleştirmenin yarattığı sonuçlardır.

Lenin diyalektik için “karşılıklı ilişkileri somut gelişmeleri içinde bütün yönleriyle dikkate almayı gerektirir, bir parça şundan, bir parça bundan değil” (Lenin Seçme Eserler, Cilt: 9, s: 88) diyor.

Birini tanımak için onun bütün yanlarını bütün ilişkilerini ve yarattıklarını sorumluluk alanlarını ve oradaki başarı başarısızlıklarını ve geçmişini bilmek kavramak araştırmak gerekir. Hiçbir zaman tam olarak bilemeyebiliriz. Fakat çok yönlü insana bakış bizi hatalardan kalıplardan koruyacaktır. Ayrıca yine diyalektik materyalizm insanın kendi gerçeği içinde nasıl geliştiğini de görmemizi sağlar.

Diyalektik materyalizle düşünmeyen yönetici subjektiftir; subjektifler halkı kadrolaştıramazlar.

Kollektif Çalışmamak

Yönetici kolektivizmi iş bölümü diye algılayamaz.

Kollektivizm bir iş bölümü değil, ortak ruh ve ortak düşünce birliğini oluşturmaktır. Önce “ben” dememektir.

**Kollektivizm birbirimizi
ve halkı dinlemektir;
birlikte üretmenin, birlikte
güç olmanın gerekliliğine
inanmaktır. Kendine
inanmayanlar, kendini beğenenler
kollektif çalışamazlar.**

Kollektivizmin olmadığı yerde;

- Disiplin yok olur.
- Moral ve coşku ortaya çıkmaz.
- Zaman boşa harcanır, üretim olmaz.

Örgütlü çalışmak, bir işi komitelere ya da kişilere bölüştürmek değildir.

Öncelikle aynı ideolojik ölçülerle hareket etmek; “biz”in yol gösterici olduğu bir tarzı hakim kılmak; her kararı alırken “devrimin, halkın, cephenin yararına mı” diye sormaktır. Bu anlayış ortak ruhu ve düşünce birliğini geliştirecektir.

Kollektivizin olmadığı yerde “benbilirimcilik” vardır. Benbilirimciler sıradandır, güçsüzdürler. Düzendeki insan da güçsüzdür.

Bizim gücümüz herşeyden önce ideolojimizden; “biz”i ölçü almamızdan gelir.

Kendimizi, yoldaşlarımızı, halkımızı aynı doğrular etrafında birleştirme ve savaşırma iddiamızdan gelir.

Kollektivizm birlikte savaşımdır. Savaşırken birbirine dayanmak; engelleri aşma mücadelesinde ortak ruhu yakalamaktır.

Kollektivizm bazen toplantı yapmak-

tır; bazen aynı barıkatta olmak; bazen halkın günlük mücadelesini örgütlerken ihtiyaçları karşılamak için birlikte düşünmektir.

Bazen elde silah savaşımdır.

Hepsinin ortak noktası feda ruhu ile hareket etmektir.

Yapılan iş değişebilir, zaman yada mekan değişebilir, yöntemler değişebilir...

Hepsinin ortak özelliği “ben”le değil “biz”le hareket etmektir. “Biz” demek “feda ruhu” demektir.

Kollektivizm birbirimizi ve halkı dinlemektir; birlikte üretmenin, birlikte güç olmanın gerekliliğine inanmaktır. Kendine inanmayanlar, kendini beğenenler kollektif çalışamazlar.

Kollektif çalışmayanlar subjektif olurlar, tek yanlı bakmaya alışırlar...Gerçeklerden kopmak onları körleşmeye kadar götürür.

Çalışma tarzında sonuç alamazlar. Ortak ruhu ve morali yaratamazlar..

Kollektivizm bir yönetici için, yoldaşlarına gösterilecek bir “değer” ya da bir “yöntem” değildir. Bir yönetici için “ben” ve “biz” arasındaki ideolojik tercih sorundur.

Halka, devrime ve sosyalizme inanıp inanmama sorundur.

Halka inanan, sosyalizmin kazanacağından emin olan yönetici halkı örgütler; görev ve sorumluluklarını halkla, yoldaşlarıyla paylaşır...Onlarla birlikte üretir; kapitalizm karşısında birlikte güç olmaya inanır; halkı kadrolaştıracağına ilişkin güveni vardır.

Kollektif çalışan yönetici girdiği her yerde örgüt yaratan yöneticidir.

